

Джудит Макнот

ПЪРВОТЕЛСКА КЪЩА ПЛЕЯДА

Всички улики
водят към
любимия и,
но сърцето и
нашепва,
че той е небинен.

Нощни
шепоти

Джудит Макнот

Нощни шепоти

ГЛАВА ПЪРВА

Той я следеше от три дни. Наблюдаваше я. Изчакваше. Вече познаваше навичките ѝ и знаеше как протича денят ѝ. Знаеше кога става, с кого се среща и кога си ляга. Знаеше, че вечер обича да чете в леглото, облежната на възглавници. Знаеше заглавието на книгата и това, че винаги я оставя разтворена върху нощното шкафче.

Знаеше, че гъстата ѝ коса е естествено руса и че невероятният теменужен цвят на очите ѝ не се дължи на контактните лещи. Знаеше, че купува гримовеите си от дрогерията и сутрин се нуждае точно от двадесет и пет минути, за да се приготви за работа. Очевидно за нея бе по-важно да е чиста и спретната, отколкото да подчертае красотата си. Въпреки това той бе заинтригуван от нея. Но не прекалено и не поради обичайните причини.

В началото я следеше много внимателно, докато се убеди, че не го е забелязала, но предпазните му мерки бяха по-скоро навик, отколкото необходимост. С населението си от сто и петдесет хиляди души, петнадесет хиляди от които бяха студенти, малкото градче Бел Харбър, намиращо се на източното крайбрежие на Флорида, бе достатъчно голямо, за да може един непознат да се разхожда незабелязано, но не чак толкова, че да изпусне от очи жертвата си.

Днес той я проследи до парка, където прекара един здравословен, но досаден следобед сред весели възрастни, които пиеха бира, и шумни хлапета, дошли да се забавляват на пикника и празненствата по случай деня на президента. Той не обичаше да е сред деца, особено такива, които имаха лепкави ръце и изцапани лица и стъпваха по краката му, докато се гонеха. Наричаха го „господине“ и го караха да им подхвърля обратно бейзболните топки, които бяха изпуснали. Лудориите им така го дразнеха, че вече бе принуден да стане от няколко удобни скамейки и сега трябваше да търси подслон и уединение под едно дърво с грапаво стъбло и дебели разклонени корени и не можеше нито да се облегне, нито да седне на земята под него. Всичко започваше да го дразни и той си даде сметка, че търпението му се изчерпва. Но наблюдението и изчакването също бяха към края си.

Докато съсредоточаваше вниманието си върху жертвата си, той прехвърли наум плана, за да се поуспокои. В момента Слоун се спускаше по клоните на едно голямо дърво, след като беше свалила едно

хвърчило, което приличаше на черен сокол с разперени светложълти криле. Под дървото се бяха събрали пет-шестгодишни деца и я насърчаваха. Зад тях стояха няколко по-големи момчета. Малките се интересуваха от това да си върнат хвърчилото, а големите – от загорелите крака на Слоун Рейнълдс. Момчетата се побутваха едно друго с лакът и я гледаха влюбено и той разбра причината за вълнението им – ако тя беше двадесетгодишна ученичка, краката ѝ щяха да са забележителни, но за тридесетгодишно ченге те бяха изключителни.

Привличаха го високите и чувствени жени, но тя бе само около метър и шестдесет, с малки гърди и стройно тяло, което бе предизвикателно грациозно и крехко, но не и чувствено. Тя не беше от първите кандидатки в списъка му, но с панталонките си в цвят каки, бялата плетена блузка и русата си конска опашка изглеждаше свежа и елегантна – нещо, което му бе направило впечатление през изтеклите дни.

Вик откъм бейзболното игрище накара две от по-големите момчета да се обърнат по посока към него и той вдигна картонената чаша с оранжада към устата си, за да прикрие лицето си – жест, който бе по-скоро механичен, отколкото необходим. През последните три дни тя не го беше забелязала докато я следеше по входове и улици, така че дори сега да го видеше, едва ли щеше да намери за съмнителен един мъж в парк, пълен с възпитани граждани. В действителност, помисли си той със задоволство, тя бе изключително небрежна извън работата си. Не се обърна назад, когато една нощ чу стъпките му, и дори не заключаваше колата си, когато я паркираше. Като повечето провинциални ченгета имаше измамното усещане за сигурност в своя град, за неуязвимост, вървяща редом със значката и пистолета, и малките тайни на съгражданите си, които знаеше.

За него обаче тя не представляваше никаква загадка. Бяха му необходими по-малко от седемдесет и два часа, за да узнае всичко за нея – възраст, тегло, номер на шофьорската ѝ книжка, баланс на банковата ѝ сметка, годишен доход, домашен адрес – информацията, намираща се на разположение в Интернет и достъпна за всеки, който знае къде да търси. В джоба му имаше нейна снимка, но всички тези данни бяха нищо в сравнение с онова, което знаеше в момента.

Отпи още една глътка от топлата оранжада и се опита да преодолее нетърпението. Понякога тя бе толкова праволинейна, педантична и предвидима, че направо го учудваше; друг път беше непредсказуема, а непредсказуемите неща бяха рисковани и опасни за него. И така, той продължи да чака и да наблюдава. През последните три дни бе успял да

събере всички малки парченца, които по принцип дават представата за една жена, но в случая със Слоун Рейнълдс, картинката все още бе неясна и объркана.

С хвърчилото в ръка, тя бавно се спусна до най-ниския клон, после скочи на земята и го подаде на собственика му сред шумни ръкопляскания и одобрителни възгласи.

– Благодаря ти, Слоун! – изчерви се Кени Лендри от удоволствие и възхищение. Той фъфлеше, защото му липсваха два предни зъба, и това го правеше изключително мил за Слоун, която бе учила заедно с майка му в гимназията.

– Майка ми се уплаши да не се нараниш, но аз се обзалагам, че ти никога не се плашиш.

В действителност тя доста се бе притеснила, докато се спускаше през преплетените клони, защото шортите ѝ се закачаха по тях.

– Всеки се страхува от нещо – отвърна му Слоун и разроши пясъчнорусата му коса.

– Аз веднъж паднах от едно дърво! – сподели малко момиченце с розови шорти и розово-бяла тениска, гледайки я със страхопочитание.

– Аз също съм се удряла, на лакътя – добави срамежливо Ема. Тя имаше къса къдрава червена коса и лунички по малкото носле. Държеше парцалена кукла в ръцете си.

Само Бъч Ингърсол не се впечатли.

– Момчетата трябва да си играят с кукли – заяви той на Ема. – Момчетата се катерят по дървета.

– Учителката ми каза, че Слоун е истинска героиня – отвърна му тя, притискайки куклата към гърдите си, сякаш ѝ даваше кураж да говори. После вдигна очи към Слоун и промърмори: – Тя каза, че си рискувала живота си, за да спасиш онова момче, което падна в кладенеца.

– Учителката ти е много мила. – Слоун вдигна конеца на хвърчилото и започна да го навива около пръстите си. Майката на Ема също ѝ беше съученичка и местейки погледа си от Ема към Кени, тя не можеше да прецени кой от двамата е по-сладък. Беше учила заедно с родителите на повечето от децата и докато им се усмихваше, с носталгия си спомняше приятелите от гимназията.

Заобиколена от децата на съученици и приятели, усети силен копнеж за собствено дете. През последната година това желание ставаше неустоймо. Искаше една малка Ема или един малък Кени, когото да обича, закриля и възпитава. За съжаление нямаше никакво желание да се омъжва.

Другите деца я гледаха със страхопочитание, но Бъч Ингърсол бе твърдо решен да не се впечатлява. Знаеше, че баща му и дядо му някога са били футболни звезди на гимназията. На шестгодишна възраст момчето не само имаше същата набита фигура като тях, но бе наследило и квадратната им челюст и надменността им. Дядо му беше капитан в полицията и началник на Слоун. Бъч издаде брадичката си напред по начин, който силно ѝ напомни за шефа Ингърсол.

– Дядо ми каза, че всяко ченге би могло да спаси детето, но хората от телевизията вдигали шум само защото си жена.

Преди седмица тя се бе отзовала на повикване за изчезнало дете. Наложил се да слезе в един кладенец, за да го спаси. Местните телевизионни станции бяха надушили новината, а по-късно медиите на Флорида поеха историята около спасяването му. Три часа след като слезе в кладенеца и прекара най-ужасните мигове в живота си, тя се превърна в героиня. Мръсна и изтощена, бе посрещната с оглушителни ръкопляскания от жителите на Бел Харбър, събрали се да се молят за спасението на детето, устремили се към поредната новина, която да покачи рейтинга им.

Седмица по-късно тя намираще ролята на медийна звезда и местна героиня не само за неподходяща, но и за крайно смущаваща. От една страна трябваше да се бори с хората, които я смятаха за светица. От друга, налагаше се да се справя с капитан Ингърсол, петдесет и пет годишния дядо на Бъч, който приемаше необмисления ѝ героизъм за „съзнателно парадиране“, а присъствието ѝ в полицейския му отряд за оскъряние.

Слоун тъкмо бе навила въженцето на хвърчилото и усмихната го подаваше на Кени, когато пристигна Сара Гибън – най-близката ѝ приятелка.

– Чух викове и ръкопляскане – каза тя. – Какво се е случило с хвърчилото ти, Кени? – Усмихна му се и той засия. Сара действаше по този начин на всички мъже, независимо от възрастта им. С лъскавата си, късо подстригана кестенява коса, искрящите зелени очи и деликатните черти, тя можеше да спре мъжете наред път само с един-единствен поглед.

– Беше се закачило на дървото.

– Да, но Слоун го свали – възбудено го прекъсна Ема, сочейки дървото.

– Тя се изкачи чак до върха – включи се Кени – и не се уплаши, защото е смела.

Като евентуална бъдеща майка Слоун почувства, че трябва да

поправи впечатлението, което е оставила у децата.

– Да си смел не означава да не се страхуваш, а въпреки страха си да правиш това, което трябва. Например – усмихна се тя към децата – вие сте смели, когато казвате истината, независимо от това, че се страхувате да не си навлечете неприятности. Това също е смелост.

Пристигането на клоуна Кларънс, който носеше огромни балони, накара децата да ѝ обърнат гръб и да хукнат след него. Останаха само Кени, Ема и Бъч.

– Благодаря ти, че ми свали хвърчилото – каза Кени с още една от обезоръжаващите си усмивки.

– Моля – отговори Слоун, потискайки желанието да го грабне в прегръдките си. Трите деца се обърнаха и си тръгнаха, спорейки на висок глас колко смела е в действителност тя.

– Госпожица Макмълин беше права. Слоун е истинска благородна героиня – заключи Ема.

– Тя е смела – обади се Кейн.

– Смела е за жена – пренебрежително изрече Бъч. В този момент още по-силно напомни на Слоун за шефа Ингърсол.

Срамежливата малка Ема се обиди:

– Момичетата също са смели.

– Не са! Тя дори не е трябвало да става полицай. Това е мъжка професия.

– Майка ми – заяви момиченцето – казва, че Слоун Рейнълдс би трябвало да е шеф на полицията!

– Така ли? – високомерно изрече Бъч. – Е, дядо ми пък е шеф на полицията и казва, че тя е таралеж в гащите! Казва още, че тя би трябвало да се омъжи и да ражда бебета. Момичетата са за това!

Ема отвори уста, за да протестира, но не знаеше как.

– Мразя те, Бъч Ингърсол – извика и избяга – една малка феминистка със сълзи в очите.

– Не биваше да казваш това – обади се Кени. – Разплака я.

– Не ми пука? – заяви Бъч – малък еснаф, който разсъждаваше като дядо си.

– Ако утре се държиш мило с нея, вероятно ще забрави обидата – посъветва го Кени – малък политик, точно като баща си.

ГЛАВА ВТОРА

Децата се отдалечиха и Слоун се обърна към приятелката си с кисела усмивка:

– Досега не можех да реша дали искам да имам момиченце или момченце. Вече съм сигурна, че предпочитам момиче.

– Като че ли имаш избор – пошегува се Сара, запозната с темата, която бяха започнали да подхващат прекалено често. – И докато се опитваш да решиш какъв да бъде полът на твоето незаченато дете, може ли да ти предложи да отделяш малко повече време за намирането на подходящия баща и съпруг?

Самата тя постоянно ходеше на срещи и всеки път, когато излизаше с някой мъж, оглеждаше приятелите му с намерението да намери подходящ и за Слоун. В момента, в който го избереше, бързаше да го запознае с приятелката си. И независимо, че сватосването ѝ непрекъснато се проваляше, тя не се отказваше. Не можеше да разбере как така Слоун предпочиташе да прекара една самотна вечер вкъщи, а не в компанията на някой привлекателен мъж.

– Кого имаш предвид този път? – попита я предизвикателно Слоун, когато тръгнаха през парка към палатките и павилионите, издигнати от местните търговци.

– Ей-там има едно ново лице – кимна Сара по посока на висок мъж със светлокафяви панталони и бледожълто яке, който се бе облегал на едно дърво и гледаше децата, насъбрани около клоуна, който внезапно превърна два червени балона в червен елен с рога. Мъжът пиеше от голяма картонена чаша, а лицето му бе в сянка. Малко по-рано, точно когато беше свалила хвърчилото и си говореше с децата, младата жена го бе забелязала да ги наблюдава и след като сега гледаше същите деца, предположи, че той е баща, на когото е възложено да се грижи за отрочето си.

– Той вече е нечий баща – отбеляза тя.

– Защо мислиш така?

– Защото от половин час наблюдава децата.

Приятелката ѝ не се предаваше:

– Това, че ги гледа, не означава, че някое от тях е негово.

– Защо тогава мислиш, че го прави?

– Ами може да е...

– Педофил.

Сякаш усетил, че говорят за него, мъжът изхвърли картонената си чаша в кошчето под дървото и се запъти към новата пожарна кола, около която се бяха насъбрали много хора.

Сара погледна часовника си.

– Късметлийка си. Днес така или иначе нямам време за сватосване. Остават ми още три часа работа в нашия павилион.

Тя се занимаваше с вътрешен дизайн и тук имаше павилион, в който предлагаше брошури и безплатни съвети.

– Дори един привлекателен мъж не си направи труда да дойде да си вземе брошура или да зададе въпрос.

– Лентяя – подразни я Слоун.

– Права си – съгласи се сериозно тя, докато вървяха по алеята. – Все пак реших да затворя за двадесет минути, в случай че искаш да хапнем нещо.

– След пет минути поемам нашата палатка за един час. Трябва да поработя.

– Добре, но каквото и да правиш, стой далеч от чилито! Снощи имаше импровизирано състезание кой ще направи най-лютото чили и Пит Салинас спечели. Около количката му са разлепени реклами, че то е най-горещото във Флорида, но мъжете се тълпят да купуват. Така правят мъжете – обясни авторитетно Сара. – Да доказваш, че можеш да ядеш люто чили, си е определено мъжка работа.

– Сигурно не е чак толкова люто, колкото си мислиш.

– О, напротив, направо е смъртоносно. Шърли Морисън работи в павилиона за първа помощ и ми каза, че жертвите от чилито на Пит са многобройни.

Палатката на полицейското управление се намираще в северната част на парка, точно до паркинга, а павилионът на Сара бе на около тридесет метра от него. Слоун тъкмо отбелязваше колко близо са една до друга, когато патрулната кола на капитан Ингърсол спря близо до палатката им. Той измъкна огромното си туловище от предната седалка и затръшна вратата, след което тръгна към палатката. Започна да говори с лейтенант Карузо, като се оглеждаше намръщено.

– Ако съдя по изражението му, мисля, че търси мен – въздъхна Слоун.

– Но нали каза, че ти остават още пет минути.

– Да, но това няма значение за... – Внезапно спря и сграбчи развълнувано ръката на другата жена. – Сара, погледни кой чака до палатката

ти! Жената с котките е госпожа Пийл.

Госпожа Клифърд Харисън Пийл III бе вдовица на един от първите и най-богати жители на Бел Харбър.

– Това е един фантастичен потенциален клиент, който очаква съвета ти. Тя е капризна и много взискателна.

– За щастие аз пък съм много търпелива и съобразителна – отвърна Сара и хукна към павилиона си, а Слоун едва сдържаше смеха си. После приглади косата си, убеди се, че бялата ѝ блуза е добре пристегната и сви към полицейския павилион.

ГЛАВА ТРЕТА

Капитан Рой Ингърсол седеше на масата пред палатката и разговаряше с Мат Карузо и Джес Джесъп, които Слоун трябваше да смени за обяд. Джес ѝ се усмихна, Ингърсол се вторачи в нея, а Карузо, който беше безгръбначен лицемер, отначало се усмихна, но като забеляза как я гледа Ингърсол, също се вторачи в нея.

Слоун винаги намираше по нещо добро във всеки човек, но не можеше да открие нищо в Карузо, който бе не само лицемер, но и доносник на Ингърсол. Той беше на тридесет и три години, дебел, с кръгло, пепеляво лице, оредяваща коса и се изпотяваше дори при най-малката гримаса от страна на Рой към него.

Ингърсол веднага започна да се заяжда със Слоун:

– Разбирам, че за теб е много по-важно да се правиш на героиня пред възхитената тълпа, но с лейтенант Карузо искаме да обядваме. Мислиш ли, че ще можеш да поседиш тук, докато отсъстваме?

Често нападите му я нараняваха, но последната му критика бе толкова дребнава, че ѝ изглеждаше по-скоро като сърдито дете, отколкото като безсърдечния тиранин, който понякога ставаше.

– Не се притеснявайте – иронично изрече тя, – ще бъда тук през следващия час.

След като не успя да я предизвика, той тръгна, обаче не пропусна да ѝ подхвърли още една забележка:

– Гледай да не забъркаш някоя каша, Рейнълдс.

Този път думите му я подразниха, защото няколко души които минаваха наблизо, го чуха. Карузо злобно ѝ се ухили. Тя изчака да се отдаечат малко, след което весело им извика:

– Опитайте чилито! Всички казват, че е страхотно.

Спомни си думите на Сара, че чилито е предизвикателство за мъжете, а приятелката ѝ добре познаваше мъжете.

– Ако обаче не ви понасят лютите чушки, по-добре стойте далече от него – добави тя.

Двамата се обърнаха и я изгледаха със самодоволно мъжко превъзходство, след което се отправиха директно към количката на Пит Салинас.

Слоун наведе глава, за да скрие усмивката си, и започна да подрежда купчинките с брошури за доброволните квартални отряди за

наблюдение, възможностите за гражданска защита и курсовете по самоотбрана за жени, преподавани в общината.

До нея Джес продължаваше да наблюдава капитана и лейтенанта, докато се изгубиха сред хората.

– Каква идеална двойка. Ингърсол е егоцентрик, а Карузо – подлизурко.

Слоун бе съгласна с него, но отговори:

– Рой е добро ченге. Това трябва да му се признае.

– Ти си дяволски добро ченге, но той не го признава – възрази й Джес.

– Е, той всъщност никому не отдава дължимото – отбеляза тя, тъй като не желаше да обсъжда този въпрос.

– Освен ако не си хареса някого – възрази той.

– Кого харесва? – изкиска се тя.

Джес помисли малко и също се засмя.

– Никого.

Те замълчаха. Загледаха се в хората, като кимаха приятелски на познатите си и на тези, които просто се разхождаха покрай тях. На Слоун й направи впечатление, че няколко жени често минаваха край тях и се усмихваха на Джес.

Това не я изненада. Джесъп винаги правеше впечатление на жени-те, но когато беше с униформа, приличаше на холивудски актьор в ролята на мъжественото, силно и авторитетно ченге. Имаше къдрава черна коса, ослепителна усмивка, белег над веждата си, благодарение на който изглеждаше страшен и леко развратен. Обаче трапчинката на бузата му му придаваше почти момчешки вид.

Бе дошъл тук преди една година след седемгодишен стаж в полицейското управление на Дейд Каунти в Маями. Един уикенд, уморен от престъпленията и шума на големия град, просто хвърлил спален чувал и някакви дрехи в джипа си и отпратил на север. Искан само да бъде на някой хубав плаж и така се озовал в Бел Харбър. Два дни по-късно решил, че малкото градче е истинският му дом.

Подале молба за работа в местното полицейско управление и без колебание остави зад гърба си Маями заедно с пенсията и по-високия чин. Със своята компетентност, ум и енергия бе почти толкова популярен сред колегите си, колкото и сред женското население на града.

Всички в отдела се шегуваха заради нарасналия брой спешни обаждания от „дама в беда“, които винаги пристигаха от неговия район. Графикът с дежурствата се сменяше на всеки три месеца и там, където

биваше изпратен Джес, повикванията неизменно зачестяха.

Всички, от секретарките до сержантите, се шегуваха с него заради въздействието му върху жените, но той не показваше нито раздражение, нито суета. Слоун бе забелязала, че всички жени, с които той се срещаше, бяха високи, слаби и красиви.

В момента три жени се бяха насочили към тяхната маса. И Слоун, и Джес ги забелязаха.

– Фен клубът ти пристига – пошегува се тя. – Намислили са нещо.

Джес не ги удостои с внимание и обърна глава към павилиона на Сара.

– Изглежда Сара си има клиент – отбеляза. – Това с нея не е ли гос-пожа Пийл? Вероятно би трябвало да отида и да ги поздравя.

– Добър опит – подразни го тя, – но ако отидеш, те или ще тръгнат след теб, или ще те изчакат тук. Погледът им е решителен – като на всички жени, когато ти си наоколо.

– Твоят не е такъв – рязко изрече той и това отначало я обърка, а след това я накара да избухне в смях.

Жените приближаваха тридесетте и имаха стегнати, загорели тела, които бяха толкова идеални и чувствени, че Слоун изпита възхищение. Червенокосата говореше от името и на трите и стана ясно, че познава Джес.

– Здравсти, Джес. Решихме, че си самотен.

– Сериозно? – пресилено се усмихна той.

Отблизо се виждаше, че и трите са силно гримирани и Слоун предположи, че са надхвърлили тридесетте.

– Сериозно – весело изрече червенокосата и го изгледа дълго и настойчиво. След като той не отговори на поканата в погледа ѝ, жената смени тактиката: – Истинско облекчение е човек да знае, че ти патрулираш в нашия район.

– Защо? – попита той е цинична усмивка, с която Слоун и друг път го бе виждала да обезкуражава жените.

И трите изглеждаха объркани, но не и обезкуражени.

– Един луд е пуснат на свобода – напомни му без нужда едната от тях, имайки предвид нарасналия брой крадци, които бяха оставили няколко възрастни жени пребити почти до смърт по домовете им.

– Жените в града са ужасени. Особено самотните – добави червенокосата. – И особено нощем.

Джес внезапно се усмихна, приемайки посланието ѝ, и обещаващо изрече:

– Мога да разреша проблема ти.

– Наистина ли?

– Да. – Рязко се обърна към Слоун, изкарвайки я от удобната позиция на наблюдател и превръщайки я против волята ѝ в участник: – Би ли ми дала списъка и три от тези брошури? – Тя изпълни молбата му и той подаде по една брошура на трите жени, след което връчи списъка на червенокосата. – Просто си напишете имената на този лист.

Тя бяха готови да направят всичко, което той искаше, затова попълниха имената и телефонните си номера, без да задават въпроси.

– За какво се записах? – попита червенокосата, връщайки му списъка.

– За курсове по самоотбрана – отвърна той със саркастична усмивка – Ще има четири лекции в общината и първата е утре следобед – допълни той, пропускайки да отбележи, че Слоун преподаваше повечето от курсовете и че той само щеше да ѝ помага в демонстрирането на някои хватки, които жените можеха да използват при самоотбрана.

– Ще бъда там – обеща брюнетката, нарушавайки мълчанието си.

– Не ме разочаровай – топло промълви Джес.

– Няма – отвърнаха и трите, преди да си тръгнат.

Слоун реши, че те приличат на женски хор от Лас Вегас. Лека усмивка заигра на устните ѝ, като си представи себе си в ролята на фатална жена.

– Е, да чуем – каза кисело Джес.

– Да чуем какво? – учуди се тя, откривайки, че вместо да гледа жените, той се бе обърнал и настойчиво се взираше в нея.

– За какво мислеше?

– Мислех си, че приличат на женски хор от Лас Вегас – отвърна тя, объркана и смутена от погледа му. Няколко пъти бе забелязвала да я наблюдава по този начин, но нещо я възпираше да го попита защо. Всички в отдела знаеха способността на Джес да измъква признания от заподозрения, като просто задаваше въпрос, а после сядаше и се вторачваше в него, докато той започнеше да му отговаря. Начинът, по който я гледаше сега, бе не по-малко мушцаващ.

– Честно, за това си мислех.

– Това не е всичко – настоя той с равен глас, – не и с тази усмивка...

– О, усмивката – отпусна се тя. – Опитвах се да си представя как се разхождам из парка с обувки с токчета и с къси панталонки.

– Бих искал да те видя. – И преди Слоун да успее да реагира, той

стана, пхна ръце в джобовите си и каза нещо, което я поразя: – Би ли могла междуременно да си сложиш и малко грим, за да прикриеш идеалната си кожа. Също и малко боя на русата си коса и не забравяй да се освободиш от загара.

– Какво? – смутено се засмя тя.

Джес не откъсваше очи от нея.

– Просто направи нещо така, че да престанеш да ми напомняш за сладоледени топки и ягодов сладиш.

Тя избухна в смях:

– Храна? Напомням ти за храна?

– Напомняш ми за начина, по който се чувствах, когато бях на тринадесет.

– Как изглеждаше на тринадесет? – попита тя.

– Ужасно.

– Не може да бъде.

– Наистина бях. Въпреки това по време на църковната служба вниманието ми бе изцяло погълнато от едно момиче, което харесвах и което винаги сядаше на третата скамейка за литургията в десет часа. Краката ми се подкосяваха.

– Как се справи с това?

– В началото се опитвах да го впечатля, като коленичех по-ниско и се показвах по-усърден от всички останали момчета по време на служба.

– Това помогна ли?

– Не по начина, по който исках. Бях толкова добър, че ми се наложи да отслужвам по две литургии, вместо по една през цялата година, но Мери Сю Бонър продължи да не ме забелязва.

– Трудно ми е да си представя, че някое момиче те е пренебрегнало дори тогава.

– Аз самият го намирах за малко объркващо.

– Е, едно печелиш, друго губиш, нали знаеш?

– Не, не знаех. Интересуваше ме само Мери Сю Бонър.

Джес почти никога не говореше за себе си и Слоун бе впечатлена от това, че го виждаше в нова светлина – като несигурен младеж. Той повдигна вежди.

– Тъй като усърдието ми по време на църковната служба не я впечатляваше, веднъж я спрях и я убедих да дойде с мен до магазина на Сандър. Тя си поръча шоколадов сладолед, а аз – ягодов сладкиш...

Явно очакваше тя да го попита какво се е случило след това и Слоун не можа да издържи на изкушението:

– И после, предполагам, Мери Сю е била твоя?

– Всъщност не. Продължавах опитите си и през следващите две години, но тя беше като имунизирана срещу мен. Точно като теб.

Джес бе толкова дяволски мъжествен и с толкова привлекателно лице, че Слоун се почувства поласкана.

– Като споменах за теб – каза той внезапно, – вероятно ще ми откажеш да дойдеш с мен утре вечер на купона на Пит.

– На работа съм, но по-късно смятам да намина.

– А ако не беше на работа, щеше ли да дойдеш с мен?

– Не. – Слоун се усмихна, за да не го нарани с отговора си, макар че не вярваше той да се засегне. – Първо, както вече ти обясних, ние работим заедно.

Той се засмя.

– Не гледаш ли телевизия? Щом героинята и героят са от ченгетата, трябва да имат романтична връзка.

– Второ – продължи тя, – както ти споменах, не излизам с мъж, който е сто пъти по-привлекателен от мен. Крехкото ми е трудно го понася.

– В такъв случай бих могъл да отида на обяд.

– Този път не оставяй момичетата да се карат кое да ти го купи – подразни го Слоун. – Ужасна гледка е.

– Като говорим за обожатели, Сара очевидно има нов. Преди малко той се разхождаше наоколо, а после тя го доведе и ни запозна. Името му е Джонатан. Горкия нещастник – добави Джес. – Ако няма няколко милиона долара в банката, само си губи времето. Сара е кокетка. – Той прескочи въжетата, опънати на колчета около палатката. – Мисля да пробвам чилито, което препоръча.

– Не те съветвам – отвърна тя със закачлива усмивка.

– Защо?

– Защото чух, че в павилиона за първа помощ е пълно с хора със стомашни смущения.

– Сериозно?

Усмивката ѝ стана още по-широка.

– Абсолютно.

Джес избухна в смях и тръгна към павилионите за пица и хот-дог. Спря, за да поздрави Сара, която все още си говореше е госпожа Пийл и държеше една от котките ѝ. След това спря да поговори с група деца. Клекна, така че да се изравни с ръста им, и каквото и да им кажеше, те се кикотеха. Слоун го наблюдаваше с копнеж и ѝ се искаше да може

просто да излезе с него, без да се притеснява за последствията. Като знаеше, че предпочита високи жени, тя бе смаяна, когато преди няколко седмици я покани на вечеря. Още по-шокирана бе, че сега отново я кани. Толкова се изкушаваше да приеме поканата му. Харесваше го, а той притежаваше почти всички качества, които тя търсеше в един мъж, но той беше твърде привлекателен и това я притесняваше. За разлика от Сара, тя искаше нормален мъж. Мъж, който да е внимателен, чувствителен, интелигентен и стабилен. Предпочиташе простичък живот в Бел Харбър, като този който водеше сега, но с деца и съпруг, който да е любящ, надежден и предан баща. Държеше децата ѝ да могат да разчитат на бащината любов и подкрепа. Искаше и тя да може да разчита на това – за цял живот. Джес би бил чудесен. Единственият му недостатък бе, че привличаше жените като магнит, а Слоун смяташе, че от такъв човек не става добър съпруг. Ето защо със съжаление реши да избягва всякакъв вид лични отношения с него. Освен това всяка сериозна връзка с Джесъп или с друг полицай със сигурност би объркала работата ѝ в отдела, а тя не желаше да се компрометира. Обичаше работата си и ѝ харесваше да си сътрудничи е деветдесетте служители на полицейското управление в Бел Харбър. И те като Джес се държаха приятелски и я подкрепяха и тя знаеше, че я харесват.

В четири часа Слоун вече бе решила да се прибира вкъщи. Карузо и Ингърсол обаче си бяха тръгнали, тъй като се чувстваха зле след обяда с чилито. Това означаваше, че двамата е Джес трябваше да стоят тук, докато не им изпратят заместници. Тя беше на работа от осем сутринта и мечтаеше за вана, лека вечеря и книгата, която четеше в леглото си. Сара си бе тръгнала преди час, като преди това спря да ѝ каже, че госпожа Пийл я е поканила в четвъртък вечер да разгледа къщата ѝ и да поговорят за преобзавеждането на първия етаж. По някаква причина възрастната жена искаше и Слоун да присъства и след като получи съгласието ѝ, приятелката ѝ си тръгна, за да се приготви за среща с обещаващия адвокат, когото бе срещнала наскоро и чието име бе Джонатан.

Наближаваше време за вечеря и паркът бе опустял.

– Изглеждаш като отчаяно малко момиченце – скара ѝ се Джес, докато наблюдаваше хората, които бавно отиваха към паркинга. – Изморена ли си или просто си отегчена?

– Чувствам се виновна заради Ингърсол и Карузо.

– Аз пък не – засмя се той. – Ако момчетата разберат, отново ще се превърнеш в героиня.

– Не им казвай нищо – предупреди го тя. – В Бел Харбър и в цялото

ни управление няма тайни.

– Успокойте се, детектив Рейнълдс. Само се пошегувах. За твоя информация, бих направил всичко, за да те предпазя от неприятности и не бих ти причинил нищо лошо.

Слоун се обърна към него:

– Джес, да не би да флиртуваш с мен?

Той погледна встрани.

– Ето го и подкреплението. – Стана и се огледа, да не е забравил нещо. – Какви са ти планове за тази вечер? – попита, когато Ригън и Бърнаби се отправиха към тях.

– Ще почета. Ами ти?

– Имам среща – отговори той.

– Мижитурка – засмя се тя и влезе в палатката, за да си вземе портмонето. Офицерите Ригън и Бърнаби чакаха до масата, за да поемат смяната, когато Слоун се появи. И двамата минаваха четиридесетте, надеждни и представителни полицаи от Бел Харбър, които си спомняха времето, когато уличните задръствания и семейните скандали бяха почти всичко, с което трябваше да се справят – семейни мъже със съпруги, които имаха своите клубове, и деца, играещи в Малката лига.

– Нещо ново? – попита я Тед Бърнаби.

Слоун прескочи въжетата около палатката.

– Не.

– Да – възрази Джес, – тя току-що ме нарече мижитурка.

– Явно напредваш – пошегува се Бърнаби, намигайки на Слоун.

– Права е – допълни Ригън, – ти си мижитурка.

– Опитайте чилито – лукаво изрече Джес, прескачайки въжетата точно зад Слоун.

Тя се обърна така внезапно, че се блъсна в него и той трябваше да се хване за въжето, за да запази равновесие.

– Не се докосвайте до чилито – предупреди ги тя. – На Ингърсол и Карузо им стана зле от него.

– Предателка – оплака се Джес, като я завъртя и я побутна към паркинга.

– Идиот – върна му го тя.

– Хей, Слоун – извика Бърнаби след нея, – отново те показвах по новините. Семейният скандал, за който те повикаха снощи, беше темата на шести канал. Добра работа, хлапе.

Тя кимна, но не беше очарована. Беше видяла анонса по новините в шест сутринта и го бе забравила, но това със сигурност обясняваше

защо капитан Ингърсол бе така враждебно настроен към нея.

Докато Слоун и Джес се отдалечаваха, офицерите ги изучаваха с любопитство.

– Какво мислиш? – попита Ригън, имайки предвид облога в отдела.
– Дали ще успее да я вкара в леглото си? Залагам пет долара, че тя няма да се даде.

– Аз пък залагам десет на него.

Бърнаби присви очи заради силното слънце.

– Ако Слоун разбере за залозите, адът ще се стовари отгоре ни.

– Имам новини за теб – отвърна Ригън, а коремът му се тресе от смях. – Мисля, че тя вече знае за това, така че няма начин да му се остави. Наясно е със залаганията, но е прекалено умна и от висока класа, за да се издаде.

Колата на Слоун – най-обикновен служебен бял шевролет – бе паркирана точно до тази на Джес. След като му помахаша за довиждане, тя се огледа наоколо, за да се увери, че всичко е мирно и спокойно. Бел Харбър нарастваше с такава бързина, че всеки ден се появяваха нови лица. Слоун не познаваше нито момичето, което водеше малко дете, нито възрастната жена с двамата близнаци, нито брадатия мъж, който четеше вестник под едно дърво. Новите жители бяха донесли просперитет и парични облаги на града, но също и драматично нарастване на престъпността, защото Бел Харбър се бе превърнал от спокойно крайморско градче в богата малка столица.

Не повече от сто и петдесет души се забавляваха в парка. Клоунът Кларънс и жонгльорите имаха едночасова почивка. Повечето от будките и павилионите бяха опустели. Скамейката до павилиона на Сара бе празна и нямаше и следа от непознатия с жълтото памучно яке, който изглеждаше толкова не на място тук, в този спокоен слънчев ден.

Доволна, Слоун влезе в колата, запали и погледна в страничното огледало. Отзад нямаше никого и тя даде на заден ход и излезе от паркинга, карайки бавно по осветената виеща се улица, която пресичаше парка.

Преди малко Бърнаби я бе поздравил, имайки предвид предишната нощ, в която един разярен и пиян мъж бе решил да убие приятеля на бившата си съпруга, а Слоун внимателно го бе убедила да свали оръжието си. Когато той се уплаши от новината, че ще отиде в затвора заради неизвършено престъпление, тя му каза да гледа на времето, което трябва да прекара зад решетките, като на възможност да си почине и да помисли как да намери жена, която да го заслужава и да го цени. Никой не би

разбрал за случилото се, ако обвиняемият не бе дал интервю за местната телевизионна станция и не бе казал на репортера думите, с които Слоун го накара да свали оръжието си. Макар да не бе разбрал иронията в съвета ѝ, медиите веднага го уловиха и от тази сутрин, без да иска, тя отново бе станала местна героиня, но този път оценена заради ума си, а не заради куража, проявен в трудна ситуация.

Миналата нощ капитан Ингърсол с неудоволствие я бе похвалил за начина, по който се бе справила, но тазсутрешните статии очевидно го бяха подразнили отново. Слоун донякъде го разбираше. Тя получаваше повече внимание, защото беше жена. Докато караше по главната пресечка до входа на парка, насочи мислите си върху нещо по-приятно. Сви вляво от Бит Лейн – широка калдъръмена улица, на която се намираха модни бутици и луксозни магазини, всичките с накъдрени зелени навеси и голяма палма в саксия на тротоара пред входа.

Слоун винаги се учудваше на промените, станали в търговския район през последните няколко години. Макар че драстичното нарастване на населението предизвикваше много шум, оплакванията от местните жители рязко намаляха е покачването на цените на имотите, а борещите се местни малки предприятия станаха преуспяващи едва ли не за една нощ.

За да привлече повече перспективни данъкоплатци, градският съвет взе в свои ръце тихото градче, поставяйки няколко големи спорни въпроса с цел модернизацията и разкрасяването на общината. По решение на амбициозната и влиятелна съпруга на майор Блументал бе нает екип архитекти от Палм Бийч и реформите започнаха. След като приключиха, Бел Харбър заприлича на Палм Бийч – това всъщност бе и желанието на госпожа Блументал. Като използва своето влияние и парите на данъкоплатците, тя насочи вниманието си към обществените сгради, започвайки с общината.

Движението през почивните дни бе натоварено и минаха почти петнадесет минути, преди Слоун да свие по своята улица и да спре на добре познатия ъгъл, пред портала на сиво-бялата измазана вила. Плажът се намираще през улицата и тя чуваше шума от прибойа, смеха на децата и виковете на родителите им.

На една пресечка тъмносин седан паркира зад един миниван, но в това нямаше нищо необичайно. Изглеждаше като всеки друг уикенд.

Слоун пхна ключа в ключалката на предната врата, представяйки си как се потапя в горещата вана и прекарва вечерта с криминалния роман, който четеше. Сара не разбираше как така някой ще предпочете да

прекара съботната вечер с книга, вместо да излезе. За Слоун бе лесно да направи избор между срещата с човек, който не можеше да я заинтригува, и това да прекара времето в четене. Определено предпочиташе книгата. Усмихна се, като си спомни, че е на работа едва на следващия ден следобед, когато водеше курса по самоотбрана.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Полицейското управление се намираше в новото триетажно общинско здание, заобиколено от красива и просторна покрита тераса. С гъстата зелена трева наоколо, в която тук-там се виждаха палми и старинни газови лампи, общината не само изглеждаше приветлива, но бе и функционална. На третия етаж бяха съдебните зали и голяма аудитория, в която се провеждаха градските събрания. Канцелариите на кмета и чиновниците и стаята с досиета бяха на втория, а почти целият първи етаж бе определен за полицейското управление.

Интериорът бе възложен на фирмата на Сара и изящният ѝ стил се усещаше в кабинета на кмета и в съдебните зали, където тапицираните в тъмносино и бежово столове подхождаха на килима. Когато дойде ред на първия етаж, Сара и партньорите ѝ възможност за проява на въображение.

Огромното помещение бе заето от тридесет бюра, подредени в три редици, като на всяко бюро имаше компютър, шкаф с две чекмеджета за досиетата, въртящ се стол и още един допълнителен стол. Остъклените офиси на полицаите с по-висок чин се намираха в предната част, а вляво и вдясно бяха разположени стаите за заседания. Малко встрани, скрит зад масивна врата, се намираше дълъг и тесен арест, използван за временно задържане на престъпниците.

В опитите си да намалят потискащия ефект на бежовия линолеум, бежовите метални бюра и бежовите монитори на компютрите бяха използвали килим в тъмносино и бежово за централната част на помещението и същия цвят пердета за прозорците. За съжаление килимът бе постоянно замърсен от деветдесетте полицаи.

Слоун беше една от малкото офицери, които оценяваха или поне забелязваха усилията на Сара, но днес дори и тя бе безразлична към обстановката като всеки друг. Почивните дни в бяха натоварени за полицаята, но днешният изглеждаше още по-шумен и трескав от обикновено. Телефоните звъняха непрестанно и високи гласове, прекъсвани от време на време от изблици нервен смях, се чуваха от коридора, където четиридесет жени се събираха за първия курс по самоотбрана на Слоун. Всички конферентни зали бяха заети от полицаи, които разпитваха свидетели и заподозрени в един обир, извършен от тинейджъри. Родителите на тинейджърите и техните адвокати бяха окупирали телефоните.

Хаосът изнервяше Рой Ингърсол. Той кръстосваше между бюрата, вземаше таблетки против киселини и търсеше нещо, което да критикува. Мариан Лигет, неговата шестдесет и пет годишна секретарка, която имаше проблеми със слуха и бе посрещнала инсталирането на интеркома като зло и като нещо, на което не може да се има доверие, допълваше всеобщата врява като стоеше на вратата на кабинета му и му изкрещяваше всеки път, когато го търсеха по телефона.

Офицерите се опитваха да се съсредоточат върху документите и да не обръщат внимание на бъркотията, но това трудно им се удаваше. Изключение правеше Пит Бенсингър, който бе толкова възбуден заради ергенското си парти тази вечер и предстоящия си брак, че изобщо не обръщаше внимание какво става около него. Като си подсвиркваше тихичко, той се шляеше между бюрата и се спираше да побъбри с всеки, който му обрънеше внимание.

– Ей, Джес – каза той и застана до съседното на Слоун бюро. – Как е?

– Разкарай се – отвърна Джес, който пишеше рапорт за един дребен наркопласбор. – Не желая доброто ти настроение да се излива върху мен.

Еуфорията на Пит ни най-малко не намаля от реакцията му. Той се обърна към Слоун, облегна се на бюрото ѝ и се опита да имитира Хъмфри Богард:

– Кажи ми, дете, какво прави красива странница като теб на място като това?

– Надява се да срещне приятен събеседник като теб – пошегува се тя, без да вдига поглед от бележките.

– Закъсняла си – възкликна той. – Следващата седмица ще се женя. Не си ли чула?

– Май дочух нещо такова. – Слоун му се усмихна и продължи да пише. Истината бе, че тя и почти всички останали в управлението бяха пряко замесени в предстоящата женитба. Пит бе срещнал Мери Бет преди пет месеца и се бе влюбил в нея от пръв поглед. Обаче тя и заможните ѝ родители не бяха особено въодушевени относно брака ѝ с полицай, чийто професионални и финансови перспективи далеч не бяха примамливи, но той бе упорит. Въоръжен с множество съвети от колегите си, повечето лоши, той продължи да преследва Мери Бет и победи. Сега, когато от сватбата му го делеше само една седмица, поведението му ѝ се струваше детинско и трогателно.

– Не забравяй да дойдеш на ергенското ми парти на плажа довечера

– напомни ѝ той. Първоначалният план на Джес, Лил Ригън и Тед Бърнаби бе да поканят стриптизьорка и редовните гуляйджии, но Пит не искаше и да чуе за това. Бракът му с Мери Бет означаваше прекалено много за него и той категорично отказваше да направи точно преди него нещо, за което по-късно би могъл да съжалява или, както бе вметнал Джес, за което тя би го накарала да съжалява. За да е сигурен, че всичко ще стане така както би искал, Пит бе настоял гостите на партито му да са по двойки. Самият той щеше да доведе Мери Бет.

– Мислех, че партито е утре вечер – излъга Слоун.

– Слоун, трябва да дойдеш! Ще бъде страхотно. Ще запалим огън на плажа и ще направим барбекю.

– Това противоречи на кампанията за чист въздух – подразни го тя.

– Ще получиш всичката бира, която можеш да изпиеш – примами я Пит.

– Пиянско поведение, внасящо смут – всички ще ни окошарят, а медиите ще го превърнат в национален скандал.

– И кой ще ни арестува? – щастливо изрече той.

– Аз – отвърна тя. – Ще си разделя смяната с Дерек Кипински, така че той ще дойде в началото на купона, а аз по-късно. – Пит изглеждаше леко унил и тя добави по-сериозно: – Някой трябва да охранява плажа, имаме сериозен проблем с наркотиците, особено през уикендите.

– Всичко това го знам, но няма да се справим с проблема, ако арестуваме някой дребен пласъор на пристана. Стоката пристига с лодка. Ако искаме да я разкараме, трябва да я пресрещнем там.

– Това е работа на други хора и те трябва да я свършат. Нашата е да не допускаме дрогата на плажа и по улиците.

Тя видя, че Сара влиза, затова побърза да нахвърли още няколко бележки за курса.

– Урокът ми започва след десет минути.

Пит стисна приятелски рамото ѝ и се отправи към бюрото си да се обади по телефона. Когато се отдалечи достатъчно, за да не ги чува, Лил Ригън се приближи към Слоун.

– Залагам десет срещу едно, че се обажда на Мери Бет. Днес вече ѝ позвъни три пъти.

– Той е заслепен от любов – съгласи се Джес.

Сара дойде, приседна на бюрото на Слоун, усмихна се на двамата мъже и погледна към Пит, който се бе облегнал на стола си и се усмихваше на тавана.

– Мисля, че е възхитителен – каза тя. – И ако съдя по изражението

му, със сигурност говори с Мери Бет.

Доволен, че Пит е зает, Лил извади един плик от джоба на ризата си и го подаде към Джес.

– Събираме пари, за да купим на Пит и Мери сватбен подарък. Всички дават по двадесет и пет долара.

– Какво ще им купуваме, къща ли? – каза Джес и бръкна в джоба си, а Слоун се протегна за портмонето си.

– Сребърен сервиз – каза Лил.

– Шегуваш се – каза Джес, докато пъхаше двадесет и пет долара в плика и го подаваше на Слоун. – Все пак колко деца смятат да изхранват?

– Не зная. Знам само, че Роуз е позвънила в някакъв магазин, където има списък на нещата, които си е избрала булката. Ще повярваш ли, че с твоите двадесет и пет долара може да се купи само част от една вилица?

– Трябва да е дяволски голяма вилица.

Слоун и Сара се спогледаха с усмивка. В този момент капитан Ингърсол излезе от кабинета си, забеляза веселата групичка около бюрото на Слоун и се намръщи.

– По дяволите – каза Ригън. – Ингърсол идва. – Той се обърна да си ходи, но Сара изобщо не се притесни от сърдития капитан.

– Чакай, Лио, нека и аз да дам своя дял за сервиза. – Тя постави парите в плика, след което за изненада на всички започна да флиртува с капитана:

– Здравейте, капитан Ингърсол. Притеснявах се за вас! Разбрах, че вчера ви е станало зле от онова ужасно чили и е трябвало да посетите павилиона за първа помощ.

На устните му се появи нещо, което можеше да мине за усмивка.

– Приятелката ви ми го препоръча – отвърна той, неспособен да откъсне поглед от Сара. Дори се опита да се пошегува за парите, които току-що бе дала на Ригън.

– Не знаете ли, че подкупването на полицаи е углавно престъпление в този щат? – Слоун си помисли, че чувството му за хумор е отвратително, когато той добави: – А също и намесата в работата им, докато са на служба.

Сара обърна очи към него и той сякаш полетя.

– По какъв начин се намесвам?

– Разсейвате ги, млада госпожице.

– О, наистина ли?

Зад гърба на Ингърсол Джес отвори уста и се престори, че си бърка с пръст в гърлото. За нещастие точно в този момент капитанът, който не беше глупак, се обърна и го видя.

– Какво, по дяволите, ти става Джесъп?

Слоун побърза да се притече на помощ на Джеси.

– Мисля да донеса малко кафе – каза. – Капитане, вие искате ли? – любезно го попита тя. Това му подейства.

– Какво? А, добре... след като предлагаш.

Каните с кафе се намираха на една отдалечена маса, точно зад копирните машини.

– С две бучки захар – извика той.

Телефонът ѝ започна да звъни и той го вдигна.

– Ингърсол – изрече.

Мъжкият глас от другата страна на линията бе учтив, но властен.

– Разбрах, че това е номерът на Слоун Рейнълдс. Баща ѝ се обажда.

Ингърсол погледна часовника. Курсът ѝ трябваше да започне след три минути.

– След малко започва урокът ѝ по самозащита. Може ли да ви се обади по-късно?

– Бих предпочел да говоря с нея сега.

– Изчакайте. – Той натисна бутона за изчакване. – Рейнълдс, имаш лично обаждане. Баща ти.

– Не може да е за мен. Аз нямам баща – отвърна тя.

Това съобщение очевидно бе по-интересно от останалите разговори в стаята, защото всички обърнаха очи към нея.

– Всеки има баща – отбеляза Ингърсол.

– Имам предвид, че двамата с баща ми не поддържаеме връзка – поясни младата жена. – Който и да звъни, сигурно търси някой друг.

Ингърсол сви рамене и вдигна отново телефона.

– Кого казахте, че търсите?

– Слоун Рейнълдс – нетърпеливо отговори мъжът.

– А вашето име е?

– Картър Рейнълдс.

Капитанът зяпна.

– Извинете, Картър Рейнълдс ли казахте?

– Точно това казах. Бих желал да говоря със Слоун.

Ингърсол отново остави телефона на изчакване, скръсти ръце пред гърдите си и стана, наблюдавайки Слоун със смесица от благоговение, обвинение и недоверие.

– Между другото, възможно ли е името на баща ти да е Картър Рейнълдс?

Името на известния финансов филантроп от Сан Франциско избухна като бомба в шумното помещение, вследствие на което всички притихнаха. Младата жена спря за миг, след което продължи. Познатите лица в стаята я гледаха с непознати изражения на подозрение, почуда и благоговение. Дори Сара я бе зяпнала. Ингърсол пое чашата, която Слоун му подаде, но остана близо до бюрото ѝ, явно в очакване да чуе още нещо.

Слоун никога не бе получавала нещо повече от картичка за рождения си ден от липсващия си баща и каквато и да беше причината за незапното му желание да се свърже с нея, за нея беше без значение. Искаше да му обясни това. Остави чашата си върху бюрото, отметна коса и взе слушалката. Пръстът ѝ съвсем леко трепереше, докато натискаше светещия бял бутон.

– Слоун Рейнълдс е на телефона.

Никога досега не бе чувала гласа му.

– Звучиш много професионално, Слоун – изрече той.

Баща ѝ нямаше право на никакво мнение относно професията ѝ и тя едва потисна желанието си да му го каже.

– В момента не ми е удобно да разговарям. Ще трябва да се обадиш отново някой друг път.

– Кога?

За миг си го представи на снимката, която наскоро бе видяла в един вестник. Мъжествен, пъргав мъж, със стоманеносива коса, който играе тенис в един клуб в Палм Бийч.

– Пробвай след още тридесет години.

– Не те обвинявам, че си ядосана.

– Ядосана – саркастично изрече тя. – Това е изключително мило от ваша страна господин Рейнълдс.

Той я прекъсна със спокоен тон:

– Нека не се караме по време на първия ни разговор. Можеш да ме смъмриш лично за всичките ми родителски недостатъци след две седмици.

Слоун моментално отдръпна слушалката от ухото си, погледна я объркано и после изрече:

– След две седмици? Лично? Не ме вълнува нищо от това, което имаш да ми казваш.

– Напротив – отвърна той и тя внезапно изпита възхищение от

явната му дързост и усети силата на волята му, която не ѝ позволяваше да му затвори. – Може би трябваше да те уведомя с писмо, но си помислих, че един телефонен разговор би разрешил нещата много по-бързо.

– И какво искаш да разрешиш?

– Ами – поколеба се той – двамата със сестра ти искаме да се приєднамиш към нас на плажа за няколко седмици, така че да можем да се опознаем. Преди шест месеца имах сърдечен удар.

„Плажа“, предположи Слоун, бе името, което местните хора употребяваха за Палм Бийч.

– Прочетох за това във вестника. – Тя се опитваше да покаже безразличие, припомняйки си, че познаваше баща си предимно от пресата. Разстоянието до Палм Бийч не беше голямо, но от социална и икономическа гледна точка той беше в друга галактика. За да повдигне собствения си престиж, вестникът на Бел Харбър винаги в неделния брой изнасяше информация за бляскавия си южен съсед и именно там Слоун често виждаше снимки и материали, които ѝ напомняха за нейния виден баща и реализирала се сестра.

– Искам да се опознаем, преди да е станало прекалено късно.

– Ти си изключително нахален – избухна Слоун, ядосана и объркана от неочакваното желание да заплаче. – Вече е прекалено късно. Нямам никакво желание да те опознавам, не и след всичките тези години.

– Ами сестра ти? Не се ли интересуваш от нея?

Отново си припомни същата фотография на клуба. Чернокоса, с отметната назад глава и дясна ръка опъната в перфектната поза за сервис, тя изглеждаше така, сякаш животът ѝ е... идеален.

– Не повече, отколкото тя от мен – отвърна младата жена.

– Париш смята, че е пропуснала една много важна част от живота си, като не се е запознала с теб.

Според написаното във вестниците животът на Париш бе низ от щастливи събития – от трофеите ѝ за тенис и езда до разточителните партита, които даваше за баща си в Сан Франциско и Палм Бийч. Тридесет и една годишната Париш Рейнълдс бе красива, уравновесена и със самочувствие и досега не бе имала нужда от сестра си. Слоун затвърди решението си да избягва всякакъв контакт с богатия клон на фамилията си.

– Просто не съм заинтересована – отвърна. – Дочуване.

– Днес говорих с майка ти. Надявам се тя да промени решението ти – отвърна той. Коленете ѝ се подкосиха, но не можеше да се покаже слаба пред колегите си.

– Е, това е – каза тя бодро. – По-добре да тръгвам. Имам урок.

ГЛАВА ПЕТА

Докато стигне до залата, Слоун успя да си внуши, че чувствата ѝ са под контрол и че е в състояние да се съсредоточи върху работата си.

Тя влезе в стаята, затвори вратата и приветливо се усмихна на групата.

– Ще си поговорим за начините, по които жените биха могли да се справят с няколко потенциални ситуации – изрече, след което се сети, че е забравила да ги поздрави и да се представи. – Между другото, казвам се Слоун Рейнълдс... – продължи и си помисли: „И току-що баща ми за пръв път в живота ми се свърза с мен.“

Тръсна глава, за да прогони тези мисли. Уроците, които даваше бяха жизненоважни за жените в стаята, а и те бяха важни за нея. Нуждаеха се от съвета ѝ, разчитаха на нея. Картър Рейнълдс не означаваше нищо. Слоун го изхвърли от съзнанието си и започна първата си лекция:

– Ще започнем с един от най-често срещаните случаи, при които сама жена внезапно се оказва в опасност. Да предположим, че колата ви се развали насред път, вие сте сами, нощ е и нямате никакви пари. Почти не минават автомобили, а най-близкото населено място е на пет-шест километра. Какво правите в такъв случай?

Няколко ръце се вдигнаха и Слоун кимна към една привлекателна жена на средна възраст, която внушаваше респект.

– Аз бих заключила вратите, вдигнала прозорците и останала в колата, докато не пристигне полиция, пътна помощ или някой, на когото мога да се доверя.

Това бе точно отговорът, който очакваше да чуе, и той бе погрешен.

– Добре – каза тя, подготвяйки се да ги насочи към желания от нея отговор – тогава си представете, че докато сте заключени в колата си, до вас на пътя спира друго превозно средство. Един мъж излиза от него, идва до вас и ви предлага помощта си. Какво ще направите?

– Изглежда ли като човек, на когото може да се има доверие?

– Аз не зная как изглежда такъв човек – възрази Слоун, – нито пък вие. Имам предвид, кой изглеждаше по-благороден от Джефри Дъмър или Тед Бънди? Но да предположим, че този, който ви предложи помощта си, не изглежда почтен. Какво ще направите тогава?

– Ще държа прозореца затворен и ще го излъжа, че помощта вече

пристига – завърши жената. – Това ли е правилният отговор?

– Е, нека проверим. – Слоун отиде до една маса, на която бе поставила телевизор и видео. – Ако човекът наистина е имал добри намерения, той просто би си тръгнал. Но какво мислите, че ще направи, ако е лош и иска да ви обере, изнасили или убие?

– Че какво може да направи? – отговори жената. – Аз съм в колата със заключени врати и вдигнати прозорци.

– Ще ви покажа какво може и ще направи. – Слоун включи видеото. На екрана се появи картина точно като тази, която Слоун бе описала, и една актриса играеше ролята на жената, спряла наскреде пътя заради авария. Втора кола спря до нея и добре изглеждащ актьор се появи и предложи да поправи колата ѝ. Когато жената учтиво отклони предложението му, той внезапно сграбчи дръжката на вратата и се опита да я отвори. Тя започна да пиши от ужас, а той изтича до колата си, но вместо да си тръгне, миг по-късно се завърна с автомобилна щанга, строши ѝ стъклото, отключи вратата, измъкна крещящата и бореща се жена от колата и започна да я бие с железото.

Краткото филмче изглеждаше толкова реалистично, че ученичките на Слоун бяха потресени.

– Урок номер едно – каза тя. – Не оставайте в повредена кола. Ако го направите, се превръщате в потенциална жертва и сте на разположение на всеки престъпник и извратен тип, който мине наоколо.

– Тогава какво би трябвало да направим? – попита жената на един фармацевт.

– Имате няколко възможности в зависимост от това колко сте отдадени от най-близката къща или постройка. Нито една от алтернативите не е достатъчно сигурна, но поне са по-приемливи от това да ви обера или нещо по-лошо. Ако се намирате близо до сграда, дори да е на няколко километра, тръгнете към нея. Ако не можете да минете направо, ще ви се наложи да тръгнете по магистралата, но бъдете готови веднага да се шумгнете зад някой храст или да се скриете в някой ров, ако видите, че приближава кола. Ако разстоянието е прекалено голямо, трябва да останете в колата, но бъдете готови да излезете от нея и да се скриете някъде в момента, в който видите приближаващи светлини. Ако някой дойде да провери колата ви, останете скрити. – Направи пауза, за да могат да възприемат тази информация, след което продължи: – Ако по някаква причина ви се налага непременно да останете в колата до сутринта, тогава изчакайте, докато видите приближаващите светлини, излезте от колата и се скрийте. От там ще можете да наблюдавате какво

прави човекът и как се държи. Ако се опитва да влезе в колата или да я ограби, или ако е заедно е още няколко пияни приятели, поне ще знаете, че сте на по-безопасно място там, където се криете.

Слоун взе малък черен предмет от масата и с усмивка каза:

– Ако пък наистина не ви харесва да скитате по магистрали и полета в тъмното и ако не ви се иска да прекарате ужасяваща нощ, като влизате и излизате от колата си, криете се и се страхувате за живота си, тогава съм щастлива, че мога да ви предложа една алтернатива. Моля ви, вземете си един от тези. – Показа клетъчен телефон. – Можете да си го купите за по-малко от сто долара и ако го използвате само в спешни случаи, разходите за един месец няма да са големи. Съзнавам, че за някои от вас цената на телефона и месечната такса ще ограничат бюджета, но не бихте могли да оцените с пари живота си, а именно него рискувате, ако не си купите. С такъв апарат, в случай че останете сами в колата си, няма да ви се наложи да прекарате нощта, като се криете. Можете да позвъните на пътна помощ, на полицията, на съпруга или на приятеля ви и да им кажете, че ще чакате близо до колата. След това трябва само да останете скрити, докато пристигне очакваната помощ.

Джес тъкмо влизаше в стаята, когато тя добави:

– О, и още нещо. Ако сте се обадили в полицията, не пропускайте да кажете, че ще сте близо до колата, а не в нея. Не се измъквайте внезапно иззад някой храст, когато пристигнем.

– Защо не? – предизвика я Сара, като се усмихна на Джес.

– Защото – отвърна той сухо – си изкарваме ангелите, когато това ни се случи.

Всички се разсмяха, но Слоун остана с друго впечатление от тази привидно невинна размяна на реплики между двамата. Сара, която винаги бе мила с всички, в действителност искаше да принуди Джес да признае страха си от жените в стаята. Приятелката ѝ беше сигурна в това, както и във факта, че Джес, който никога не приемаше подигравките и жените на сериозно, бе възнегодувал срещу шегата на Сара. Двамата бяха най-привлекателните и най-представителните хора в Бел Харбър и не можеха да се понасят. Бяха най-близките ѝ приятели и тяхната ненавист най-накрая се появяваше на повърхността.

Слоун приключи лекцията си, напомняйки, че следващият урок включва някои хватки за самоотбрана и трябва да си облекат удобни дрехи, след което изключи телевизора и извади касетата от видеото. Бе напълно забравила, че Картър Рейнълдс бе изплувал от тъмната магистрала на миналото ѝ. За нещастие спокойствието ѝ продължи само

докато Сара не я заговори.

ГЛАВА ШЕСТА

– Не мога да повярвам, че Картър Рейнълдс ти е баща – започна възбудено Сара в момента, в който тежките врати на общината се затвориха зад тях. – Не мога да повярвам – повтори тя, припомняйки си това, което бе чела за него в светската хроника.

– Аз самата никога не съм можела да го повярвам – кисело отвърна Слоун. – Всъщност никога не съм имала причина да го вярвам – добави, докато вървяха през паркинга към колата ѝ.

Сара не ѝ обърна внимание, мислите ѝ препускаха в друга посока.

– Когато бяхме малки, ми казваше, че родителите ти са се развели, докато си била още бебе, но си забравила да ми споменеш, че баща ти е... Картър Рейнълдс. – Вдигна ръце с длани обърнати нагоре, като че говореше към небето. – Боже, само името му ме кара да си мисля за яхти, ролс-ройсове, банки и пари! Планини от пари. Как си могла да пазиш това в тайна от мен през всичките тези години?

Слоун не бе имала възможност да обмисли разговора си с него, но благоговението на Сара само затвърди решението ѝ да остане безразлична към болестта на Картър Рейнълдс, към закъснелия му опит да я опознае и особено към парите му.

– Той ми е просто биологичен баща. Досега не съм получавала от него дори картичка за рождения си ден или за Коледа.

– Но днес ти се обади, нали? Какво искаше?

– Иска да го посетя в Палм Бийч, за да се опознаем. Отказах му. Категорично. – Слоун се надяваше с това разговорът да приключи. – Прекалено късно е да си играе на баща.

Сара бе изключително лоялна с нея и при нормални обстоятелства с готовност би одобрила решението ѝ да отхвърли един родител, който я бе пренебрегвал от дете. Въпреки това според нея не беше обичайно да си дъщеря на човек, който би могъл да те превърне в наследница.

– Мисля, че не трябва да прибързваш – каза, търсейки някакво извинение за това, което не можеше да се оправдае, и изрече първото, което ѝ хрумна: – Не мисля, че мъжете трябва да прекарват толкова време с децата си, колкото жените. На тях сякаш им липсва някакъв вид родителска хромозома.

– Извинявай, но не можеш да припишеш безразличието му към мен на грешка в генетиката. Имайки предвид всичко, което съм чела, той

безумно обича сестра ми. Заедно играят тенис, ходят на ски и играят голф. Те са отбор, и то печеливш. Вече съм забравила броя на трофеите, които съм ги виждала да държат.

– Сестра ти! Точно така! Боже, ти имаш и сестра! – възкликна развълнувано Сара. – Не мога да повярвам, та двете с тебе заедно сме си правили торти от кал, заедно сме си писали домашните, дори по едно и също време боледувахме от варицела, а едва сега откривам не само че баща ти е видна личност, но и че имаш сестра, за която никога не си ми казвала.

– Току-що ти казах почти всичко, което знам за нея, а то е това, което съм виждала по вестниците, и това, че името ѝ е Париш Рейнълдс и е една година по-голяма от мен. Тя също никога не ми се е обаждала.

– Но как е станало всичко?

Слоун погледна часовника си.

– Имам само един час, за да хапна и да се преоблека, а после съм на работа до девет. Ако наистина искаш да си говорим за това, може ли да го направим къщи?

– Наистина искам да си поговорим. – Приятелката ѝ тръгна към то-йотата си, която бе паркирана през две места. – Ще се срещнем у вас.

Къщата, която Слоун бе купила преди няколко години, се намираше на един ъгъл, точно срещу плажа. Беше малка, двустайна, построена върху стръмен участък в малък квартал от четиридесетгодишни здания. Големината на къщичките и близостта им до океана бяха причина младите хора да ги харесват, защото можеха да ги поддържат, без да влагат много пари. В резултат на въображението и всеотдайността на тези хора, които за пръв път притежаваха собствен дом, целият квартал бе придобил старинен и еkleктичен вид с авангардните дървени къщи, съжителстващи в хармония с приказни вили от тухли и мазилка.

Слоун бе вложила всичките си спестявания и свободно време в къщата си и я бе превърнала в живописно местенце с бели рамки на прозорците и бял перваз, които подчертаваха сивия цвят на мазилката. Когато я купи, плажът отсреща принадлежеше почти изцяло на обитателите на квартала. Тогава улицата бе тиха и хората заспиваха в дълбоко спокойствие, прекъсвано от време на време от шума на вълните, които се разбиваха в брега.

Увеличаването на населението в Бел Харбър сложи край на всичко това, защото семействата с малки деца потърсиха място далеч от шума и лудориите на колежаите и откриха плажа на Слоун. И днес, в четири следобед, улицата бе задръстена от коли, паркирани плътно една до

друга, някои от тях точно пред знаците за забранено паркиране, а други блокираха алеите към частните къщи. И макар че вълните продължаваха да се плискат, Слоун не можеше да ги чуе заради писъците на децата и музиката от радиоапаратите на родителите им.

Сара се насочи към единственото свободно място за паркиране наоколо и Слоун едва се сдържа да не се засмее, докато я наблюдаваше как принуждава един тъмносин форд седан да се изтегли назад, за да може да заеме мястото. Шофьорът му се остави да бъде измамен.

– Наистина трябва да направиш нещо с всички тези коли – заключи приятелката ѝ, докато бързаше към нея и бършеше едно петно от крака си. – Така са се наблъскали една до друга, че трябваше да се провря между моята и предната кола и си изцапах крака.

– Смятам се за късметлийка, когато не са заели алеята ми – пошегува се Слоун, докато отключваше вратата си. Вътре в къщата бе приятно и спокойно – бе обзаведена с непретенциозни мебели от ратан и възглавници с шамповани върху тях листа от палми и жълт хибискус на бял фон.

– Много бих искала да ми разкажеш за Картър Рейнълдс. Как е разбрал къде да те търси днес?

– Каза, че е позвънил на майка ми.

– Значи двамата са поддържали връзка през годините?

– Не.

– Чудя се какво ли си е помислила за внезапния му интерес към теб?

Младата жена би могла да се обзаложи каква е била реакцията на майка ѝ, но вместо да отговори, тя се насочи към телефонния секретар, чийто червен бутон светеше и броячът отчиташе три новопристигнали съобщения. Натисна бутона за прослушване. Гласът на майка ѝ избухна със същата младежка възбуда, която бе очаквала:

– Слоун, миличка, мама е. Днес ще ти се случи чудесна изненада, но не искам да я развалям, за да се изненадаш също като мене. Ала ще ти подсказа – днес ще ти се обади един мъж, който е много важен за теб. Преди да отидеш на вечерното си дежурство, ми позвъни.

Второто съобщение бе записано две минути след първото и също бе от Кимбърли Рейнълдс.

– Миличка, бях толкова развълнувана, когато ти оставих първото съобщение, че не разсъждавах трезво. Няма да се прибера преди девет, защото ще правим разпродажба в магазина и сме много заети. Обещах на Лидия, че ще остана да ѝ помогна. Но не ме търси там, защото ѝ е

неприятно, когато служителите използват телефона, а знаеш колко е зле с язвата. Не бих искала да предизвикам нов пристъп. Няма да издържа на напрежението, така че моля те, остави ми съобщение на секретаря. Не забравяй...

– Тя направо се е побъркала заради обаждането му – отбеляза Сара.

– Разбира се. – Приятелката ѝ тръсна глава. Не можеше да повярва, че майка ѝ отново реагира с типичния си наивен оптимизъм. Според акта ѝ за раждане Кимбърли Янсен Рейнълдс бе майката, но в действителност Слоун бе отгледала Кимбърли. – Защо се учудваш?

– Не зная. Предполагам, че очаквах Ким да е по-злопамятна.

– За майка ми ли говорим – същата сладка жена, която на никого нищо не може да откаже, защото се притеснява да не нагруби или да не нарани чувствата на хората? Същата, която ще работи извънредно още шест часа, но не се осмелява да използва телефона на Лидия, защото се притеснява, че тираничната вещица може да получи нов пристъп? Същата нископлатена и натоварена с извънредна работа жена, която управлява магазина цели петнадесет години и е привлякла повече клиенти отколкото всички останали нейни служители?

Сара, която много обичаше Кимбърли, започна да се смее, когато дъщеря ѝ приключи комичната си тирада.

– Не мога да повярвам, че действително си мислила, че същата жена, която те е отгледала, би могла да си спомня с лошо Картър Рейнълдс само защото е излязъл от живота ѝ преди тридесет години, разбил е сърцето ѝ и никога повече не ѝ се е обадил.

Сара се засмя и вдигна ръка.

– Абсолютно си права. Вероятно съм изпаднала във временно умопомрачение, щом съм могла дори да предположа такова нещо.

Тя отново включи секретаря. Третото съобщение отново бе от Кимбърли:

– Скъпа, мама е. В почивка съм и ти се обаждам от един монетен телефон в дрогерията. Обадих се в полицията и Джес ми каза, че вече си разговаряла с баща си, така че не развалям изненадата ти, като оставям това съобщение. Мислех си какво трябва да вземеш в Палм Бийч. Знаем, че влагаш всеки цент в къщата си, но трябва да започнем да пазаруваме и да ти подновим гардероба. Не се притеснявай мила, докато дойде време да тръгнеш за Палм Бийч, ще имаш купища красиви дрехи.

Сара се подсмиваше, докато приятелката ѝ изтриваше съобщенията. Слоун вдигна слушалката, набра номера на майка си и ѝ остави съобщение, както бе помолена.

– Здравей мамо, Слоун е. Говорих с Картър Рейнълдс, но няма да ходя в Палм Бийч. Не желая да опознавам тази част от семейството и му го казах. Обичам те, чао. – Затвори и се обърна към Сара: – Умирам от глад. – Съобщи го така, сякаш разговорът за Картър Рейнълдс вече бе приключен и забравен. – Мисля да си направя сандвич с риба тон. Ти искаш ли?

Приятелката ѝ мълчаливо се обърна и я загледа, когато тя влезе в кухнята и започна да отваря шкафовете. Сега, когато шокът от откритието бе започнал да преминава, Сара бе колкото объркана, толкова и наранена от факта, че Слоун и Ким бяха скрили тази голяма тайна от нея. Те бяха нейното семейство. Собствената ѝ майка бе алкохоличка, която не се интересуваше от нищо и дори не забеляза, когато четиригодишната ѝ дъщеря започна да прекарва по-голямата част от времето си в съседната къща. Седнала до Слоун на една стара кухненска маса с бял пластмасов плот и крака от неръждаема стомана, тя се бе научила да рисува с пастели в книжките за оцветяване на приятелката си и Ким бе тази, която я хвалеше за усилията ѝ.

На следващата година, когато двете момичета тръгнаха към детската градина, те се държаха за ръце за кураж и имаха абсолютно еднакви раници, които Ким им бе купила. Когато се върнаха вкъщи, и двете гордо стискаха рисунки, на които учителката им бе поставила две червени звезди. Кимбърли веднага залепи картината на Слоун на вратата на хладилника, но когато момичетата изтичаха до съседната къща, за да покажат и картината на Сара на майка ѝ, госпожа Гибън я запрати върху разхвърляната маса и тя попадна точно върху едно от кръглите, мокри петна, оставени от чашата ѝ с уиски. Слоун се опита да разкаже за рисунката на Сара, но госпожа Гибън ѝ изкрещя да мълчи и това накара дъщеря ѝ да се разплаче от страх и унижение. Другото момиче обаче не се разплака и не изглеждаше уплашено. Вместо това взе картината, хвана Сара за ръка и я отведе обратно в дома си.

– Майката на Сара не може да намери подходящо място, на което да постави картините ѝ – обясни тя на Кимбърли с тих и треперещ от гняв глас. После махна лепенката от хладилника и залепи с нея и двете рисунки. – Ще ги държим тук, нали, мамо?

Сара съдържа дъха си от страх, че госпожа Рейнълдс може да не е съгласна да отдели това ценно пространство за картините ѝ, които собствената ѝ майка не желаше, но Кимбърли прегърна и двете момичета и каза, че това било чудесна идея. Този спомен се бе запечатал завинаги в съзнанието ѝ, защото тя никога повече не се почувства самотна. Това не

бе единственият път, в който майка ѝ си създаваше проблеми, и Слоун често се застъпваше за нея. А Кимбърли често ги прегръщаше, утешава-ше ги и им купуваше скъпи училищни помагала, за които едва събираше пари.

През следващите години детските им рисунки бяха заместени от техните контролни, училищни рисунки и изрезки от вестник с имената им, подчертани с червено. Книжките за оцветяване и пастелите, които бяха отрупвали масата, бяха заменени от учебници по алгебра и реферати. Темите на разговор се сменяха от учителите, които бяха некадърни, към момчетата, които бяха готини, и парите, които никога не стигаха. Момчетата разбраха, че Ким просто не може да се справи с парите, за-това Слоун бе тази, която се зае с бюджета. Бяха си сменили ролите и за други неща. Едно нещо обаче остана непроменено, дори се задълбочи – Сара знаеше, че е желана и важна част от едно семейство.

След всичко това бе разбираемо защо бе потресена от откритието, че една голяма семейна тайна никога не е била споделена с нея. Тя седна на кухненската маса и си помисли колко често бе сядала на кухненски маси заедно с Ким и Слоун. Хиляди пъти. Слоун я погледна.

– Искаш ли сандвич? – повтори тя.

– Разбирам, че това не е моя работа – започна Сара, – но може ли поне да ми обясниш защо си пазила в пълна тайна от мен всичко, свързано с баща ти?

Слоун се обърна, озадачена от огорчения ѝ тон.

– Но това всъщност не беше голяма тайна. Като деца си говорихме за бащите си и аз ти разказах за моя. Когато майка ми била на осемна-сет, спечелила местен конкурс за красота и наградата била едноседмична екскурзия до форт Лодърдейл. Настанили я в най-добрия хотел. Кар-тър Рейнълдс бил отседнал в същия хотел. Бил седем години по-голям от нея, невероятно мъжествен и много по-изискан. Мама повярвала, че е любов от пръв поглед и че ще се оженят и ще живеят щастливо до края на живота си. Истината е, че той не възнамерявал да се жени за нея, ни-то дори да се среща отново с нея, докато не разбрал, че е бременна, и то-гава отвратителното му семейство не му оставило избор. През следва-щите две години живели близо до Корал Гейбълс, издържайки се от то-ва, което той печелел, а мама родила още едно дете. Тя смята, че са били безкрайно щастливи до деня, в който майка му пристигнала в къщата им с една лимузина, предоставила му възможност да се завърне отново в семейното гнездо и той веднага приел. Мама била в шок и плачела и те успели да я убедят, че е егоистично да се опитва да задържи мъж, който

желае свободата си, а също и да го разделя и от двете му деца. Принудили я да им позволи да вземат Париш в Сан Франциско за нещо, което мама мислела, че е просто посещение. После я накарали да подпише, че е съгласна на развод. Тя не знаела, че текстът, изписан с дребен шрифт, потвърждавал, че се отказва от правата си над Париш. След три часа си заминали. Край на историята.

Сара я наблюдаваше, а очите ѝ бяха изпълнени със сълзи.

– Разказвала си ми тази история преди много време, но съм била прекалено млада, за да разбера безмилостната им постъпка и страданията, които са ѝ причинили.

– А сега, когато разбираш, би ли искала да приема, че съм свързана с този мъж и семейството му? Не би ли искала да го забравя?

– Бих искала да убия това копеле – изрече Сара, но се засмя.

– Адекватна реакция и откровено определение за човека – каза одобрително Слоун, докато поставяше на масата сандвичите с риба тон и салата. – След като майка ми не е била способна да го убие, а пък аз бях прекалено малка, за да го направя, и след като разговорите за всичко, свързано с него, със сестра ми или с онзи злощастен ден я правеше неимоверно тъжна, аз я убедих, че трябва да се преструваме, че те не съществуват. Все пак тя имаше мен, аз имах нея, а освен това имахме и теб. Мисля, че бяхме чудесно семейство.

– Да, и все още сме – развълнувано изрече Сара.

– Не е ли имало някаква възможност Ким да си върне обратно Париш?

Слоун тръсна глава.

– Мама говорила с един местен адвокат и той казал, че би струвало цяло състояние да се наемат адвокатите, които биха могли да се справят с техните в съда, и дори тогава той не мислел, че тя ще успее. Мама винаги се е опитвала да си внуши, че като живее със семейство Рейнълдс, Париш има хубав живот и възможности, които тя никога не би могла да ѝ осигури.

Докато говореше, Слоун почувства, че се изпълва с гняв. Навремето беше изпълнена с негодувание заради майка си и с презрение към баща ѝ. Сега, когато отново се сещаше за тази история, тя бе жена и изпитваше състрадание, което ѝ причиняваше физическа болка. Като си помислеше за нахалното обаждане на баща си, ненавистта ѝ нарастваше. След толкова години той наистина вярваше, че може просто да вдигне телефона и изоставените му съпруга и дъщеря да са щастливи от възможността за повторно събиране. Докато разговаряха, трябваше да е

не само студена и безразлична, а да му каже, че предпочита да прекара една седмица в змийско гнездо, отколкото където и да е с него. Трябваше да му заяви, че е копеле.

ГЛАВА СЕДМА

Огънят бе забелязан около девет и тридесет вечерта, според думите на съседа на госпожа Ривера, който бе видял димът да излиза изпод предната врата и се бе обадил на деветстотин и единадесет. Пожарната дойде само след шест минути, но вече бе невъзможно да се спаси старата порутена къща.

Слоун тъкмо бе свършила смяната си и пътуваше към дома си с намерението да се преоблече и да отиде на плажа, където течеше ергенското парти на Пит, когато чу съобщението и реши да помогне. Докато пристигне, улицата бе вече задръстена от пожарни, линейки и патрулни коли, чиито лампи светеха в нощта като мрачни сигнални огънове. В далечината свиреха сирени и през улицата бяха опънати пожарникарски маркучи, виещи се като дебели бели змии. Полицаите бяха направили кордон около засегнатия район.

Слоун тъкмо приключи с взимането на показания от няколко съседни, когато внезапно пристигна госпожа Ривера. Едрата възрастна жена изблъска полицаите и зяпачите като обезумял играч, опитващ се да спаси топката от тъч-даун, спъна се в един маркуч, падна в ръцете на Слоун и едва не събори и двете на земята.

– Къщата ми – извика тя, опитвайки се да се освободи от ръцете на полицаиката.

– Не можете да влезете – каза й Слоун. – Ще се нараните и само ще пречите на мъжете, които се опитват да я спасят.

Госпожа Ривера изпадна в истерия.

– Кучето ми – продължи да крещи и да се бори. – Моята Дейзи е вътре!

Младата жена обгърна раменете ѝ, опитвайки се да я спре и да я утеши едновременно.

– Дейзи да не е едно малко кученце в бяло и кафяво?

– Да, малка. В кафяво и бяло.

– Мисля, че я видях преди няколко минути. Смятам, че е в безопасност. Извикайте я. Ще я потърсим заедно.

– Дейзи – разплака се госпожа Ривера. – Дейзи, къде си?

Слоун оглеждаше улицата, когато малко кученце в кафяво и бяло, покрито със сажди и мръсотия, се подаде изпод една полицейска кола.

– Ето я – каза тя.

– Дейзи – извика госпожа Ривера и се втурна към изплашеното животинче.

– Един от съседите ви ми каза, че имате дъщеря, която живее наблизо – внимателно изрече Слоун на жената.

Госпожа Ривера кимна, но погледът ѝ остана прикован в горящата къща.

– Ще се обадя по радиостанцията за кола, която да я вземе и да я доведе при вас.

Когато се прибра, Слоун бе вече толкова закъсняла за партито, че нямаше да има време да се изкъпе. Паркира на пътя, взе си чантата и забърза по улицата, като трябваше да се обърне на една страна, за да се промъкне между две коли. Докато се провираше, ѝ се стори, че видя човек на шофьорското място в една кола, спряла малко по-надолу. После той внезапно се скри, сякаш се бе смъкнал на седалката.

Слоун подтисна желанието си да провери какво става и незабавно премина на тротоара. Бързаше. Вероятно човекът в автомобила – ако изобщо бе човек – бе изпуснал нещо на пода и се бе навел да си го вземе. А може би бе решил да подремне. Въпреки това тя продължи да наблюдава колата, докато вървеше към дългата редица павилиони за храна на тротоара. Когато зави откъм северната страна на едно павилионче за сладолед, видя, че светлината в колата изгасна и висок мъж слезе от нея. Той бавно се насочи към плажа.

Слоун замръзна зад павилиона. Северно от сергиите за бърза закуска имаше около петкилометрова плажна ивица, осяяна с навеси, използвани от плажуващите за барбекюта и пикници. Тази отсечка бе пригодена за плуване, слънчеви бани и купони и точно там в момента се вихреше партито на Пит. Южно от навесите, там, накъдето вървеше непознатият, нямаше нищо освен дюни, обрасли с гъста растителност, които нощно време осигуряваха уединение на влюбени двойки и хора, които искаха да се занимават с други, по-малко невинни неща. Слоун знаеше, че е изнервена и неспокойна още от следобедния разговор с баща си, но имаше нещо подозрително в този мъж. От една страна, ѝ изглеждаше смътно познат, а, от друга, не бе подходящо облечен за късна нощна разходка по плажа. На дюните ставаха кражби, продаваха се наркотици, а преди няколко години бе извършено дори и убийство.

Слоун се спря до павилиона за сладолед, след което се върна обратно по пътя си, придържайки се до будките за бърза закуска, така че да излезе в южния край на сградите. Оттам можеше или да го наблюдава, или да го проследи.

Проклинайки тихо пясъка, който пълнеше обувките му, мъжът остана до дюните в очакване жертвата му да се покаже. Тя бе толкова предвидима, лесна за следене и нищо неподозираща, че когато не се яви там, където той мислеше, това не му се стори обезпокоително. Слоун бързаше и след като не дойде на плажа, той предположи, че е забравила нещо вкъщи и се е върнала да го вземе. Вместо да тръгне след нея и да продължи да пълни обувките си с пясък, той се отдръпна няколко крачки назад, клекна и се скри между две дюни. Бръкна в джоба си за пакетчето ментови бонбони и зачака тя да се появи. Наведе се напред, сигурен, че ще я види, докато пресича улицата към къщата си. Луната бе скрита зад облак, но уличната лампа бе достатъчно близо до павилиона за закуски, за да може да я види, когато тя неочаквано се показа иззад южния край на сградите и почти веднага се скри в дюните.

Неочакваната ѝ маневра го заблуди и прибави малко оживление и възбуда към следенето, което досега представляваше само четири отегчителни дни, през които изпълняваше задълженията си. Тя бе разбрала нещо.

Той внимателно се изправи, но тя сякаш бе изчезнала. Мъжът се обърна и започна да се катери по хълма.

– Спри там където си – гласът ѝ така го обърка, че той изпусна високите стебла на растенията и се плъзна на земята. Нестабилен и неспособен да стъпи отново на крака заради мекия пясък, той се завъртя, препъна се и полетя към нея. Спъна се в нещо, усети удар отзад по врата си и падна по лице в пясъка. Надигна глава и я погледна. Тя стоеше на разстояние, на което не можеше да я достигне, краката ѝ бяха леко разкрячени, а ръцете ѝ бяха изпънати и държаха деветмилиметров глок.

– Постави си ръцете зад гърба, така че да мога да ги виждам – заповяда тя.

Засега бе съгласен да ѝ се подчинява. Очевидно бе разбрала, че е въоръжен, когато якето му се бе разтворило. Щеше да се опита да го обезоръжи, но той нямаше намерение да ѝ позволи това. Усмивна ѝ се, докато поставяше ръцете си зад гърба.

– Това оръжие е доста голямо за малко момиче като теб.

– Събери си ръцете отзад.

Усмивката му стана по-широка.

– Защо? Нямах белезници ли?

Слоун нямаше белезници, нямаше дори връзка за обувки, за да върже китките му. Пред себе си имаше въоръжен мъж на един населен плаж, който бе твърде хладнокръвен или необикновен, за да ѝ се

усмихва и да я предизвиква. Потенциален психопат, който не реагираше адекватно на положението си.

– Прави каквото казах – предупреди го тя и леко повдигни оръжието си. – Легни по гръб.

Той отново се усмихна, докато обмисляше инструкциите ѝ.

– Мисля, че идеята не е добра. Когато посегнеш към оръжието ми, ще трябва само леко да се надигна, да хвана китката ти и да те застрелям със собствения ти пистолет. Виджала ли си някога пораженията, които нанася един деветмилиметров глок върху тялото?

Изглеждаше достатъчно луд, за да убие всеки, който му се изпречеше на пътя, а последното, което Слоун възнамеряваше да направи, бе да му даде тази възможност, като се опита да го обезоръжи. Насочи пистолета си между очите му.

– Не ме карай да използвам това – предупреди го.

Очите му се присвиха, като я видя как коварно променя мишената си, после бавно се претърколи по гръб.

– В мен има двадесет и пет хиляди долара в брой – смени той тактиката. – Взимаш ги и аз си тръгвам. Никой няма да пострада и никой няма да разбере.

Тя не му обърна внимание. Отстъпи назад и насочи пистолета нагоре. Стреля три пъти и отново го обърна към него. Изстрелите проехтяха в тъмнината като оръдейни гърмежи в каньон и някой извика разтревожено.

– Защо, по дяволите, направи това? – попита той.

– Току-що повиках подкрепление. Малко по-надолу по плажа е. Ще бъде тук след минута.

– В такъв случай се налага да се запознаем. – Той изведнъж стана енергичен и делови. – Специален агент Пол Ричардсън от ФБР, а вие сте на път да провалите прикритието ми, детектив Рейнълдс.

Въпреки че знаеше името ѝ и разкри самоличността си, Слоун нямаше причина да вярва, че той е нещо по-различно от това, за което го бе смятала до този момент. И все пак.

– Покажи ми документите си.

– В джоба на якето ми са.

– Изправи се бавно и седни – нареди тя, без да откъсва очи от него. – Извади ги с лявата си ръка и ги хвърли насам.

Плосък кожен портфейл падна в пясъка до краката ѝ. Все още държейки оръжието си насочено, тя се наведе, вдигна го и го отвори. От едната страна бе снимката му, а от другата – удостоверението за

самоличност.

– Доволна ли си? – попита той и се изправи.

Тя не бе доволна, бе бясна.

– Имаш ли някакво извинение за това, че ме уплаши до смърт, или просто искаше да се позабавляваш? – попита.

Той сви рамене, докато изтупваше панталоните си.

– Предостави ми се възможност да видя как реагираш при критична ситуация и аз се хванах за нея.

Докато го наблюдаваше, Слоун внезапно осъзна, че ѝ се струва познат, а също и че не ѝ казва цялата истина.

– Ти беше в парка вчера и на паркинга до общината днес през деня.

Следиш ме от дни.

Вместо да ѝ отговори, той закопча памучното си яке, за да скрие кобура под мишницата си, и едва тогава ѝ обърна внимание.

– Права си. Следя те от няколко дни.

– Но защо? Защо ФБР се интересува от работата ми?

– Не се интересуваме от теб, а от Картър Рейнълдс.

– Вие какво? – изненада се тя.

– Интересуваме се от баща ти.

Слоун го наблюдаваше озадачена. Баща ѝ отдавна не съществуваше за нея. Картър Рейнълдс бе просто едно име, което принадлежеше на известен непознат, име, което никой никога не ѝ споменаваше. Но през последните дванадесет часа този човек и това име сякаш изплуваха от прахоляка на миналото ѝ и се лепяха по нея като сажди.

– Не зная в какво го подозирате, но каквото и да е то, аз не съм замесена. През целия си живот не съм имала нищо общо с него.

– Знаем това. – Той погледна към плажа, където трима мъже тичаха по посока към тях, а единият държеше фенерче, чиято светлина обхождаше и претърсваше пясъка като полудял морски фар. – Явно подкреплението ти идва – забеляза Ричардсън, хващайки я за лакътя и побутвайки я напред. – Ела да ги посрещнем.

Слоун механично се подчини.

– Дръж се естествено – инструктира я той. – Представи ме. Ако някой пита, срещнали сме се преди два месеца във форт Лодърдейл на полицейския семинар и ти си ме поканила в Бел Харбър за този уикенд. Сега се усмихни и им помахай.

Тя кимна и се подчини, но не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че ФБР разследва Картър Рейнълдс, че са я следили и че преди няколко минути този агент се бе опитал да разбере дали би взела

подкуп.

Джес пръв стигна до тях.

– Стори ни се, че чухме изстрели – каза той, оглеждайки дюните. – Вие не ги ли чухте?

Слоун направи усилие, за да изглежда учудена, докато лъжеше:

– Това бяха просто бомбички, Джес. Две момчета ги запалиха между дюните и после избягаха.

– Прозвучаха като изстрели – възрази той.

След малко дойдоха Тед Бърнаби и Лио Ригън.

– Стори ни се, че чухме изстрели – изпуфтя Тед, а Лио все още не можеше да си поеме дъх. Той се наведе и опря ръце на коленете си, за да регулира дишането си.

– Две момчета гърмяха е бомбички – отново излъга младата жена, чувствайки се все по-неудобно с всяка следваща лъжа.

Лио и Тед лесно приеха това обяснение, но Джес бе по-умен и имаше опит на ченге от големия град, затова все още бе нащрек. Най-накрая той се отказа да оглежда дюните и намръщено се обърна към нея:

– Партито на Пит почти свърши. Чудехме се защо не се появи.

Предвид обстоятелствата Слоун можеше да даде само един възможен и правдоподобен отговор:

– Тъкмо идвах.

Той отпусна ръце, докато оглеждаше мъжа до нея.

– Кой е този?

За щастие агентът реши сам да се представи:

– Пол Ричардсън – каза той, протягайки ръка на Джес, а после на Тед и Лио. Излъчваше спокойствие и дружелюбност. – Аз съм приятел на Слоун от форт Лодърдейл.

– Ако възнамерявате да хапнете нещо, по-добре да тръгваме – предупреди Лио, чийто мисли непрекъснато бяха заети с храната. – Останали са малко сандвичи.

– Имах тежък ден – отвърна със съжаление агент Ричардсън, след което погледна към младата жена. – Слоун, иди без мен.

Тя се паникьоса. Той възнамеряваше да си тръгне, без да отговори на въпросите ѝ. Бе го разкрила и сега просто щеше да изчезне от Бел Харбър, оставяйки я в неизвестност, без никакъв шанс да открие защо от ФБР я следят. Толкова отчаяно искаше да го спре, че го сграбчи за ръката.

– О, но аз искам да се запознаеш с Пит – настоя. – Ще останем само няколко минути.

– Тази вечер не съм добра компания.

– Не, напротив – възрази тя.

Очите му се присвиха предупредително.

– Наистина не съм.

– Няма да ни досадиш. Ти си толкова интересен човек.

– Ти си предубедена.

– Не, не съм – продължи да спори тя и в отчаянието си се опита лукаво да го изнуди, като каза на приятелите си: – Нека ви обясня колко е забавен...

– Слоун, не ги отегчавай с подробности – прекъсна я той с многозначителна усмивка. – Хайде да се срещнем с приятеля ти Пит и да хапнем нещо.

Лицето на Лио светна при споменаването на храната.

– Хей, Пол, харесваш ли аншоа?

– Обожавам я – отговори той.

– Значи си късметлия, защото пицата е с аншоа, а от нея е останало доста. Никога не съм срещал човек, който да харесва аншоа, освен Пит, а сега и ти.

По време на разговора Джес напрегнато изучаваше агента от ФБР, след което явно изгуби интерес и търпение.

– Ако не се върнем, всички ще хукнат да ни търсят.

– Да вървим – съгласи се Ричардсън, след което смути Слоун, като я прегърна през раменете с жест, който изглеждаше непреднамерено нежен и властен. Но в силното му и предупредително стискане нямаше нищо нежно.

Джес, Лио и Тед тръгнаха редом с тях и четиримата мъже бързо започнаха разговор на спортна тема. Скоро сравнителната изолираност на дюнните отстъпи място на осветен плаж, където музиката се конкурираше с шума на прибоя, а по пясъка имаше одеяла, които изглеждаха като цветни петна.

ГЛАВА ОСМА

Навесът, под който се вихреше купонът, бе близо до едно барбекю. Пит и годеницата му, заедно с другите гости слушаха Джим Финкъл, който бе донесъл китарата си и свиреше фламенко.

– Трябвало е да стане професионален музикант, а не ченге – отбеляза Джес, като продължи напред, за да се присъедини към публиката му. Лио обаче се задържа за момент.

– Вземете си нещо за ядене – инструктира той Ричардсън, бурно ръкомахайки към една дървена маса, отрупана с отворени кутии с пица, големи купи, в които имаше сирене, чили и картофена салата, и поднос със сандвичи. – Пиенето е ей-там, в кофата с леда – добави той, преди да се отправи към Джим. – Обслужвайте се.

– Благодаря – каза Пол. Слоун знаеше, че отначало Ричардсън бе ядосан, но по пътя насам изглежда наистина се бе отпуснал и се шегуваше с Лио за мъжете, които обичат да готвят, и дори се разсмя на нещо, което тя каза. След като в действителност не бе разкрила самоличността му, тя реши, че може би вече е по-добре настроен към нея. Дори ѝ се усмихна, докато ѝ подаваше една чиния и изрече ядосано:

– Ако тази вечер споменеш дори само една дума, която да ме изложи на опасност, ще те разжалвам за възпрепятстване на правосъдието. Гневът му, който явно не бе стихнал, я свари толкова неподготвена, че тя го зяпна, докато поемаше чинията. Все още усмихвайки се, той ѝ подаде една салфетка, взе една за себе си и продължи рязко:

– Разбра ли?

Отправяйки ѝ предупреждението, за което тя знаеше, че не е празна заплаха, той си сипа с една лъжица храна от всяка купа и взе един хот-дог, но Слоун забеляза, че не докосна пицата дори когато музиката спря и Лио и останалите се върнаха на масата.

– Нямах намерение да им казвам за теб – обясни тя. – Но имам право на обяснение и не можеш да те оставя да си тръгнеш, без да ми го дадеш.

– Трябваше да изчакаш до утре сутринта.

– Наистина ли? – отвърна тя. – И как точно би трябвало да те намеря утре?

– Никак. Аз щях да те откроя.

– С какво? С бинокъл?

Отговорът ѝ сякаш го изненада, но този мъж приличаше на човешки хамелеон, така че тя не можеше да е сигурна.

– Разбирам.

– Хей, Слоун, къде беше? – попита Пит. Прегърнал с една ръка гоненицата си, той се приближи до тях. Джес също се приближи. Мери Бет бе руса и слаба, едно срамежливо, благородно и хубаво момиче, което съумяваше да изглежда щастливо колкото Пит, без да промълви и една дума.

– Скъпа, покажи медальона, който ти подарих – каза Пит, когато Слоун ги запозна с Ричардсън. – Това е чисто четиринадесеткаратово злато – добави той гордо.

Мери повдигна тежкия медальон във форма на сърце, за да могат всички да му се възхитят.

– Хубав е – измърмори Слоун, опитвайки се да се концентрира върху това, което ставаше около тях, и внимаваше да не изрече нещо, което Пол би приел като предателство от нейна страна.

Агент Ричардсън се наведе напред, за да види медальона.

– Красив е – каза.

– Миналия месец – довери му Мери Бет, чупейки рекорда си за продължителност на разговор с непознат – Пит ми даде златен часовник за спомен от месеца преди сватбата ни.

– Явно е луд по теб – отбеляза Пол.

– Той е обсебен – поправи го Джес с усмивка, но Слоун едва го чу. Вниманието ѝ бе приковано към една неочаквана и внезапна заплаха за агент Ричардсън. По плажа към тях идваше Сара заедно с кавалера си, а тя никога не забравяше привлекателни мъжки лица. Малко по-рано тя бе казала, че не възнамерява да остане дълго на партито, но все пак бе тук. Пол изглежда забеляза объркването на Слоун и проследи погледа ѝ.

– Това е приятелката ми Сара – предупреди го тя колкото може безгрижно.

– Заедно с мъжа за тази седмица – саркастично добави Джес, отпивайки глътка бира. – Този кара беемве за осемдесет хиляди долара. Си-ньо. Името му е Джонатан.

В момента Слоун имаше по-големи проблеми от дребнавите заяждания между най-близките ѝ приятели. Тя пристъпи напред в момента, в който двойката приближи.

– Здравей Сара. – Говореше бързо, надявайки се да предотврати евентуалната катастрофа. – Здравей Джонатан, аз съм Слоун, а това е приятелят ми Пол Ричардсън от Форт Лодърдейл.

Докато двамата мъже си подаваха ръце, тя напразно се опитваше да отклони вниманието на приятелката си от агента.

– Чу ли бомбичките преди малко? Всички мислеха, че са били изстрели.

– Не – отговори Сара, изучавайки Пол. Лицето ѝ изразяваше объркване, но изведнъж просветна. – Знам кой сте. Вчера бяхте в парка.

– Да, бях.

– Видях ви там. Всъщност ви посочих на Слоун...

Дочувайки тази информация, Джес пресуши бирата си, наблюдавайки Ричардсън.

– За нещастие, когато ми посочи Пол, той бе с гръб към мен – засмя се Слоун. – Търсил ме е в парка, но не сме се видели и се свързахме чак по-късно.

Сара изпитателно се взря в нея.

– Искаш да кажеш, че си знаела, че той ще дойде в града?

– Не, разбира се. Когато поканих Пол, той мислеше, че ще е твърде зает. В последния момент разбрал, че би могъл да пристигне за част от уикенда, и се опитал да ме изненада.

Интересът на Сара се прехвърли от странната нова връзка на Слоун към финансовото състояние на потенциалния ѝ приятел.

– Да се откъсне от какво?

Агентът от ФБР най-накрая реши да я измъкне от затрудненото положение и обясни любезно:

– Аз съм в застрахователния бизнес.

– Наистина ли – изрече Сара с ентузиазъм. Мечтаеше двете с приятелката си да си намерят богати съпрузи. – Застраховането е такава интересна професия. С какъв вид застраховки се занимавате?

– Разполагаме с повечето видове полици. Бихте ли желали да прибавите една нова към вече съществуващата ви застраховка? – бързо вметна той. Това бе майсторска тактика, защото абсолютно никой не желаше да присъства на парти, на което някой се опитва да продава застраховки, и Пол очевидно знаеше това. При други обстоятелства Слоун би била впечатлена и възхитена.

– Не – отвърна Сара, уплашена от възможността той да започне да я убеждава.

За огромно облекчение на Слоун Ричардсън реши да избави и нея и себе си от цялото това мъчение.

– Слоун бе толкова заета през целия уикенд, че няхмахме почти никакво време да останем насаме, а аз трябва да си тръгнам утре – каза

той, след което я погледна така, сякаш бяха близки приятели. – Какво ще кажеш да ми предложиш чаша кафе, преди да се върна в хотела, Слоун?

– Страхотна идея – отвърна тя и като помахна на приятелите си, се обърна и се отдалечи заедно с него.

Сара дълго ги наблюдава, а после погледна кавалера си.

– Джонатан, забравила съм си пуловера. Мисля, че е на одеялото на Джим. Имаш ли нещо против да ми го донесеш?

Той кимна и се отдалечи.

Джес го погледна и отново отпи от бирата. После язвително изрече:

– Кажи ми нещо, Сара. Защо всички мъже, с които излизаш, имат трисрични първи имена?

– Защо всички жени, с които ти излизаш, имат двуцифрен коефициент на интелигентност? – не пропусна да му го върне тя, макар че вниманието ѝ все още беше насочено към Слоун и Пол. – Много е привлекателен – отбеляза.

– Това мен не ме вълнува – сви рамене Джес.

– Сигурно, защото не изглежда като полугола танцьорка.

– Нямам му доверие.

– Ти дори не го познаваш.

– Нито пък Слоун.

– Напротив, познава го, иначе нямаше да го покани тук – възрази Сара, но в действителност бе смаяна от това, че приятелката ѝ не ѝ бе споменала за Пол.

– Изненадан съм, че все още не си тръгнала към офиса си, за да напишеш доклад за него – саркастично изрече той.

– Мислех си да почакам до утре сутринта.

– Ти си алчна малка кучка.

Досега Джес не бе прекрачвал границата между сарказма и личната атака. Очите на Сара се изпълниха със сълзи.

– Наистина ти е трудно да понесеш това, че си отхвърлен, нали?

– Човек не може да отхвърли нещо, което никога не му е било предлагано. И ако ще бъдем откровени – продължи безмилостно той, – би ли могла да ми обясниш защо Слоун Рейнълдс търпи глупава, алчна и флиртуваща досадница като теб за най-добра приятелка?

Сара се почувства така, сякаш я бе ударил в корема. Никога досега, с изключение на майка ѝ в детството, не я бе обиждал толкова злобно човек. Спомените я заляха и парализираха. Джес очакваше тя да се заяде отново, а тя не можеше. По някаква причина двамата не се бяха

харесали още от самото начало, но Сара не бе осъзнала, дори не си бе представяла, че той така дълбоко я ненавижда. Тя го наблюдаваше с очи, пълни със сълзи, след което наведе глава и преглътна, насилвайки се да проговори.

– Съжалявам – успя само да изрече тя и се обърна.

– Съжаляваш? – повтори той. – За какво, по дяволите?

– За всички неща, с които съм предизвикала омразата ти.

Джонатан се върна с пуловера ѝ и те се отдалечиха.

– Бих искала да се прибера у дома, малко съм уморена – каза Сара.

Джес ги наблюдаваше, докато се отдалечиха.

– По дяволите – горчиво изруга той, смачка кутийката от бира и я хвърли в кошче за боклук.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Щом влязоха в дома ѝ, Слоун започна да задава въпроси:

– Защо ФБР ме наблюдава?

– Какво ще кажеш за чаша кафе, докато ти обяснявам?

– Да, разбира се – отвърна тя след кратка пауза и го отведе в кухнята. Ако възнамеряваше да остане достатъчно дълго за едно кафе, вероятно щеше да ѝ даде пълно обяснение. Тя отиде до мивката и напълни кафеарката с вода. Забеляза как той свали военното си памучно яке и го метна на облегалката на един стол. Бе около четиридесетте, висок, с атлетична фигура, къса тъмна коса, тъмни очи и квадратна челюст. С бялото си поло, военните памучни панталони и военните обувки, спокойно можеше да мине за привлекателен, спретнат и непретенциозно облечен бизнесмен, само че той носеше и кафяв кожен кобур под мишницата си, с един деветмилиметров полуавтоматичен Зиг-Зауер.

– Слушам те – изрече Слоун.

– Преди две седмици открихме, че баща ти възнамерява да се свърже с теб. – Издърпа един стол и седна. – Знаем, че е планирал да ти се обади днес. Какво ти каза?

Тя включи кафеарката, обърна се и се облегна на масата.

– Нима не знаеш?

– Нека не си играем игрички, детективе.

Резкият му отговор я подразни, но тя имаше усещането, че ако запази самообладание и изиграе картите си както трябва, той щеше да ѝ разкаже всичко, което би искала да знае.

– Каза, че е прекарал сърдечен удар и иска да отиде в Палм Бийч за няколко седмици.

– Ти какво му отговори?

– Та аз дори не го познавам. Никога не съм го виждала. Отказах му.

Пол Ричардсън вече знаеше това. Просто се интересуваше от нейното становище и от спонтанните ѝ реакции на въпросите му.

– Защо отказа?

– Току-що ти обясних.

– Но той ти е заявил, че е прекарал сърдечен удар и че иска да те опознае преди да е станало прекалено късно.

– Е, вече е закъснял с тридесет години.

– Не си ли прекалено импулсивна? Може би те очакват много

пари... наследство.

Мнението му, че парите на Картър Рейнълдс щяха или можеха да повлияят на решението ѝ, я изпълни с презрение.

– Импулсивна? – изрече тя. – Когато бях едва осемгодишна, майка ми изгуби работата си и седмици наред се хранехме само с хот-дог и сандвичи с фъстъчено масло. Майка ми бе решила да му се обади и да му поиска пари, но аз прочетох в един учебник за фъстъченото масло и ѝ доказах, че това е една от най-питателните храни на света, а после я убедих, че обичам фъстъченото масло повече от шоколада. На дванадесет се разболях от пневмония и мама се уплаши, че ще умра, ако не постъпя в болница, но нямахме осигуровка. Тогава тя пак каза, че ще му се обади, за да плати сметката, но не ми се наложи да вляза в болница. И знаеш ли защо?

– Защо? – попита Пол, развълнуван от гордостта и достойнството, които тя излъчваше.

– Защото още същата вечер започнах да се възстановявам. А знаеш ли на какво се дължеше внезапното ми подобрене?

– Не.

– Чудотворното ми подобрене се дължеше на факта, че отказвах да бъда причина за нещо, което би могло да ни принуди да приемем дори един цент от това влечуго.

– Разбирам.

– Тогава ще разбереш и защо не бих се докоснала до парите му сега, когато не съм нито болна, нито гладна. В действителност единственото нещо в момента, от което бих се отказала по-бързо, отколкото от парите му, е поканата му да му погостувам в Палм Бийч, така че да може да успокои съвестта си. – Тя се обърна отново и извади от шкафа две кафени чаши.

– Какво би те накарало да промениш решението си?

– Чудо.

Пол не каза нищо, изчаквайки любопитството да я завладее, щом враждебността ѝ понамалее. Смяташе, че ще ѝ трябват няколко минути за този емоционален преход, но в това също я бе подценил.

– Картър Рейнълдс ли те прати да се опиташ да промениш решението ми? – попита тя. – Изпратен ли си официално от ФБР, или просто вършиш малко странична работа за него, докато си във ваканция?

Предположението ѝ бе напълно неоснователно, но то му подсказа, че тя имаше живо въображение и следваше своя собствена логика. За жалост той смяташе, че нито едно от тези качества не е в негова полза за

ролята, която ѝ бе определил.

– Бюрото се интересува от някои делови партньори и сделки на Рейнълдс – отвърна Пол. – Наскоро открихме информация, показваща, че е замесен в криминални дейности, но все още нямаме достатъчно доказателства, за да докажем, че е директно или дори умишлено свързан с тях.

Той забеляза, че независимо от безразличието, което изпитваше към баща си, Слоун притихна, осъзнавайки факта, че той вероятно е престъпник. Вместо да почувства разбираемо удоволствие от тези новини, както Пол се надяваше и очакваше, тя явно не желаше да го повярва. Въпреки това след известно време го прие и му се усмихна бързо и извинително, а после наля кафе в чашите и занесе таблата до масата.

– В какво точно смятате, че е замесен?

– Нямам право да ти кажа.

– Не зная какво общо има всичко това с мен. – Седна на един стол срещу него. – Не е възможно да мислите, че съм замесена – добави с такава искреност в гласа си, че Пол неволно се усмихна.

– Разбира, че не го мислим. Допреди няколко седмици не представяваше интерес за нас. Един наш информатор в Сан Франциско ни каза за теб и за намерението на Рейнълдс да се свърже с теб. За съжаление от вчера вече не можем да използваме този информатор.

– Защо?

– Умря.

– От естествена смърт ли? – продължи Слоун, несъзнателно превръщайки се в детектива.

Едва забележимото му колебание ѝ подсказа отговора преди още да го чуе.

– Не.

Пол продължи:

– Държахме баща ти под наблюдение, но няхмахме достатъчно доказателства, за да накараме съдията да издаде заповед за задържане. В ръцете на Рейнълдс са множество офицери от Сан Франциско, но той ръководи сделките, от които сме заинтересовани, от друго място, вероятно от дома си. Умен е и е предпазлив. Заминава за Палм Бийч и бихме желали да имаме човек, който да го следи отблизо.

– Аз – заключи Слоун с чувството, че потъва.

– Не ти, а аз. Искам утре внезапно да промениш решението си и да му се обадиш. Каж ми, че би желала да го опознаеш и ще му погостуваш в Палм Бийч.

– По какъв начин би ти помогнало това?

– Всъщност ти ще поискаш да вземеш със себе си един приятел, за да не се чувстваш самотна в непривичната обстановка.

Ужасена от предложението му, Слоун се отпусна на стола и се втурна в него.

– И този приятел ще си ти?

– Разбира се.

– Разбира се – смаяно повтори тя.

– Ако Рейнълдс не се съгласи с това да заведеш и приятеля си, кажи му, че сме имали намерение да прекараме заедно двуседмичната ти отпускане и ти няма да промениш плановете си, ако не дойда с теб. Ще се предаде. Къщата му в Палм Бийч има тридесет стаи, така че един гост в повече за него ще е без значение. Освен това в момента той не е в положение, в което може да ти налага мнението си.

– Трябва ми малко време, за да обмисля това – уморено изрече Слоун.

– Можеш да ми отговориш утре – съгласи се той, след което погледна часовника си, отпи няколко глътки от горещото кафе и стана. – Трябва да се връщам в хотела, за да говоря по телефона. Сутринта отново ще дойда. Утре си свободна, така че ще имаме време да измислим някаква история, която да звучи правдоподобно на всички – и тук, и в Палм Бийч. Нямах право да казваш истината на никого. Това се отнася особено за Сара Гибсън, Рой Ингърсол и Джесъп.

Слоун реши, че е малко странно и обезпокоително това, че той спомена точно тези хора, но когато добави, че включва и майка ѝ, тя се успокои.

– Още веднъж ще подчертая необходимостта от абсолютна дискретност – продължи Пол, докато минаваха през гостната. – Не трябва да се има доверие на никого. Много по-рисковано е, отколкото предполагаш.

– Все още не съм се съгласила – напомни му тя, когато стигнаха до входната врата. – Също така не е добра идея утре да се срещаме у дома. Сара ще ме отрупа с въпроси за теб, а мама ще се опитва да ме убеди да замина, защото ѝ оставих съобщение, че няма да отида. Най-вероятно и двете ще се появят тук дори преди теб.

– В такъв случай къде можем да се срещнем?

– Какво ще кажеш за същото място, на което се срещнахме тази вечер – на дюните?

Пол се сгуши в якето си и се загледа в жената, очакваща отговора

му. През последния час тя се бе справила умело и ефикасно с човек, за когото вярваше, че е въоръжен нападател, и само минути ѝ бяха необходими, за да свикне да го приема за свой приятел. Преди малко я бе наблюдавал как се приспособява към факта, че нейният виден баща по всяка вероятност е престъпник. Въпреки че изглеждаше крехка и деликатна, тя бе бърза и ловка. И все пак вълненията през деня очевидно ѝ се бяха отразили. Имаше напрегнат и изтощен вид и той неочаквано усети вина. Опита се да я ободри, като се пошегува:

– Този път ще бъдеш ли по-любезна?

– А ти ще ме нападнеш ли отново? – Леко се усмихна тя.

– Не съм те нападал, просто се спънах.

– Повече харесвам своята версия – заяви младата жена и той се засмя въпреки тревогите си.

Все пак, докато минаваше през предния двор, се замисли за проблемите, които Слоун можеше да му създаде в Палм Бийч. Първоначално бе отхвърлил идеята да я използва в един толкова сложен и секретен план. Беше се нагледал на глупавите, неопитни и корумпирани ченгета от малките градове и инстинктивно не им вярваше, а и това, че тя се оказва изключително схватлива и уравновесена млада идеалистка, също го изпълваше със съмнения. Изобщо не се притесняваше, че тя може да му откаже да замине с него в Палм Бийч. Имайки предвид онова, което бе прочел в досието ѝ във ФБР, а също и от личните си наблюдения, той бе сигурен, че тя ще замине. Същата упоритост, която я бе накарала едва осемгодишна да предпочете фъстъченото масло пред това да поиска пари от баща си, сега щеше да я накара да преглътне гордостта си, да използва своята почтеност и морални принципи и да замине с него.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мотел „Океански изглед“ в действителност не предлагаше изглед към океана, а само към чайките, виещи се над него, но пък имаше плувен басейн, салон, който беше затворен до два през нощта, и кабелна телевизия. Всички тези удобства се използваша в един през нощта, когато Пол застана пред главния вход. Телевизорът в преддверието работеше, от джутокса в салона гърмеше музика и шестимата души, които пиеха на бара, дори не поглеждаха към дансинга. Пол излезе през една странична врата и заобиколи басейна, където няколко тинейджъри играеха водна топка.

Когато влезе в стаята си, телефонът му звънеше. Той го остави да звъни, докато заключи два пъти вратата, провери я, спусна пердетата на прозорците и едва тогава отиде до леглото и вдигна слушалката. Гласът, който се разнесе от клетъчния телефон, принадлежеше на един агент, когото познаваше от години и който бе в Бел Харбър от два дни и му помагаше да провери Слоун.

– Е? – попита нетърпеливо другият агент. Видях те с нея на едно парти на плажа. Ще ни съдейства ли?

– Да – отговори Пол.

– Смятах, че не възнамеряваш да се свързваш с нея до утре сутринта.

– Промених решението си.

– Кога?

– Вероятно е станало по времето, когато дойде зад гърба ми и ме събори на земята. Не, всъщност май стана точно след това, докато държах деветмилиметровия си глок насочен срещу мен.

Приятелят му се изсмя силно.

– Изработила те е. Шегуваш се!

– Не, не се шегувам и ако таиш някаква надежда приятелството ни да продължи, повече няма да споменавам за това. – Въпреки резкия тон Пол не можа да сдържи усмивката си при спомена за невероятния начин, по който тази вечер го бе унизила една наивна и неопитна жена полицай, тежаща по-малко от петдесет килограма.

– Чух три изстрела. Имайки предвид всички медали, които е получила за точна стрелба в Полицейската академия, не успя ли поне да те рани?

– Тя не стреляше по мен. Държеше на прицел един човек, за когото вярваше, че е въоръжен нападател на пълен с хора плаж, и знаеше, че приятелите ѝ са на по-малко от триста метра разстояние. Вместо да поеме риска да ме обезоръжи сама, което със сигурност би застрашило намиращите се наоколо невинни минавачи, тя стреля във въздуха и сигнализира за помощ. Идеята ѝ беше добра. Благоразумна, експедитивна и изобретателна. – Направи пауза, за да постави една възглавница на леглото, след което се изтегна на него и продължи: – Когато след няколко минути пристигна подкреплението ѝ, тя вече бе разбрала кой съм и какво искам да направя и влезе в ролята, която трябваше да изиграе. Всичко бе обмислено, тя показва забележителни умения и съобразителност.

– Говориш така, сякаш е идеална за целта ти.

Пол затвори очи и се опита да се пребори със собствените си опасения.

– Не бих казал.

– Все още ли се притесняваш, че като се озове в имението на Рейнълдс в Палм Бийч, ще се изкуши да те предаде?

– След разговора ми с нея тази нощ бих казал, че няма такава опасност.

– Тогава какъв е проблемът? Както сам каза, тя с умна, съобразителна, а е и по-добър стрелец от теб. – Пол не се хвана на въдицата и агентът продължи весело: – Не мисля също, че е в неин минус това, че има страхотни крака и красиво лице. – Настъпи многозначителна пауза, след което той продължи съвсем сериозно: – Пол, уверихме се, че не е корумпирана, ти не смяташ, че може да бъде подкупена, а сега си открил, че е и умна. Какво, по дяволите, те тревожи?

– Притеснява ме това, че е жена скаут. Очевидно е, че е станала ченге, защото иска да помага на хората. Сваля хвърчила от дърветата, оглежда улиците за престъпници и остава да утешава една възрастна испанка, чиято къща изгоря. Още като хлапе между възможността да се храни с хляб и фъстъчено масло и тази да поиска пари от баща си е избрала фъстъченото масло. Тя е идеалистка и точно това ме тревожи.

– Моля?

– Знаеш ли какво означава да си идеалист?

– Да, но бих искал да чуя твоето определение, защото допреди няколко секунди смятах, че идеализмът е рядко срещана добродетел.

– Може би си прав, но това не ми върши работа в конкретната ситуация. Идеалистите имат особения навик сами да решават кое е правилно и кое не, вслушват се само в собствения си глас, след което действат по

собствена преценка. Ако не бъде овладян, идеализмът се подчинява сам на себе си и на никой друг. Тези хора са като заредени оръжия във всяка ситуация, но при деликатна операция като тази един наивен идеалист като Слоун Рейнълдс може да се превърне в атомна бомба.

– От тези философски разсъждения разбирам, че се страхуваш, че тя няма да ти позволи да й казваш какво да мисли.

– Точно така.

Сара се сбoguва с Джонатан в момента, в който доближи входната си врата, след което взе горещ душ, опитвайки се да заличи горчилката от разправията с Джес. Словесната битка между тях бе започнала още в момента, когато се срещнаха, и тя бе свикнала да се защитава. Но тази вечер той си бе позволил прекалено много. И което беше по-лошо, в думите му имаше известна доза истина, а от това я болеше още повече.

Докато си сушеше косата, на входната врата се позвъни. Объркана и предпазлива, тя си наметна дълъг халат, отиде в гостната и надникна през прозореца. На тротоара прел къщата ѝ бе паркирана патрулна кола на полицейското управление в Бел Харбър. Сара уморено се усмихна и си по мисли, че Пит е решил да продължи партито си тук и че другите скоро щяха да пристигнат. Тя отвори и усмивката ѝ угасна. На входа стоеше Джес, а тъмната му коса бе разрошена. Сара студено изрече:

– Ако не си тук по работа, се махай и никога повече не идвай. Заради Слоун ще бъда любезна с теб, но иначе стой далеч от мен. – Искаше да каже и по-обидни неща, но внезапно усети, че плаче, и това я накара да се почувства глупаво и да се ядоса още повече.

Той свъси вежди, когато тя млъкна.

– Дойдох да се извиня за нещата, които наговорих тази вечер. – Беше по-скоро ядосан, отколкото разкаян.

– Добре. Направи го. Но това не променя решението ми – Сара се опита да затвори вратата, но той подложи крак и ѝ попречи. – Сега пък какво? – попита тя.

– Току-що осъзнах, че не съм дошъл да се извинявам.

И преди тя да успее да реагира, той я хвана за раменете и я дръпна към себе си.

– Махни си ръцете от мен – изрече тя, но той впи устни в нейните. Изненадата, гневът и неочакваното удоволствие накараха кръвта ѝ да закипи, но тя нямаше да му достави удоволствието да се бори с него или да му съдейства.

В момента, в който я пусна, Сара отстъпи назад, а с дясната си ръка затърси дръжката на вратата.

– Да не би да ти е необходимо да нападаш мацките, за да ги сва-
лиш? – попита и преди той да успее да ѝ отговори, блъсна вратата с та-
кава сила, че тя се затръшна точно пред лицето му. Остана на мястото
си като парализирана, докато не го чу да пали колата си. С вече сухи
очи тя започна да разглежда внимателно подобрите мебели, които бе
купила за гостната си – красива порцеланова ваза, старинен стол за кра-
ка, малка масичка от времето на Луи XIV. Това бяха любими предмети
от високо качество, символи на красивия живот, който бе планирала за
себе си и децата, които един ден щеше да има.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Вече се зазоряваше, когато Картър Рейнълдс затвори телефона в работния си кабинет в дома си, завъртя се и се загледа през кръглия прозорец. Пред очите му се простираше Сан Франциско, забулен в мъгла, тайнствен и вълнуващ. След две седмици щеше да замени всичко това с небето на Палм Бийч, което бе безбрежно и синьо през март – едно дълго пътуване, предприемано от семейството му поколения наред, традиция, която баба му нямаше да му позволи да наруши.

В последните години пътуванията до Палм Бийч бяха започнали да му се струват безкрайно досадни, но след телефонния разговор това изведнъж му се стори като възможност за промяна в живота му. Остана на мястото си близо час, обмисляйки множество различни варианти на различни ситуации, след което отново се обърна и натисна един бутон на интеркома.

– Къде е госпожа Рейнълдс? – попита той човека от прислугата.

– Почива в стаята си преди вечеря, господине.

– А дъщеря ми?

– Тя е заедно с госпожа Рейнълдс и й чете, господине. Доволен от това, че жените бяха заедно, той стана и се отправи към третия етаж. Подмина асансьора и започна да се изкачва по една широка стълба с богато украсени черни перила, след което сви вдясно към един салон, където портретите на предците му надвиснаха над него от тежките си, красиво резбовани рамки.

– Радвам се, че сте заедно – каза той, когато Париш отговори на почукването му и го пусна вътре. Тази стая с вечно спуснатите кафяви брокатени завеси, които не пропускаха светлина, и с натрапчивата миризма на лавандула, който тегнеше във въздуха, предизвикваше клаустрофобия в него. Опитвайки се да не го показва, той прегърна Париш през рамото и се усмихна на баба си, която седеше на един бароков стол до камината. С бялата си коса, прибрана на кок, с крехкото си тяло и сивата рокля с висока яка, прихваната с рубинена брошка, Едит Рейнълдс изглеждаше точно като майката на Уистлър, с тази разлика, че седеше по-изправена.

– Какво има, Картър? – рязко попита тя. – Ще бъдеш кратък, нали? Париш ми четеше и сме стигнали до много интересна част от историята.

– Имам новини за вас двете – отвърна той, учтиво изчаквайки

дъщеря му да седне. – Току-що ми се обади Слоун. Променила е решението си. Ще дойде с нас в Палм Бийч и ще остане две седмици.

Баба му се отпусна назад в стола, а Париш скочи. Израженията им бяха толкова различни, колкото и действията им.

– Добре се справи – заяви баба му, като наклони възхитено глава и сви устни в нещо, което бе най-сполучливият ѝ опит за усмивка.

Дъщеря му изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да избухне.

– Ти... ти не можеш просто да влезеш и да ми изтърсиш това в последната минута! Мислех, че няма да дойде. Не трябваше да се съгласявам с това. Не желая да заминавам за Палм Бийч.

– Париш, не ставай смешна. Разбира се, че ще заминеш – Той се обърна към вратата. Макар последните му думи да бяха изречени любезно, те звучаха като заповед. – И докато сме там – добави, обръщайки се, за да я погледне, ще те помоля да прекарваш колкото е възможно повече време с Ноа. Как очакваш да се омъжиш за един човек когото непрекъснато избягваш.

– Не съм го избягвала, той беше в Европа.

– Сега пък ще бъде в Палм Бийч. Можеш да наваксате изгубеното време, докато сме там.

Кортни Мейтланд се настани върху страничната облегалка на един кожен стол срещу бюрото на брат си, докато го наблюдаваше как подрежда документи в две папки.

– Тъкмо се върна от Европа и отново заминаваш – оплака се тя. – Прекарваш по-голямата част от времето си навсякъде другаде, но не и у дома.

Ноа погледна петнадесетгодишната си сестра, облечена с тясна лъскава черна пола и розова блуза, която едва покриваше гърдите ѝ. Тя беше хубаво, разглезено момиче, с ужасен вкус по отношение на облеклото.

– Къде, по дяволите, все пак пазаруваш?

– Ако искаш да знаеш, облечена съм по последна мода.

– Изглеждаш като курва.

Кортни не му обърна внимание.

– Е, колко време ще отсъстваш този път?

– Шест седмици.

– По работа, или за удоволствие?

– По малко и от двете.

– По същия начин ми описа и пътуването до Парагвай, когато ме взе със себе си – изрече и красноречиво потръпна. – През цялото време

валеше, а партньорите ти бяха въоръжени.

– Не е вярно, само бодигардовете им имаха оръжия.

– Приятелите ти също. Видях ги.

– Халюцинирала си.

– Добре де, ти си прав, аз греша. Не Парагвай, а Перу беше мястото, където оръжията на деловите ти партньори се показваха под саката им.

– Сега си спомням защо престанах да те взимам на деловите си пътувания. Ти си таралеж в гащите.

– Просто съм наблюдателна.

Един лист се плъзна от бюрото, Кортни го повдигна и му го подаде.

– Това няма значение, резултатът е един и същ – каза той, докато взимаше листа, погледна го и го прибави към останалите в папката. – Както и да е, този път отивам в Палм Бийч, а не в Перу или Парагвай. Палм Бийч – спомняш ли си – имаме къща там. Всяка година ходим през зимната ти ваканция. Баща ти е там в момента. А двамата с тебе ще бъдем там утре.

– Тази година няма да замина. Татко непрекъснато ще е на игрището за голф. Ти пък ще прекараш цялото си време зад затворени врати или на срещи, или говорейки по телефон, а когато не правиш това, ще ходиш на срещи или ще говориш по телефон.

– Караш ме да се чувствам по-скоро глупав, отколкото виновен.

– Ти си тъп. – Той вдигна поглед към нея и почти недоловимата промяна в изражението му я накара бързо да се поправи: – Имах предвид, че водиш тъп живот. През цялото време работиш и не се забавляваш.

– За разлика от тебе. Нищо чудно, че не виждаш предимствата на моя.

– Коя късметлийка ще бъде този път временният обект на сексуалното ти влечение, докато си в Палм Бийч?

– Просиш си пердаха.

– Прекалено съм голяма за бой. Освен това не си ми нито баща, нито майка.

– Това усилва вярата ми в Господ.

Тя реши да смени темата.

– Вчера видях Париш в „Сакс“ на Пето Авеню. Те също заминават за Палм Бийч. Знаеш ли Ноа, ако не внимаваш, някоя сутрин ще се събудиш женен за нея.

Той добави една златна химикалка и молив в куфарчето с

документи и набра шифъра.

– Това ще бъде най-краткият брак в историята.

– Харесваш ли Париш?

– Да.

– Тогава защо не се ожениш за нея?

– Като начало тя е прекалено млада за мен.

– Прав си. Ти си на четиридесет, а това означава, че вече не си в първа младост.

– Да не би да се опитваш да бъдеш противна?

– Не е необходимо да се опитвам, идва ми отвътре. Ако Париш беше по-възрастна, би ли се оженил за нея?

– Не.

– Защо?

– Гледай си своята работа.

– Ти си моята работа – нежно каза тя. – Ти си най-близкият човек, когото имам.

Това беше отчаян опит да го трогне и Ноа го знаеше. Също така по някакъв начин това му оказваше влияние, така че той не каза нищо и реши да запази сили за битката, която трябваше да проведе с нея заради заминаването ѝ до Палм Бийч. Баща ѝ възнамеряваше да се установи там и да запише Кортни в местно училище, но Ноа нямаше намерение да участва в тази война.

– Все пак не искаш ли да се ожениш?

– Не.

– Защо?

– Защото съм го правил и не ми харесва.

– Джордана тотално те е настроила срещу брака, нали? Париш смята, че тя те е настроила срещу всички жени.

Той вдигна поглед от документите, а на челото му се появи бръчка.

– Какво мисли тя?

– Париш не знае за жените, които взимаш на яхтата си и за онези, които се измъкват от хотелската ти стая и които аз виждам в редките случаи, когато ме взимаш някъде е теб. Тя смята, че си наранен, благороден и обречен на безбрачие.

– Чудесно, остави я да си мисли така.

– Твърде късно е, съжалявам. Разказах ѝ всичко. Цялата ужасна и претресаваща истина.

Ноа невъзмутимо продължи да пише някаква бележка.

– Ще те взема с мен в Палм Бийч.

– Няма начин. Не можеш.

Той спря да пише и впери в нея поглед, който караше всички да се свиват.

– Погледни ме – изрече меко. – А сега се заеми с багажа си.

– Няма.

– Отлично. Ще те взема така както си и можеш да останеш с отворотелните си дрехи. Ти решаваш.

– Блъфираш.

– Нищо подобно. Ти би трябвало да знаеш това по-добре от повечето хора.

– Мразя те, Ноа.

– Не ми пука. Сега си приготвяй багажа и утре сутринта те чакам долу на стълбите.

Тя се плъзна от облегалката на стола, а в очите ѝ блестяха неприкрити сълзи. Сълзите бяха безполезни. Той бе непреклонен.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Заета с предстоящото си заминаване за Палм Бийч, Слоун не забеляза патрулната кола на Джес зад себе си преди да се отдалечи на километър и половина от дома и той да запали сигналната лампа. Объркана от светлините, тя погледна в страничното огледало и видя, че той и маха.

– Приятна ваканция – изкрещя Джес по мегафона.

Автомобилът на Сара бе паркиран зад този на Кимбърли, когато Слоун спря на алеята пред къщата си. Пол Ричардсън също бе там и нареждаше куфарите в багажника на едно светлосиньо купе, което вероятно бе наел за пътуването. Слоун не го бе виждала през двете седмици, откакто се бе съгласила да замине, но той бе прекарал още няколко часа с нея, така че успяха да обядват заедно с майка ѝ. Слоун помисли, че вероятно му е било по-лесно по време на обяда да убеди Кимбърли, че е привлечен от дъщеря ѝ, отколкото сега да подреди багажа в колата. Накрая той се предаде, извади един от куфарите от багажника и отвори вратата на автомобила.

– Имаш ли нужда от помощ? – попита тя, докато Пол се опитваше да навре обемистия си куфар върху задната седалка зад шофьорското място.

– Имам нужда от цяла стая – кисело отвърна.

– След пет минути ще съм готова – обеща Слоун. Тя имаше два средно големи куфара, които бе взела на заем от Сара, и реши, че или багажникът на колата е много малък, или багажът на агент Ричардсън бе много голям, но във всеки случай, не желаше да обсъжда нито куфарите, нито съдържанието им. В момента, в който майка ѝ и Сара разбраха, че ще заминава за Палм Бийч, започнаха да говорят за дрехи и не ѝ дадоха възможност да им възрази. Никога не бе харчила пари за облекло и за разлика от майка си и най-добрата си приятелка не приемаше това пътуване като повод да променя навиците си. Разбира се, те не знаеха, че заминава да следи баща си, така че и двете имаха големи планове и разговорите им се въртяха около това с какво ще бъде облечена, когато настъпи съблимният момент.

– Картър ще бъде смаян – щастливо предположи Кимбърли, когато Слоун ѝ съобщи за намерението си да замине, – когато те види в тази черна вечерна рокля с мъниста. Ще ти я купя.

Мечтите на Сара за Слоун бяха по-различни.

– Мога да си те представя в клуба по поло в Палм Бийч, облечена в моята червена ленена рокля, когато влезе идеалният мъж – мъжествен, богат и вълнуващ.

– Престанете и двете – прекъсна ги. – Мамо, само да си посмяла да похарчиш и един долар за мен. Ако го направиш, ще върна това, което си купила. Сара, оценявам предложението ти, но отказвам да играя роклята на манекен, за да впечатля Картър Рейнълдс.

– Добре де, но не искаш ли поне да впечатлиш идеалния мъж?

– Това, което ми описа, звучи идеално за теб, не за мен – отбеляза с нежна усмивка. – Пол ще е с мене, забрави ли?

– Да, но ти не си сгодена за него, така че няма нищо лошо в това да си оставиш отворена вратичка, а моята червена рокля е просто идеална. Изглежда секси, но нищо повече.

– Моля те, не започвай отново. – Тя запуши ушите си с ръце в отчаян опит да спре Сара, преди да се е впуснала в разговори за мода. – Да сключим сделка. Съгласна съм да си оставя отворена вратичка, ако забравиш темата за дрехите. – Тя стана и заяви, че отива да си легне.

Но майка ѝ и приятелката ѝ не се предаваха. Бяха толкова настоятелни, че когато Слоун най-накрая им помахала на сбогуване, почти очакваше Сара да ѝ предложи още една чанта, пълна с нейни дрехи, за да може да си избере от тях. Вместо това те ѝ пожелаха приятно прекарване и останаха на входната врата, докато замине.

Кимбърли наблюдаваше Пол, който заобиколи колата и любезно отвори вратата на Слоун.

– Ще изглежда прелестно в тази черна вечерна рокля с мъниста – предказа Ким щастливо. – Има красив нов гардероб, за да започне красив нов живот, живот, в който ще присъстват баща ѝ и Пол Ричардсън.

– А също и моята червена ленена рокля – добави Сара с нервнен смях.

Колата се отдели от тротоара и двете жени весело помахаха за довиждане с невинни изражения.

– Много мило беше от страна на Пол да скрие двата куфара – изрече Кимбърли.

– Да, наистина – съгласи се Сара. После добави: – Бих се чувствала много по-спокойна, ако връзката им не бе толкова внезапна. Искам да кажа, че бих желала Слоун да го познава по-добре.

– Аз пък не – сподели Кимбърли. – Винаги е била прекалено сериозна относно живота и прекалено предпазлива с мъжете. Честно да ти

кажа, години наред съм мечтала да е по-импулсивна.

Навеждайки глава, за да проследи заминаващата кола, Сара се усмихна на жената, която обичаше повече от собствената си майка.

– Мисля, че желанието ти се сбъдна, мамо.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Пътуваха вече близо два часа и Пол притеснено погледна спътницата си, която мълчеше. Слоун седеше неподвижна и изправена и гледаше безизразно, но той усещаше как страхът ѝ нараства, и почувства угризения заради това, което я бе принудил да направи. За да избегне даването на информация, която би могла по някакъв начин да я накара да се откаже от пътуването, говори с нея по телефона само веднъж след последната им среща. По време на този разговор тя се опита да му зададе няколко въпроса за баща си и сестра си, но той настоя да ѝ отговори по пътя за Палм Бийч. Сега вече бе готов да отговаря. Искаше да направи нещата по-лесни за нея и да затвърди решението ѝ, но тя изглежда не бе в състояние нито да говори, нито дори да срещне погледа му. Искаше да ѝ каже нещо окуражително. Ако тя бе обикновена млада жена, която за пръв път ще се срещне с баща си и сестра си, сигурно би таила някаква надежда за евентуална близост. Но Слоун не отиваше при тях по сантиментални причини, тя преглъщаше гордостта си, играеше роля и щеше да ги шпионира. Съществуваше нищожна вероятност всичко това да завърши щастливо за нея, така че Пол измисли една история, отчасти за да успокои съвестта си и отчасти за да повдигне духа ѝ. В приказния му сценарий Картър Рейнълдс се оказваше невинен и силно се привързваше към дъщеря си. Пренебрегвайки многобройните факти против това, Пол каза:

– Слоун, може би в момента не ти изглежда така, но това пътуване би могло да донесе нещо добро за цялото ти семейство.

Тя престана да се взира в пътя и се вторачи в него. Тъй като това бе единствената сламка, за която можеше да се хване, Пол продължи:

– В момента баща ти е просто заподозрян, когото разследваме. Ти ни помагаш да се приближим до него и до фактите и след като веднъж го направим, може да открием, че той е невинен.

– Какви мислиш са шансовете за това?

Пол се поколеба. Не искаше да засегне интелигентността ѝ или да се отблагодари за доверието ѝ, като я заблуждава.

– Малки – призна, – но е възможно. Нека сега обсъдим ситуацията от лична гледна точка. Без съмнение той е жалко подобие на баща, но очевидно съжалява – иначе не би се свързал с теб. В действителност никой от нас не знае всичко, което е довело до раздялата на родителите ти,

но въз основа на това, което ти ми каза, майка му го е подтикнала да се разведе. Тя е тази, която с дошла във Флорида, за да си го отведе в Сан Франциско след удара на баща му, нали?

– Да, но той се е съгласил с плана ѝ.

– Вярно, но тогава е бил едва двадесетгодишен. Може да е тръгнал с нея от слабост, малодушие или просто защото не е бил достатъчно зрял и тя го е убедила, че това е свещеният му семеен дълг. Кой знае? Всичко това са недостатъци на характера, но не е задължително да са непостижими или непоправими. Онова, което знаем със сигурност, е, че майка му е умряла преди три месеца и почти веднага след това баща ти се е свързал с теб.

Слоун осъзна, че Пол се опитва да помогне, но пък така я караше да се чувства неловко. Искаше ѝ се да го помоли да престане да я убеждава, но някакво вродено чувство за справедливост или просто любопитство я накара да се заслуша в него.

– Ами сестра ми? Какво оправдание може да има тя за това, че никога не се е опитала да се свърже с майка ми?

Пол я погледна.

– Може би и тя се чуди защо собствената ѝ майка никога не се е опитвала да се свърже с нея.

– Според клаузите в договора майка ми е била принудена да подпише, че ѝ е забранено да се свързва със сестра ми.

– Париш може би не го знае.

Слоун се вгледа в него, опитвайки се да потисне глупавата си надежда, че е възможно семейството да се събере отново.

– Каза ми, че си имал информатор сред прислугата в Сан Франциско. Знаеш ли нещо от това със сигурност?

– Не. Париш никога не е представлявала интерес за нас. Всичко, което знам за нея, е, че някои хора я намират за надменна и студена, а други смятат, че е тиха, фина и елегантна. Всички обаче са еднородни, че е красива. Тя е известна тенисистка, играе голф и е майстор на бриджа. Когато се явява на състезания, обикновено е в един отбор с баща ти, който също е добър тенисист, отличен играч на бридж и голф.

Слоун изрази кощунственото си безразличие към тези постижения, като извъртя очи и повдигна рамене – жест, който бе толкова превзет и неочаквано сладък, че Пол едва не се изсмя.

– Остава Едит – спомена той и последния оцелял член на семейството. – Тя също ще е в Палм Бийч.

– Едит? – повтори младата жена.

– Твоята прабаба по бащина линия – обясни Пол и добави: – Тя е деветдесет и пет годишен дракон, с труден нрав и тероризира всеки, който се изпречи на пътя ѝ. Също така е голяма скъперница. Има пет милиона долара, но се говори, че побеснява, ако в стаята свети повече от една лампа.

– Изглежда е прекрасна жена – отбеляза Слоун, смутена при мисълта за собствената си пестеливост. Миналата седмица Сара я бе нарекла скръндза, а майка ѝ е се оплакваше от това, че Слоун не обича да се разделя с парите си. Тя обаче си каза, че и двете са безнадеждни прахоснички. Младата жена живееше икономично, защото бе усетила липсата на пари като дете и защото заплатата ѝ като детектив не ѝ даваше възможност да харчи. Ако имаше много пари, със сигурност щеше да ги харчи. Е, поне част от тях.

Доволен от това, че бе успял да я поуспокои, Пол я остави на собствените ѝ мисли, но когато стигнаха отклонението на магистралата, водещо до Палм Бийч, осъзна, че трябва да я върне към действителността. След като бе положил усилия да представи роднините ѝ като човечни и харесвани хора, сега трябваше да ѝ напомни, че баща ѝ е заподозрян и ролята ѝ е да го шпионира.

– Къщата на баща ти се намира на десет минути от тук. Преди малко ти описвах най-добрата възможна ситуация. Опасявам се, че сега трябва да те подготвя за най-лошата. Нека още веднъж да преговорим плана, за да можем да си свършим работата.

Тя се обърна към него.

– Добре, започвай.

– Ще им кажем, че сме се срещнали преди пет месеца във форт Лодърдейл, където съм присъствал на застрахователен семинар – обясни той, напомняйки ѝ за личните подробности, които трябваше да знае за него. – Името на баща ми е Клифърд, а на майка ми – Джоан. Починала е още когато съм бил дете. Израснал съм в Чикаго и съм завършил университета в Лайола. Все още живея в Чикаго и работя за известно застрахователно дружество. Не сме имали възможност да прекараме много време заедно, защото живеем далече един от друг и поради тази причина е било толкова важно за нас да сме заедно тези две седмици – Той мина в съседната лента, подготвяйки се да завие по отклонението за Палм Бийч. – Ясен ли съм дотук?

Тя кимна. Бяха обсъдили вече всичко това, но сега любопитството ѝ бе събудено.

– Истина ли е всичко това?

– Не – отвърна той с тон, с който я предупреждаваше да не го разпитва за личния му живот. – Прикритието ми е добро и ще издържи, ако Рейнълдс реши да ме провери, но се съмнявам това да е необходимо. След като семейството ти разбере, че не сме се познавали, нито сме прекарвали дълго време заедно, няма да станат подозрителни, ако не знаеш всичко за мен. Освен това няма да са особено заинтересовани от мен, така че едва ли ще задават много въпроси. Ще съм там, ако някой реши да попита нещо. Ако не съм наоколо, кажи каквото искаш, но не забравяй по-късно да ме предупредиш. Нека сега преговорим твоето минало. Избра ли си подходяща професия?

– Да.

И двамата смятаха, че би било глупаво да кажат на Картър Рейнълдс, че Слоун е детектив. Според информатора на Пол в Сан Франциско баща ѝ не знаеше нищо за нея, Когато се бе обадил на Кимбърли, за да вземе номера ѝ, и нямаше причина да мислят, че е научил нещо, когато се е обадил в работата ѝ. Пол все още се надяваше на това.

– Не мога да повярвам какви късметлии сме, че майка ти не е имала възможност да му каже нищо за теб, когато ѝ се е обадил.

– Късметът няма нищо общо с това. Майка ми е умираше от желание да му разкаже за мен, но той не ѝ е дал никаква възможност, защото е безсърдечен и груб. Не ѝ се е обаждал цели тридесет години, защото не се интересува от това как тя се чувства или какво мисли. Когато позвънил, казал, че иска телефонния ми номер. В момента, в който му го продиктувала, той казал, че ще позвъни някой друг път и затворил.

– Разбирам.

Слоун не искаше да го обезкуражава.

– Имаш късмет – усмихна се тя. – Подпитах Сара и тя отговори, че си спомня точно какво е казал капитан Ингърсол на Картър. Нищо от думите му не би могло да подсказва на баща ми, че се е обадил в полицията и че аз съм ченге. Това е късмет.

– В такъв случай съм задължен на късмета. А сега ми кажи каква професия си си избрала.

– В колежа отначало учих морска биология и математика преди да се заема с правните дисциплини, но ти поиска да избира професия, която да се стори приемлива на Рейнълдс. Научните ми познания не вършат работа. Миналата седмица, докато чаках Сара да приключи разговора си с един клиент, все още се опитвах да намеря решение, и то внезапно ме осени – идеалната професия.

– Не ме дръж в напрежение, каква е тя?

– През следващите две седмици ще съм дизайнер.

– Права си – засмя се той. – Точно това имах предвид. Знаеш ли достатъчно в тази област?

– Ще се справя.

Години наред тя беше слушала и наблюдавала Сара и с основание смяташе, че е усвоила достатъчно, за да заблуди баща си.

– Трябва да обсъдим още нещо. – Гласът му стана неумолим. – Искам да съм абсолютно сигурен, че ти е ясна ролята ти в Палм Бийч и последствията, ако се отклониш дори за миг. Баща ти има основателно право да очаква уединение в собствения си дом. Тъй като отиваш там по моя молба, на практика ти работиш за ФБР. Тъй като нямаме заповед за обиск, всяко доказателство, което открием, няма да бъде прието в съда, освен ако не е било очевидно и на място, на което сме били допуснати. Можеш да ми предаваш информация, но нямаш право да я търсиш. Ясен ли съм? Не искам от теб нищо повече от това да отвориш някое чекмедже, ако някой те е помолил да му извадиш нещо от него.

Слоун се пошегува:

– Всъщност чувала съм нещо за това в един епизод на „Ред и закон“.

Той продължи:

– Колкото до разговорите, които може да дочуеш, важат същите правила. Трябва да си сигурна, че си на място, където ти е позволено да бъдеш, и че имаш основателна причина да си там. Също така е хубаво по това време да присъства и някой друг. Колкото до телефоните, няма да има подслушване. Ще спазваме съвсем точно правилата. Разбра ли?

Тя кимна.

– Разбрах. Работата е там, че колкото и да сме съвестни, адвокатите му ще изтъкнат многобройни причини в съда, за да потулят нещата.

– Твоята работа е да се убедиш, че не си направила нищо, което да накара съдията да застане на тяхна страна.

– Това, което трябва да запомниш, е, че основната причина да сме тук, не е да търсим улики. Тук съм, за да го държа под око. Той прекарва голяма част от времето си в Палм Бийч. Искам да знам какво прави, докато е тук, къде ходи и с кого се среща. Ти си тук, защото това е единственият начин да дойда и аз и защото може би си в състояние, ако се натъкнеш на полезна информация, да ми я предадеш. Но не си тук, за да търсиш тази информация.

– Разбирам.

Доволен, Пол се опита да измисли някоя по-лека тема за разговор.

– Смятам, че идеята ти да се представиш за дизайнер е много добра. Рейнълдс по никакъв начин няма да се почувства заплашен. Това е идеално.

Слоун кимна, но с приближаването на времето за маскарада, идеята да се представи с друга професия, особено с тази на Сара, изобщо не ѝ се струваше идеална. Щеше да попадне на чужда територия, да се среща с високомерни непознати и като криеше истинската си професия, тя заличаваше целия си живот.

– Слоун – обади се Пол, като сви по един широк булевард с внушителни сгради с изглед към океана, – притеснява ли те нещо в това да се представиш за вътрешен декоратор?

– Вътрешен дизайнер – поправи го тя е въздишка. – Не, всичко е наред. Всичко е въпрос на вкус, така че ако сгреша, просто ще решат, че нямам вкус.

– Това ми е достатъчно – отвърна той, – в крайна сметка колкото повече те подценява Рейнълдс, толкова по-склонен ще бъде да се разкрие пред теб. Чувствай се свободна да изглеждаш несръчна, наивна и дори глупава, когато е възможно. Той ще се върже.

– Какво те кара да мислиш, че той ще повярва, че съм такава?

– Това, че според информацията ми такова е мнението му за майка ти – изрече Пол, подбирайки внимателно думите си. Не искаше да ѝ каже, че Рейнълдс бе нарекъл Кимбърли „безмозъчна и типична тъпа блондинка“.

– Сигурна съм, че ще го намразя – отвърна младата жена и тихо въздъхна. – Какво общо има мнението му за майка ми с това какво ще помисли за мен?

– Изглеждаш точно като нея – усмихна ѝ се кисело той.

– Не мисля така.

– Така е. Рейнълдс също ще си помисли така и ще приеме, че си... – той направи пауза, за да избере най-невинни думи, които Картър Рейнълдс бе използвал, за да опише майка ѝ, – че си лековерна като нея.

Слоун остана с неприятното впечатление, че Пол вече е взел някакво решение, но внимателно я насочваше към него, защото то нямаше да ѝ хареса.

– Да разбирам ли, че искаш да подсиля грешното му впечатление за майка ми и моя интелект?

– Ако можеш.

– И след като си знаел, че вероятно не би ми допаднала тази идея, си решил да ми я запазиш за момента, в който ще се намираме пред

вратата му.

– Точно така – безсрамно заяви той.

Слоун облегна глава назад, затвори очи и потъна в един от редките си моменти на самосъжаление.

– Чудесно, това е просто чудесно.

– Виж, Слоун, идваш тук, за да вършиш работа, а не за да накараш Рейнълдс да ти се възхищава, нали?

– Точно така – въздъхна тя, като си представи двете седмици, които я очакваха.

Наближиха разкошната вила в средиземноморски стил с калдъръмена алея и масивни железни порти.

– Едно последно уточнение. Знаем, че ще ти е трудно, но не трябва да показваш враждебността си към Рейнълдс. Той не е глупак и трябва да повярва, че искаш да се сдобрите. Можеш ли да прикриеш чувствата си към него?

– Упражнявах се – кимна Слоун.

– Как се упражняваш за такова нещо? – попита той.

– Заставам пред огледалото и си мисля за някое ужасно нещо, което е направил, а след това се опитвам да се усмихвам, докато започна да изглеждам щастлива от него.

Пол се засмя и сложи ръка върху нейната. След това се насочи към портите. Смъкна стъклото на прозореца си и се протегна навън, за да натисне един бутон на месинговата кутия, закачена на пилон до вратата. После се поколеба и погледна Слоун.

– Усмихни се на камерата – нареди той с многозначително кимване към малката, покрита със стъкло дупка в металната кутия. След това натисна бутона.

– Да? – проговори един мъжки глас.

– Слоун Рейнълдс и Пол Ричардсън – каза той.

Вратите се отвориха.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Когато си бе представяла този момент, Слоун виждаше как баща ѝ отваря вратата и я посреща лично, така че сега реши да изглежда любезна, но нищо повече. Усилията ѝ бяха успешни, но напразни, защото всъщност вратата бе отворена от един висок, русокос иконом, който съумяваше да изглежда също толкова любезен и дори по-незаинтригуван от нея.

– Добър ден, госпожице Рейнълдс. Добър ден, господин Ричардсън – изрече с лек северняшки акцент. – Семейството ви очаква. Моля, последвайте ме.

Той ги поведе по широк, облицован с плочки коридор, от двете страни на който имаше арки, водещи към множество просторни стаи, всичките обзаведени с европейски антики. В края на коридора изведнъж се отвори врата и Слоун за пръв път видя баща си, който тръгна към нея, за да я посрещне лично. Като имаше предвид, че е прекарал сърдечен удар и е развълнуван от възможността да ѝ се извини, тя очакваше той да изглежда измъчен и разкаян, но мъжът, който крачеше срещу нея, бе подвижен, загорял и много мъжествен.

– Слоун – каза той, спря и ѝ подаде ръка.

Тя механично подаде своята, мислейки, че ще последва ръкостискане, но той задържа ръката ѝ между своите.

– Господи, направо е невероятно колко много приличаш на майка си – усмихна ѝ се топло, а после добави искрено – Благодаря ти, че дойде.

Слоун беше много напрегната, гласът ѝ прозвуча нормално:

– Това е приятелят ми Пол Ричардсън.

Двамата мъже се здрависаха и Каргър отново обърна поглед към нея.

– По някаква причина – отбеляза той разочаровано – си помислих, че приятелят, който ще доведеш с теб, е жена. Нордсън е приготвил две стаи за гости, но...

– Отлично – отвърна тя.

Усмивката му стана още по-топла и Слоун остана с впечатлението, че баща ѝ е доволен от факта, че тя не е дотам обвързана с приятеля си, че да желае да споделя леглото си с него. Не бе сигурна как Каргър я накарал да разбере това и трябваше да си напомни, че не я интересува какво

мисли той.

– Нордсъм ще се погрижи за багажа ви, а вие ме последвайте. Сестра ти и прабаба ти са в солариума.

Когато тръгнаха, слаб мъж на около тридесет и пет, с оредяваща коса и очила с телени рамки излезе от една стая близо до главното стълбище, понесъл купчина книжа, които четеше. Картър го спря и го представи на Слоун и Пол като Гари Дишлър.

– Гари е моят секретар. Питайте го за всичко, от което се нуждаете, докато сте тук.

– Не се колебайте да ми се обадите по каквато и да е причина – каза Гари с любезна усмивка. – Аз съм нещо като човек за всичко.

Зимната градина бе просторно, осмоъгълно, стъклено помещение на гърба на къщата, пълно с големи дървета, тропически растения и малко азиатско мостче, пресичащо миниатюрно поточе. Под дървени решетки, покрити с цъфнала астма, бяха наредени кани с екзотични напитки, а около тях имаше ракутиени канапета с дебели възглавници. Близо до мостчето, заобиколено от дървета и бели орхидеи, стояха две жени и Слоун се приготви за една среща, която изглеждаше толкова странна, колкото и мястото, на което се провеждаше.

Докато приближаваше към очарователната си сестра, тя осъзна, че снимките във вестниците не бяха отразили истинската ѝ същност. Кожата ѝ беше с цвят на слонова кост, имаше големи кафяви очи и тъмна лъскава коса. Носеше ленена рокля с цвят на нефрит, с тясна пола и широки ръкави, които завършваха с тесни маншети със златни копчета. Париш седеше тихо и неподвижно и наблюдаваше Слоун, без да изразява никакви чувства, а ръцете ѝ бяха отпуснати и скръстени върху нещо, което приличаше на папка със сценарии.

Тъй като не можеше да изглежда толкова отегчена, колкото сестра си, Слоун насочи вниманието си към възрастната, слаба жена. Пол бе описал Едит Рейнълдс като дракон, но тя изглеждаше по-скоро като хилав ястреб. Старицата бе облечена с черна рокля и имаше перлена огърлица на врата си. Лицето ѝ бе тясно и аристократично, с побелели вежди, кожата бе бяла като перлите ѝ, а косата ѝ бе прибрана в строг кок. Светлосините ѝ очи бяха единственото цветно нещо в нея, но пък те бяха напрегнати и пронизваха като лазерни лъчи, докато изучаваше лицето на внучката си.

В гласа ѝ също нямаше нищо деликатно, когато прекъсна Картър:

– Трябва да ѝ е ясно вече кои сме, Картър. – Тя насочи погледа си към Слоун, сякаш я предизвикваше да оспори това, след което грубо

каза: – Аз съм прабаба ти, това е сестра ти, а ти си Слоун.

На безцеремонното ѝ държание Слоун реши да отвърне само с леко кимване, от което възрастната жена изглежда се смути. Тя насочи вниманието си към Пол:

– Кой сте вие?

– Това е приятелят ми Пол Ричардсън – отговори Слоун, след което погледна баща си, на когото явно изобщо не му правеше впечатление странното поведение на старичката. Ясно обясних, че ще доведе и един приятел с мен.

– Да, но ние всъщност си помислихме, че ще доведеш приятелка – отвърна ѝ Едит Рейнълдс. – Надявам се, че нямаш намерение да споделяте една спалня.

На Слоун внезапно ѝ се прииска или да се разсмее, или да си тръгне, но тъй като и двете реакции не отговаряха на ролята, която Пол ѝ бе отредил, тя просто се опита да се престори, че не е забелязала предизвикателното ѝ държане.

– Не, госпожо.

– Не ме наричай госпожо. Можеш да се обръщаш към мен с прабабо – постанови тя. Звучеше като монарх, който неохотно прави дребна услуга на подчинен селяк, и Слоун реши никога да не се обръща към нея по този начин.

Едит насочи пронизващия си поглед към Пол.

– Колко си годишен?

– На тридесет и девет съм.

– В такъв случай си достатъчно възрастен, за да разбереш, че в дома ми се спазват определени правила за благоприличие, независимо дали наоколо има някой, който да те види. Разбираш ли ме?

– Вярвам, че да – отвърна намръщено той.

– Можеш да се обръщаш към мен с госпожо Рейнълдс.

– Благодаря ви, госпожо Рейнълдс – изрече вежливо агентът.

Бащата на Слоун най-накрая се намеси в разговора:

– Париш, зная, че ти очакваше този момент...

Париш Рейнълдс пое ролята си и стана с грациозно, плавно движение, а погледът ѝ любезно се спря върху Слоун.

– Да, наистина – каза тя с изключително променен глас, но предпазливо и ѝ подаде ръка. – Какво правиш?

„Как така какво правя?“ – учуди се Слоун ядосано. Изразът „доведена сестра“ ѝ мина през ума.

– Аз също исках да се срещна с теб – отвърна на непознатата, която

й беше сестра.

Едит Рейнълдс вече се бе отегчила от задължителните формалности.

– Сигурна съм, че Слоун и господин Ричардсън биха искали да се поосвежат и да отпочинат преди вечеря. Париш ще ви покаже стайте. Вечерята е в седем. Не закъснявайте. А ти не идвай с панталон.

Слоун бе очаквала и се бе страхувала, че в момента на пристигането ѝ баща ѝ и сестра ѝ ще я подложат на дълъг и смущаващ разпит, така че бе изненадана и леко си отдъхна, че старият дракон ѝ дава два часа почивка.

– Париш ще се погрижи да се настаните удобно – усмихна им се топло и помирително Картър. – Ще се видим на вечеря.

Слоун последва Париш, а Пол вървеше до нея, като я държеше за лакътя по начин, който изглеждаше интимен и напълно отговаряше на ролята му на неин приятел. Тя бе толкова зашеметена от тези странни хора, че почти не обърна внимание на стайте, покрай които минаваха. Досега най-човечен се показва Картър Рейнълдс, за когото тя смяташе, че ще ѝ бъде най-антипатичен.

В края на стълбището Париш зави наляво и продължи да върви, докато не стигнаха почти до края на коридора.

– Това е вашата стая, господин Ричардсън. – Тя отвори вратата на просторна стая, обзаведена с масивни италиански мебели в нефритено-зелено. Куфарите му лежаха отворени на леглото. – Ако се нуждаете от нещо, само натиснете бутона на интеркома – каза тя с вежлива усмивка, преди да продължи по коридора.

Пол беше казал, че хората я смятат за студена и надменна. Париш бе дори по-лоша – бе напълно лишена от чувства – реши Слоун. Сестра ѝ дори се движеше така, сякаш простото ходене бе прецизно изрепетиран танц.

– Ще се видим на вечеря, Слоун – извика нежно Пол.

Смутена, че временно бе забравила да изпълнява ролята си, тя се обърна и каза първото нещо, което ѝ дойде наум:

– Приятни сънища.

– На теб също.

В края на коридора Париш спря до друга врата, отвори я и изрече същото, което бе казала и на Пол, със същата интонация и със същата формална усмивка. Този път обаче се поколеба до вратата, сякаш чакаше нещо. Вероятно забележка за апартамента, предположи Слоун. Оглежда грандиозния апартамент, обзаведен с коприна в нюанси на

бледорозово и кремаво и изящни френски мебели, блестящи от позлата. Под краката ѝ ориенталският килим бе толкова дебел, та ѝ се струваше, че сякаш стъпва в пясък.

– Великолепно е... – смутено промърмори Слоун и се обърна да погледне сестра си.

Париш посочи с елегантен жест френските прозорци.

– Сутрин от балкона изгледът към океана е особено красив.

– Благодаря. – Гостенката се чувстваше все по-неудобно.

– Нордстрьом е качил куфарите ти – отбеляза Париш с величествено кимване по посока на покритото с балдахин легло в най-отдалечения край на стаята. – Да изпратя ли някого, който да ти помогне при разопаковането на багажа?

– Не, благодаря ти. – Очакваше тя да си тръгне, но сестра ѝ стоеше до вратата с ръка на дръжката. Слоун със закъснение се досети, че сестра ѝ иска да поведе някакъв разговор. Тя каза единственото, което ѝ дойде наум:

– Художничка ли си?

Париш я погледна така, сякаш говореше на някакъв чужд език.

– Не, защо питаш?

Слоун кимна към големия скицист в ръцете ѝ.

– Мислех, че това е скицист.

– О, бях забравила, че го нося. Да, наистина е скицист. Но не съм художничка.

Разочарована от отговора ѝ, Слоун погледна към красивата brunetka, застанала до вратата като модел на „Вог“, и се запита дали е възможно Париш да е по-скоро срамежлива, отколкото резервирана. Затова опита отново:

– Ако не си художничка, за какво ти е скицистът?

Париш се поколеба, след което тръгна към нея и ѝ го подаде.

– Създавам собствена линия в женското облекло.

„Дрехи“ – помисли си Слоун, простенвайки вътрешно. Сара обичаше да говори за дрехи, Ким обичаше да говори за дрехи, а самата тя бе толкова далеч от всичко това, че мисълта за мода въобще не ѝ минаваше през ума. Пое скициста, седна на леглото и го разгърна. Дори за нейното неопитно око беше ясно, че Париш се занимава с висша мода – изискани дрехи за коктейли и официални вечерни тоалети. Слоун инстинктивно почувства, че ще струват колкото купена на старо последен модел хубава кола. Опитвайки се отчаяно да намери подходящи думи, тя мълчаливо разгръщаше страниците, докато не видя една тясна рокля и

внезапно си спомни как Сара бе описала своята червена рокля.

– О, тази много ми харесва – възкликна и си помисли, че го е направила малко прекалено въодушевено, – секси, но нищо повече.

Париш надникна в скицника, за да види какво е привлякло вниманието ѝ, а после се отдръпна разочаровано.

– Смятам, че е твърде обикновена.

Слоун не знаеше дали това не е обида за вкуса ѝ, но предпочете да бъде откровена:

– Наистина не разбирам много от това. Майка ми и приятелката ми Сара обичат дрехи, но аз винаги съм прекалено заета, за да пазарувам. Когато си купувам нови неща, никога не зная дали са подходящи за мен, така че винаги ги избирам в един и същи стил и на практика ги нося, докато не се разпаднат и не ми се наложи да пазарувам отново. Сара казва, че единственият начин да разбере дали съм си купила нещо ново е, ако то е в различен цвят.

Слоун усети, че нещо от това, което бе казала, е привлякло вниманието на Париш.

– Тя обича ли дрехи? Имам предвид майка ти – попита Париш.

Твоята майка. Нашата майка.

С горчивина осъзна, че сестра ѝ можеше да си позволи дрехите, които харесваше, а майка им трябваше да работи в магазин за дрехи и да продава това, което харесва, на други хора.

– Да – отвърна, – обича. – Стана и заобиколи леглото, за да отиде до багажа си, сякаш внезапно бе решила да разопакова.

Усетила, че вече не е желана, Париш също стана.

– Ще се видим долу в седем – каза.

Почувствала се виновна за това, че така рязко бе прекъснала разговора, Слоун се наведе и разтвори ципа на големия куфар на Сара, докато гледаше как Париш излиза от стаята и затваря вратата след себе си. Заета с мислите си, тя отвори куфара, извади от него черна вечерна рокля и се обърна да потърси гардероб, когато усети, че нещо не е наред... Не бе взимала от приятелката си този куфар, защото нямаше нужда от него. И никога не бе виждала черната вечерна рокля с мъниста и къса пола от шифон, която държеше в ръце. Тя се върна до леглото и се загледа в отворения куфар. Там имаше дълга морскосиня пола. Не бе виждала и нея, а също и блузата към нея, и червената плажна рокля.

– О, не, мамо! – прошепна развъълнувано и седна на леглото. И без да поглежда, вече знаеше, че всичко в куфара е ново, а също и как точно майка ѝ бе успяла да плати за него. Под чисто нови сандали имаше

пъхнат бял плик и тя се пресегна към него, докато си мислеше как ще върне всяка една дреха в момента, в който се прибере у дома. Ако не ги облечеше, магазините щяха да ги приемат обратно и да върнат парите на майка ѝ. Слоун бе сигурна в това, докато не прочете писмото.

„Скъпа – бе написала Кимбърли с красивия си закръглен почерк, – зная, че ще се разстроиш, като видиш тези дрехи, но не съм използвала кредитната си карта, така че не се тревожи за всички тези ужасно интересни покупки, които съм направила и които изглеждат дори по-скъпи, като се има предвид за колко неща трябва да плаща човек. Използвала съм парите, които спестявах за пътешествието си.“

Слоун простена и отново си напомни, че дрехите трябва да се върнат.

„Искаше да прекарам една вълшебна ваканция, но точно в този момент ти осъществяваш най-голямата ми мечта. След всички тези години баща ти най-накрая ще се запознае с теб и искам да изглеждаш много красива. Това е единствената мечта, която ми е останала, мила моя. Ти превърна всичките ми останали мечти в реалност просто с това, че съществуваш и си такава, каквато си. А сега, прекарай чудесно в Палм Бийч! Мисли само за хубави неща, бъди безгрижна и носи красивите дрехи, които съм ти купила.

Обичам те. Мама.

Послепис: В случай, че възнамеряваш да облечеш само няколко от новите си дрехи, обърни внимание на това, че съм отрязала етикетите, така че нищо не може да бъде върнато. Забавлявай се!“

Слоун се засмя през сълзи. После погледна към дрехите, които лежаха най-отгоре в куфара. В Палм Бийч не можеше нито да бъде безгрижна, нито да си мисли само за хубави неща, но докато шпионираше баща си, определено щеше да е облечена в красивите дрехи. С типичната си щедрост, себеотдайност и хитрост майка ѝ не ѝ бе оставила друг избор. Слоун избърса сълзите си, внимателно разопакова всичките красиви дрехи и едва тогава забеляза, че на пода има още един от големите куфари на Сара, който не бе подреждала сама. Тя го качи на леглото, отвори го и повдигна капака. Първото, което видя, бе червената рокля на

Сара. Второто бе още един бял плик. Вътре имаше кратка бележка от приятелката ѝ.

„Ти винаги се грижиш за всички, но този път аз и мама искаме да се погрижим за теб. Така че не се разстройвай, като разбереш, че в този куфар са моите дрехи. Не се разстройвай също, че твоите не са в нито един от останалите куфари.

С любов, Сара.

P.S.: Снихаме всички дрехи и сложихме снимките в чантичката ти с гримове.

Така няма да ти се налага да мислиш кои аксесоари с кои дрехи си отиват.“

Слоун ядосано гледаше бележката. Не можеше да повярва, че са ѝ погодили този номер. Постепенно обаче ядът ѝ премина и тя се засмя.

Щом приключи с разопаковането на багажа си, отвори френския прозорец и излезе на терасата. Стаята ѝ се намирал в североизточния край на къщата и от нея се виждаше широка морава, която след около триста метра завършваше с плаж. Високо подрязан жив плет очертаваше границите на имението отстрани и стигаше почти до плажа, скривайки висока желязна ограда. Наоколо имаше палмови дръвчета, мирта и огромни хибискуси, а в левия край на имението, близо до басейн с олимпийски размери, бяха тенискортовете. В центъра на поляната на нисък стълб се вееше знаме, маркиращо дупка за голф, около която имаше ниска и гъста трева, която изглеждаше така, сякаш всяко стръкче е било подрязано с ножичка за маникюр.

Изумена от невероятната екстравагантност на богатите, Слоун се наведе през парапета и погледна вдясно покрай къщата, чудейки се дали стаята на Пол има балкон и дали той не е излязъл на него. Виждаше още няколко железни парапета като този, на който се бе облегла, но всичките балкони бяха вътрешни, така че бе невъзможно да се види дали има някой на тях. Разочарована, че не може дори да помахна на съучастника си, тя се обърна.

Надявайки се да открие някакъв начин, по който да разбере дали първите впечатления на агента от семейството ѝ са сходни на нейните, Слоун влезе обратно в стаята и отиде до леглото. Къщата бе с големината на хотел и телефонът на нощното шкафче имаше шест линии и още дванадесет копчета, които не бяха надписани. Тя осъзна, че дори да откриеше начин да позвъни в стаята му, не биха могли да говорят свободно

от страх, че някой в къщата можеше да вдигне един от дериватите и да ги подслуша. Реши да отиде в стаята му, но не искаше да рискува да бъде хваната от някой напласен слуга, от когото се изискваше да докладва за всички нарушения на правилата, поставени от властната възрастна жена, която смяташе, че заслужава Слоун да я нарича прабаба.

Налагаше се да изчака до вечеря, когато щеше да има подходяща възможност и място да поговори с него. Прекалено възбудена, за да заспи, Слоун реши да почете от криминалния роман, който беше започнала преди Пол Ричардсън да пристигне в Бел Харбър и да обърка целия ѝ живот. Отметна завивките, постави няколко възглавници под главата си и се излегна. Припомняйки си строгото предупреждение на Едит Рейнълдс да не закъснява за вечеря, тя се пресегна и нагласи будилника за шест часа. На телефона просветна копче, показващо, че една от шестте линии е заета, и Слоун се зачуди дали това бе просто телефон, или част от система, използвана за контролирането на къщата.

Когато в Бел Харбър проспериращите нови жители строяха нов или ремонтираха стар дом, те неизменно инсталираха модерни, многофункционални телефонни системи. Телефоните при някои от тези системи не само осигуряваха услуги за стаите, а позволяваха на собственика да контролира всичко – от системите за осветление и сигурност до климатизиците. Когато собственикът знаеше кои кодове да използва, телефоните си вършеха работата, но когато той сгрешеше, наставаше хаос, а историите, които разказваха огнеборците и полицаите в Бел Харбър, бяха доста весели.

Обзета от неочаквана носталгия, Слоун си спомни за миналия месец, когато Карън Алторп вдигнала слушалката и по невнимание набра пет, което бе номерът на пожарната, имайки намерение да набере шест, за да включи джакузито си. Когато пожарникарите нахлули през един прозорец и стигнали до задния двор, открили палавата разведена жена да лудува гола заедно с градинаря си в горещата вана. Гола, но възмутена, тя заплашила да даде под съд безпомощните огнеборци за разрушаване на собствеността ѝ и им заповядала да напуснат.

Седмица по-късно, вместо да набере шест, тя набрала девет, което включило алармата в полицията. Джес Джесъп пристигнал пръв в притъмнялата къща и намерил Карън до басейна, загледана към звездите и абсолютно гола. Тя била толкова обърквана, когато Джес се появил, извикала уплашено, но после поканила мъжествения полицай да свали дрехите си и да се присъедини към нея.

Доктор и госпожа Пемброук бяха инсталирали подобна система в

новата си къща и тя бе виновна за развода им. По-късно доктор Пемброук се опита да съди производителя за седем милиона долара – сумата, която трябваше да даде на госпожа Пемброук при развода.

Слоун махна с ръка и отвори книгата. След минути беше напълно погълната от нея.

Внезапният звън на будилника я накара да подскочи. Тя напипа часовника и го изключи, тъй като искаше да завърши главата. След малко неохотно захлупи книгата на нощното шкафче и стана.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Пол почука на вратата ѝ няколко минути преди седем часа и Слоун му извика да влезе.

– Вече съм почти готова – каза тя, подавайки глава от дрешника. Той беше със сив раиран костюм, бяла риза и вратовръзка на червени и сиви шарки. Слоун си помисли, че изглежда много добре, но имайки предвид обстоятелствата, не беше сигурна дали е подходящо да обсъжда външния му вид.

– По-добре остави вратата отворена, така че никой да не си извади погрешни заключения и да ни предаде на нейно височество – предупреди го.

Застанала пред голямото огледало в дрешника, тя сравни външния си вид със съответната снимка. Копринената пола в светлосиньо и пурпурно беше дълга и права, с цепка до коляното, а блузата имаше широка яка, която трябваше разкрива раменете. Слоун се чувстваше малко странно с голи рамене, но когато се опитваше да придърпа яката, меката коприна се плъзгаше отново надолу. Провери отново снимката и извади подходящия колан, след това обу и подходящите сандали. Сложи сребърните обици с клипс и гривната, която трябваше да носи, след това взе сребърната верижка от снимката и също си я сложи. Чувстваше се съвсем непривично, но тъй като Сара и майка ѝ бяха експерти по отношение на облеклото, реши да следва техните съвети.

Реакцията на Пол я накара да се почувства доволна, че се е ръководила от снимката.

– Изглеждаш зашеметяващо – каза той. – Какъв е този цвят?

– Не зная. Защо?

– Защото е същият като цвета на очите ти.

– В такъв случай бих го нарекла син – отвърна тя с усмивка.

В края на стълбището униформен прислужник ги очакваше, за да им покаже гостната, където бяха сервирани коктейли и ордьоври. Там вече ги очакваха тримата членове на семейството и един мъж, който говореше с Париш, обърнат с гръб към вратата. Баща ѝ погледна към тях в момента, в който влязоха, и остави чашата си на масичката.

– Точно навреме – отбеляза с приветлива усмивка. Представи им непознатия като Ноа Мейтланд. Първата реакция на Слоун бе изненада, че имаше поканен гост при тази толкова странна семейна ситуация, но

когато Ноа се обърна и я погледна, тя се почувства като момиченце.

Висок, с черна коса, той имаше усмивка, която можеше да освети цяла стая, и очи с цвета на студено желязо. Гласът му предизвикваше същия ефект като хубаво музикално изпълнение. Той притежаваше такъв сексапил и изглеждаше толкова безпогрешен в тъмния си костюм и раирана вратовръзка, че Слоун съвсем се обърка, когато той се доближи до нея.

– В това семейство жените са много красиви. – Сивите му очи я гледаха с възхищение.

– Как сте? Приятно ми е – успя да изрече Слоун. – Благодаря – добави глупаво, издърпвайки бързо ръката си и отмествайки погледа си от него. Той бе живото възплъщение на „господин идеалният“, когото Сара описваше.

Докато отиваха към трапезарията, баща ѝ тихо ѝ довери:

– Париш и Ноа на практика са сгодени.

– Чудесна двойка са – отбеляза тя, наблюдавайки сестра си, която влизаше заедно с Ноа в трапезарията. Чувстваше се малко тъжна заради пропуснатата възможност на Сара, но в момента, в който започнаха да се хранят, вече имаше далеч по-големи проблеми, защото двамата с Пол бяха център на вниманието.

– Това е важен момент за цялото ни семейство – каза баща ѝ и огледа хората около масата, като специално погледна и Ноа Мейтланд. – Слоун, разкажи ни за себе си.

– Няма много за разказване – отвърна тя, опитвайки се да не забелязва, че цялото внимание на Ноа бе насочено върху нея. – Откъде искате да започна?

– Започни с професията си – предложи Картър, – с какво се занимаваш?

– С вътрешен дизайн.

– Явно семейството е пълно с жени на изкуството – забеляза той, усмихвайки се към Париш.

– Аз не съм артистична личност – отбеляза Едит от мястото си в края на масата. – Била ли си в колеж?

– Да.

– Какво изучаваше?

Моментът да се представи като лекомислена и глуповата жена, както искаше Пол Ричардсън, бе дошъл.

– О, учих много неща – отвърна Слоун, придържайки се възможно най-близо до истината. – Не можах да реша какво искам да правя с

живота си. Непрекъснато сменях специалностите си.

– Какви бяха оценките ти?

– Отлични.

– Смяташ ли, че си добър вътрешен декоратор?

Слоун изпита задоволство от това да я поправи:

– Вътрешен дизайнер.

След това заговори Пол Ричардсън. Усмивайки се нежно на младата жена, той каза:

– Мисля, че е много добра.

Едит Рейнълдс не се предаваше.

– Всички вътрешни декоратори, за които съм чувала, са хомосексуалисти. Бих предпочела младите жени като теб и Париш да правят нещо по-полезно с живота си.

Слоун хвърли поглед към Париш, за да види как сестра ѝ приема тази недотам изтънчена критика, но дори да чувстваше нещо, тя не го показа. С червената си рокля тип саронг и тъмната си коса тя изглеждаше красива, екзотична и съдържана.

– Каква професия би избрала ти? – попита Слоун белокосата жена.

– Бих станала счетоводител – обяви Едит. – Вярвам, че бих вършила добра работа и бих откривала повече възможности за удържки от собствените си счетоводители.

– За съжаление Слоун няма ум за сметки – гордо отбеляза Пол и я потупа по ръката.

– А как си със спорта? – попита я Картър. – Играеш ли голф?

– Не.

– А тенис?

Слоун играеше тенис, но знаеше, че не е от тяхната класа.

– Малко.

Той обърна поглед към агента.

– А ти, Пол, играеш ли?

– Малко.

– Хайде да се видим утре в девет, двамата с Париш ще ви помогнем да усъвършенствате играта си. Ще трябва да вземете и уроци по голф. Париш е отлична в голфа. – Той погледна към нея. – Заведи утре следобед Слоун до клуба, увери се, че има всичко, което ѝ е необходимо, и ѝ дай напътствия.

– Разбира се – отговори незабавно Париш и бързо и учтиво се усмихна на Слоун.

– Наистина не харесвам голфа – започна тя.

– Това с само защото не играеш – заяви баща ѝ. – Какво правиш през свободното си време?

Младата жена се подразни.

– Аз ъ-ъ-ъ... чета.

– Какво четеш? – попита той, леко разочарован от нея.

– Списания – отвърна тя, възнамерявайки да го разочарова още повече, – обожавам „Къщи и градини“. А ти, Париш?

Сестра ѝ изглеждаше изненадана, че е включена в разговора, и Слоун бе убедена, че излъга, когато отговори:

– Да, много.

– Какви други интереси имаш?

Гостенката реши, че разпитът е продължил прекалено дълго. Беше гладна и си отчупи парченце от кифличката.

– Какво имаш предвид?

– Какво мислиш за събитията по света? – настоя той.

Докато мажеше с масло кифличката, тя сведе очи, за да прикрие смеха си.

– Обожавам актуалните събития. По кабелната телевизия през цялото време гледам развлекателния канал само за да разбере кой с кого има връзка. – Правейки гримаса на невинно объркване, тя вдигна поглед и срещна този на Ноа, който изразяваше изненада и отвращение. Със съжаление, което я учуди, осъзна, че той току-що я бе сметнал за глупачка.

Баща ѝ явно бе решил да не ѝ позволи да се унижава повече и да досажда на госта му.

– Какво мислиш, че ще стане с пазара? – погледна той към Ноа.

Когато Сара споменава пазара, тя имаше предвид представянето два пъти в годината на нови продукти в центровете за дизайн в Далас и Ню Йорк.

– Тази година на пазара в Далас розовите и златистите цветове предизвикаха фурор – каза Слоун със свенливо възхищение, знаейки много добре, че Картър има предвид стоковия пазар. – А в Ню Йорк видях някои наистина божествени десени.

– По-късно ще можете надълго и нашироко да си поговорите с Париш – прекъсна я баща ѝ.

Тя прие думите му със смесица от облекчение и развеселеност, същевременно се почувства и леко унижена. Малко се притесняваше, че бе попреиграла, но когато погледна Пол, той ѝ се усмихна широко, с което ѝ показа, че се е справила по-добре, отколкото е очаквал. Доволна, че не

трябва да се притеснява за резултатите, тя се престори, че се съсредоточава върху вечерята си от осем блюда, докато слушаше оживената дискусия на баща си и Ноа върху световната икономика. Мненията на двамата се разминаваха по няколко въпроса, но и двамата бяха така добре информирани, че Слоун бе очарована и изпита благоговение.

В добавка към пенсионния си фонд в полицейското управление Слоун депозираше процент от всеки чек по своя собствена осигурителна сметка и настояваше майка ѝ да прави същото. В момента, когато отнасяха чиниите от десерта, толкова бе впечатлена от логиката на Ноа Мейтланд, че реши да промени цялата си стратегия за инвестиции.

Когато и последната десертна чиния бе отнесена от масата, Едит Рейнълдс се протегна за бастуна си и заяви:

– Време ми е да се оттегля.

Пол и Ноа станаха, за да ѝ помогнат, но тя махна с ръка и грубо ги отпрати:

– Не желая да се държите с мен като с инвалид. Здрава съм колкото двама ви.

Въпреки думите ѝ Слоун забеляза странната скованост на движението ѝ, докато се подпираше тежко на бастуна си, и осъзна, че това, което отведе възрастната жена до другия край на стаята, бе волята, а не физическа сила. На вратата тя спря и погледна назад. Слоун очакваше белокосата властна жена да им пожелае лека нощ.

– Не забравяйте да изгасите лампите! – нареди тя вместо това и Слоун бързо наведе глава, за да прикрие усмивката си.

Напускането на Едит изглежда даде знак за незабавното приключване на вечерята.

– Моля младите да ме извинят – каза Картър, ставайки от мястото си. – Имам малко работа.

– Иска ми се да се поразходя – обади се Пол, издърпвайки тежкия стол на Слоун. – А ти, Слоун?

– С удоволствие – отвърна тя.

Нямаше начин Пол да не покани и другата двойка да се присъедини към тях, но младата жена с облекчение си пое дъх, когато те отказаха.

Не посмя да проговори, докато не стигнаха до игрището за голф и едва тогава се обърна и погледна Пол развеселена:

– Не мога да повярвам, че действително имам нещо общо с тези хора.

– Нито пък аз – през смях отвърна той.

– Прабаба ми трябва да е пряк потомък на Чингиз хан.

– За да не изглежда подозрително, трябва или да те държа за ръка, или да те прегърна, в случай, че някой гледа. Кое предпочиташ?

– Все ми е едно – отвърна младата жена, толкова заета с мислите си, че почти не забеляза, когато той я хвана за ръка. – А и сестра ми! Тя е толкова безжизнена. Нищо чудно, че хората я смятат за студена и високомерна.

– Смяташ ли, че е такава?

– Все още не зная.

– Какво мислиш за баща си?

– Имам впечатления, но все още не са оформени. Поне мисля, че разбирам какво е виждала майка ми в него. Била е само на осемнадесет, а той е много очарователен, изтънчен и мъжествен. Ясно ми е как ѝ е действало това.

– Какво мислиш за Мейтланд?

Въпросът му я изненада, тъй като той не беше член на семейството, нито пък представляваше професионален интерес и за двамата.

– Красив е.

– Той със сигурност те намери за привлекателна. В началото не можеше да сваля очи от теб.

– Имаш предвид преди вечеря, преди да открие, че съм глупачка – унило изрече тя.

Пол пусна ръката ѝ и я прегърна.

– Беше страхотна.

Объркана от грубостта в гласа му, Слоун го погледна.

– Благодаря ти – каза тя и за пръв път действително почувства, че му е достоен партньор.

– Нали не си оставила значката и пистолета си някъде, където могат да бъдат открити?

– Не, скрила съм ги на сигурно място в стаята си.

– Е, можем да си пожелаем „лека нощ“. Зная, че умираш от желание да се върнеш при книгата си.

Тръгнаха към къщата и когато ѝ се стори, че вече е по-спокоен, реши да го притисне за още малко информация:

– Искаше ми се да зная какво точно търсиш тук.

– Ако имах отговор на този въпрос, щях да съм в състояние да намеря съдия, който да подпише заповед за обиск, и в такъв случай нямаше да имам нужда ти да ме вкарваш тук – каза той, а после добави по-меко: – Каквото и да се случи, времето ми тук няма да е напълно изгубено. Тази вечер на масата чух някои много интересни неща, докато баща

ти и Мейтланд обсъждаха световната икономика.

– Като например?

Той се засмя на съсредоточеното ѝ изражение.

– Като това, че трябва да променя стратегията си за инвестиции в стоковия пазар. Интересно, че мненията им се различават толкова много, нали? Баща ти управлява банка с клонове по целия свят, а Мейтланд има инвестиции по целия свят. И двамата имат общи интереси и глобален поглед върху нещата. Очаквах да имат сходни становища.

– И аз си мислех същото – отбеляза тя. – Според мене и двамата са на мнение, че ще се случат едни и същи неща, но се разминават по отношение на резултатите и времето. Явно имат много инвестиции извън страната.

Той се усмихна:

– И аз мисля така.

Пол я изпрати до вратата на спалнята ѝ, но вместо да и пожелае „лека нощ“ в коридора, влезе с нея в стаята и затвори вратата, след което зачака.

– Какво правиш? – попита Слоун, която вече бе стигнала до средата на стаята и махаше обиците си.

– Целувам те за „лека нощ“ – пошегува се той.

Когато той си тръгна, младата жена реши да напише писмо на приятелката си. В старинния шкаф срещу леглото и имаше телевизор и тя го включи, след което започна да пише писмото.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Обикновено Слоун ставаше много рано, за да тича по плажа, но когато се събуди, вече беше седем часът. Тя бързо скочи от леглото, върза косата си и облече шорти и фланелка, които Сара не бе махнала от куфарите ѝ при преподреждането на багажа. Къщата изглеждаше пуста, когато мина по коридора и слезе по стълбите, но навън двама мъже подкастрияха плета около имението. Слоун им махна и се затича през поляната, а настроението ѝ започна да се подобрява, когато вдиша соления въздух и усети близостта на океана. Вълните спокойно се плискаха в пясъка до краката ѝ, а чайките кръжаха наоколо и приглушените им кръсъци действаха успокояващо и стимулиращо като музика. Небето над нея бе кристално синьо, с големи бели облаци, понесени от хладния вятър.

Слоун пробяга пет километра покрай водата, след което тръгна обратно. Поддържаше темпото, докато не видя малкото знаме в градината на баща си, след което намали. Жителите на Палм Бийч очевидно спяха до по-късно от тези в Бел Харбър, реши тя, защото докато тичаше по плажа, нямаше други хора освен нея, но сега няколко души също бяха излезли за крос. Тичащите не бяха много приятелски настроени, защото вместо да се поздравяват, докато се разминаваха, те избягваха да се гледат в очите. Тъкмо размишляваше върху това, когато вниманието ѝ бе привлечено от възрастен градинар, облечен с риза с дълги ръкави, който работеше около една цветна леха в края на градината си. Той се изправи, след което стисна лявата си ръка и се преви. Слоун изтича към него, оглеждайки се наоколо за някого, който би могъл да ѝ помогне, но не видя други хора.

– Спокойно – каза тя, – ще ви помогна. Облегнете се на мен. – Хвана го през кръста, чудейки се дали би могъл да стигне до железната пейка наблизо. – Какво се случи?

– Ръката ми – изпъшка той, пребледнял от болка.

– Имате ли болки в гръдния кош?

– Не. Имам операция... на рамото.

С огромно облекчение, че не е получил сърдечен удар, Слоун му помогна да седне на бялата железна пейка.

– Поемете дълбоко дъх и бавно издишайте. Взимате ли някакви лекарства?

Той пое дълбоко дъх, след това още веднъж.

- Ще се оправя след минута.
- Спокойно. Не бързам за никъде.

След още няколко дълбоки вдишвания градинарят повдигна глава и я погледна, а Слоун забеляза, че цветът на лицето му се възвръща. Бе по-млад отколкото си бе помислила – около седемдесетгодишен.

– Като ставах, забравих и се опрях на лявата си ръка – обясни той. – Почувствах се така, сякаш рамото ми се отдели.

- Преди колко време беше операцията?
- Миналата седмица.
- Миналата седмица! Не трябва ли да носите някаква превръзка?

Той кимна:

- Да, но с тази измишльотина не мога да си използвам ръката.
- Някой друг със сигурност би могъл да поеме вашата работа, докато се оправя рамото ви, а вие може да вършите неговата.

Той се загледа в нея така, сякаш това никога не му бе хрумвало, и все пак тази възможност го заинтригува.

- Каква работа мислите, че бих могъл да върша?

– Това трябва да е едно от най-големите имения в Палм Бийч. Сигурно има и някаква по-лека работа за вършене. Трябва да поговорите със собственика на това място и да му обясните състоянието си.

– Той вече знае за рамото ми. Смята, че трябва да прекратя всякаква работа, докато не се излекувам.

– И няма ли да ви даде друга работа, която да вършите? – попита Слоун, ядосана на грубото безразличие, което проявяваха прекалено богатите към бедните.

Той я потупа по ръката, трогнат от съчувствието ѝ.

– Ще се почувствам отлично, ако просто седнете и си поговорите с мен за малко. Да разговарям с красива девойка като вас е по-добро от всяко лекарство, което бих могъл да взема.

- Ще си навлечете ли неприятности, ако седите тук с мен?

Той се усмихна.

– Не виждам как, но това е възхитителна възможност, която трябва да се обмисли.

Няколко неща веднага направиха впечатление на Слоун: ръката му бе гладка, говореше интелигентно и беше доста самоуверен. Притеснена, тя се опита да стане.

- Вие не сте градинарят. Направих глупава грешка. Извинете.

Той стисна по-силно ръката ѝ, за да не ѝ позволи да стане, но я пусна, когато тя седна отново.

– Не си тръгвайте и не се притеснявайте. Бях трогнат от вашата загриженост и помощ. Много малко хора тук биха спрели, за да помогнат на стар градинар.

– Вие не сте стар градинар – настоя Слоун, учудена от дързостта му.

– Аз съм нов градинар. Нуждаех се от временно хоби, с което да се занимавам, докато се оправи рамото ми. Оперираха ми стара травма, която започваше да ми пречи при играта на голф.

– Това е... трагично – каза тя, като се опитваше да не се засмее.

– Точно така. А тази къща принадлежи на сина ми, който е толкова безсърдечен, че вчера не само игра голф без мен, а също така имаше коваросърдечието да отбележи седемдесет и две.

– Той е чудовище, не заслужава да живее.

Той се подсмихна злорадо.

– Обичам жени, които имат чувство за хумор. Заинтригуван съм. Коя сте вие?

Къщата на баща ѝ бе съвсем наблизо и по всяка вероятност двамата мъже се познаваха. Не искаше да разкрие, че е дъщеря на Картър Рейнълдс, и все пак това щеше да стане очевидно за този мъж, когато си тръгнеше от тук и се прибереше у дома.

– Името ми е Слоун – измъкна се тя.

– Това малкото ви име ли е?

– Да. А как е вашето? – добави бързо, преди да успее да я попита за фамилията ѝ.

– Дъглас. И не съм ви виждал тук преди.

– Живее в Бел Харбър. Тук съм на гости.

– Наистина ли, кои хора? Познавам повечето семейства.

Слоун бе хваната натясно.

– Семейството на Картър Рейнълдс.

– Мили Боже! Цял живот се познавам с тях. Сигурно си приятелка на Париш?

Тя кимна и погледна часовника си.

– Наистина трябва да тръгвам.

Той изглеждаше толкова унил, че тя се почувства виновна.

– Не може ли да останете още няколко минути, за да разведриете деня на един самотен стар човек? Лекарят не ми позволява да шофирам, а синът ми или работи, или е някъде навън. Уверявам ви, аз съм съвсем безобиден.

Слоун не бе наясно със състоянието на възрастните, включително и

с това на богатите възрастни, за които сега осъзна, че също страдат от самота.

– Мисля, че имам малко време преди играта на тенис. За какво искате да говорим?

– Общите познати? – моментално предложи той. – Може хубаво да си побъбрим – да поклюкарстваме за тях. Това винаги е вълнуващо.

Слоун се засмя.

– Това е невъзможно. Единствените хора, които познавам в Палм Бийч, са семейство Рейнълдс.

– Няма да е много забавно да клюкарстваме за тях – пошегува се той. – Те са ужасяващо скучни и почтени до мозъка на костите си. Нека по-добре поговорим за вас.

– Аз също съм скучна – увери го тя.

– Не носите халка, което означава, че не сте омъжена, което пък означава, че използвате времето си за други занимания. Имате ли някаква професия?

– Занимавам се с вътрешен дизайн – отговори Слоун и бързо добави, – но това не е много интересна тема. Нека говорим за нещо, което вълнува и вас.

– Интересувам се от красиви млади жени, които по някаква причина не желаят да говорят за себе си – изрече той с внезапна откровеност, която я изненада и уплаши. – Въпреки това – увери я той – няма да ви досаждам. Да видим – имаме нужда от интересна обща тема. Предполагам, че не се вълнувате от сливането на корпорации, международни финанси и световна политика и изобщо от този сорт неща.

Слоун кимна енергично.

– Снощи на вечеря чух някои интересни теории за бъдещето на световния пазар.

Той изглеждаше смаян, поласкан и впечатлен.

– Красива жена с нежно сърце, с чувство за хумор и умна. Нищо чудно, че не сте омъжена – обзалагам се, че плашите до смърт мъжете – изрече той с усмивка, която я накара да се запита дали наистина е толкова безобиден. Изведнъж той каза: – Да говорим за руската икономика. Обичам да се слушам, когато говоря на тази тема. Винаги се удивлявам от собствената си мъдрост и прозорливост...

Слоун се засмя. След това се заслуша с интерес.

Когато си тръгна, Дъглас Мейтланд застана в края на градината и

се загледа след нея, след което тръгна към къщата и бавно влезе в кухнята.

– Добро утро – поздрави той сина си и дъщеря си, докато си наливаше кафе. – Трябваше да видите изгрева тази сутрин. Беше красиво.

Синът му четеше „Уолстрийт Джърнъл“. Дъщеря му изваждаше филийки от тостера. И двамата го погледнаха изненадани от жизнерадостния му тон.

– Тази сутрин си в добро настроение – отбеляза Ноа.

– Имах забележителна сутрин.

– Какво прави? – скептично го предизвика дъщеря му Кортни. – Първо, не си ходил никъде. Второ, няма къде да отидеш. Палм Бийч е капан. Не мога да повярвам, че действително искаш да живея тук, когато мога да остана в Калифорния и да живея на пансион.

– Трябва да съм мазохист – весело ѝ отвърна Дъглас. – И все пак, за да отговоря на оригиналния ти въпрос, една очарователна млада жена, която забеляза, че ме боли рамото и ми предложи помощ, а след това разговаряхме, ме накара да се чувствам прекрасно.

Кортни присви очи:

– Колко млада?

– Под тридесет, предполагам.

– Страхотно! Последните два пъти, когато срещна очарователна млада жена под тридесет, ти се ожени за нея.

– Не бъди саркастична, Кортни. Едната от тези жени е майка ти.

– А втората бе прекалено млада, за да има деца – излъга тя.

Дъглас не ѝ обърна внимание и описа Слоун на сина си.

– Вземете за градинаря – разбираема грешка, като се има предвид, че копаех. Проведохме много приятен разговор. Никога няма да се сетиш коя е тя.

– Нека опитам – прекъсна го Кортни.

Двамата мъже не ѝ обърнаха внимание.

– Коя е тя? – попита Ноа.

– Ако снощи си бил на вечеря у Картър, вероятно си я видял. Щях да я попитам за това, но не исках да си призная, че имам син на твоята възраст. Гордостта ми вече бе наранена от това, че бях сбъркан с градинаря. Името ѝ с Слоун.

Ноа гръмко се изсмя.

– Сигурно се шегуваш! Каква тема на разговор намери с нея?

– Говорихме за много неща. Обсъждахме световните проблеми, икономиката...

– Сигурно през цялото време си говорил ти – саркастично изрече синът му, – тя не би могла да каже и едно смислено изречение.

– Тази сутрин се справи много добре. Спомена, че е слушала подобна дискусия предишната вечер. Когато ми каза какво е чула, то звучеше така, сякаш идва от теб.

– Удивен съм, че е била способна да го повтори, но повярвай ми, не го е разбрала.

– Говориш така, сякаш тя е папагал. Наистина Ноа, мисля, че съм доста обективен и добър съдия и мога да гарантирам, че тя не само е красива, но също и много интелигентна. А и остроумна.

– И двамата ли говорим за дъщерята на Картър Рейнълдс?

Този път Дъглас бе шокиран.

– Неговата какво?

– Картър има две дъщери. Париш е по-голяма с една година.

– Познавам Картър от векове и той никога не ми е споменавал, че има друга дъщеря.

– Снощи ми каза, че момичетата са били разделени още като бебета при развода и Слоун е останала при майка си. След сърдечния си удар Картър решил да я покани на гости. До вчера двата клона на семейството не са имали никакъв контакт помежду си.

– Защо?

Ноа отмести вестника си настрана и стана.

– Нямам представа. Картър не пожела да ми даде повече информация, а аз сметнах, че не е удобно да питам.

– Усетих, че тя крие нещо – усмихна се Дъглас. – Заблудих я, като я оставих да си мисли, че съм градинар, така че тя ме е изиграла, като е запазила в тайна своята самоличност. Трябва да е знаела, че ще разбере коя е. Тя е удивителна! Казах ти, че си я подценил.

– Вероятно – отвърна Ноа.

– Виждам как ще се развият нещата – обади се Кортни. – Брат ми ще се ожени за Париш, баща ми ще се ожени за сестра й, а аз ще отида на шоуто на Сали Джеси Рафаел и ще говоря за кръвосмешението в доведените семейства. Ще бъде много емоционално.

– И по-рано съм ти казвал, че няма да се ожения за Париш – добави брат й.

– Е, не можеш да се ожениш за Слоун, защото баща ни възнамерява да го направи. А и не можеш да се ожениш за нея, след като той го направи, защото това вече е ставало и няма да мога да отида на шоуто на Сали. Вече са правили програми „доведената ми сестра ми беше

доведена майка“.

– Престани!

Кортни погледна към баща си.

– Защо му позволяваш да ми говори така?

Дъглас взе вестника.

– Той не ми е баща, а само брат. Защо му позволяваш да ми говори по този начин?

– Защото съм твърде възрастен, за да те бия, а той отказва да го направи.

– Вероятно ще му хареса. Той обича насилието.

– Какво те кара да говориш така? – меко я попита баща ѝ.

– Знаеш какво – отвърна тя. – Само ти се преструваш, че не знаеш, защото загуби по-голямата част от парите си, а той печели толкова много, че благодарение на него можем да продължаваме да живеем по този начин. Ще се преструваш ли, че не си знаел, когато го заловят? И ще го посещаваш ли в затвора?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

На тенискорта бащата и сестрата на Слоун не само изглеждаха добре с белите си екипи за тенис и загара си, но и притежаваха силата и елегантността на идеален отбор. В края на играта Слоун осъзна и нещо друго – баща ѝ играеше така, сякаш кортът е бойно поле, и бе безмилостен към противника, макар да бе очевидно, че Пол и Слоун играят ужасно и не си подхождат. Освен това не показваше снизхождение и към партньора си. Когато Париш направеше нещо, което той сметнеше за грешка, той я поучаваше или я критикуваше. Това караше сестра ѝ да се чувства неудобно и се зарадва, когато им остана само една игра. Тя застана до Пол от тяхната страна на мрежата, преструвайки се, че не чува как баща ѝ обвинява Париш за начина, по който бе отбелязала последната точка.

– През цялата сутрин стоеше прекалено близо до мрежата! Единствената причина, поради която Пол пропусна последната ти висока топка, бе, че имаше късмет. Губещите разчитат на късмета, печелившите – на уменията си. Знаеш това, нали?

– Да – отговори тя, учтива и спокойна както винаги, но Слоун знаеше, че е смутена.

– Това е невероятно – прошепна тя на Пол, – защо не му каже, че прави най-доброто, на което е способна.

– Тя не прави най-доброто – отвърна той. – Играе така, че да не предизвика неговото недоволство и същевременно да не стане ясно колко неспособни сме двамата с тебе.

Слоун беше останала със същото впечатление, но когато Пол го изрече на глас, тя вече не можеше да пренебрегне симпатията, която изпитваше към Париш.

Щом играта приключи, поведението на Картър коренно се промени. Той се доближи до мрежата и се усмихна одобрително на Слоун.

– Имаш талант, Слоун. С добър учител би могла да станеш достоен съперник. Ще работя с теб, докато си тук. Всъщност ще ти дам един урок още сега.

– Много мило от твоя страна, но мисля да откажа – отвърна тя.

– Защо?

– Защото не харесвам особено играта на тенис.

– Това е защото не влагаш всичките си способности.

– Може и да си прав, но предпочитам да не опитвам.

– Добре. Ти си в добра физическа форма. Тичаш. Какво още правиш?

– Нищо особено.

– Ами онзи курс по самозащита, който си посещавала? Трябва да са те научили на малко таекуон-до или джиу-джицу.

– Малко – уклончиво отговори тя.

– Чудесно. Няколко години съм учил бойни изкуства. Да отидем настрана и ще ми покажеш какво умееш.

Слоун осъзна, че този човек бе заклет състезател и нямаше да се откаже, докато не я предизвикаше по един или друг начин. Също така знаеше, че Картър Рейнълдс не обича да губи и след като тя бе тук, за да спечели благоразположението му, не изглеждаше добра идея да го унижава.

– Наистина не смятам, че идеята е добра.

– Ще бъда внимателен с теб – настоя той. Без да обръща внимание на протестите ѝ, остави тенис ракетата си на тревата и се отдалечи на няколко крачки. – Ела.

Слоун погледна безпомощно Пол и видя Ноа Мейтланд, който вървеше през поляната към тях с голяма кафява папка в ръка. Картър също го видя и му махна.

– Не знаех, че ще идваш тази сутрин, Ноа.

– Донесох някои документи, които двамата с Едит трябва да подпишете.

– Ще ти обърна внимание след няколко минути. Слоун е посещавала курс по самозащита наскоро и сега ще ми по каже какво е научила.

– Не се притеснявай – отговори Мейтланд.

С голямо нежелание Слоун остави ракетата си на тревата. Париш изглеждаше разтревожена, но нищо не каза. Пол също беше неспокоен, но Слоун не бе сигурна дали се притеснява, че тя може да се нарани, или че може да нарани домакина им. Ноа Мейтланд ги загледа скептично и това обезкуражи младата жена.

– Наистина не бих искала да забавям срещата ти – каза тя на Ноа, – сигурна съм, че документите са много по-важни от това.

– Не и за мен – каза той. – Забавлявай се.

Слоун тръгна към баща си, напомняйки си, че както и да се държеше той, не би трябвало да го хвърля по гръб на земята.

– Готова ли си? – попита я той с кратък, формален поклон.

Тя кимна и отвърна на поклона му. Той действа толкова внезапно,

че тя не реагира навреме и Картър отбеляза първата си точка със смущаваща лекота.

– Не внимаваше – изрече той със същия снизходителен тон, с който поучаваше и Париш. Вместо да ѝ даде време да се върне на мястото си, той отново я хвана натясно, докато не си бе възвърнала равновесието.

Слоун реши, че идеята да го хвърли по гръб е много добра. Той пристъпи напред, сметна, че тя се е открила, и нанесе удар. Младата жена се извъртя и с висок силен ритник го просна на тревата.

– Мисля, че този път се бях съсредоточила по-добре – спокойно отговори тя.

Малко по-войнствено настроен, той стана и се завъртя, търсейки нова мишена. Тя си каза, че той е много добър, но и прекалено самоуверен. Той я нападна, тя го контрира с блок и го удари в слънчевия сплит, от което той остана без дъх.

– Този път бях по-бдителна.

Когато отбеляза следващия си удар, тя осъзна, че той е ядосан. Баща ѝ се преви, лицето му бе зачервено от смущение и гняв, а движенията му изгубиха цялата си грациозност и стил. Очакваше тя да се открие, след това се завъртя и ритна, но не я достигна. В момента, в който стъпи на крака, Слоун отбеляза нов удар, след което реши, че е време да прекрати това представление. Плясвайки с ръце по бедрата си, тя излезе извън досега му.

– Това ми е достатъчно – засмя се. – Играеш прекалено грубо.

– Още не сме свършили – каза той, изтупвайки тревата от шортите си.

– Напротив. Изтощена съм.

Най-неочаквано Ноа Мейтланд ѝ се притече на помощ.

– Картър, не е учтиво да се нахвърляш върху гостите си на втория ден от посещението им.

– Точно така – пошегува се Слоун, – трябва да изчакаш до третия. – Тя се обърна, за да вземе ракетата си, но Ноа я вдигна и ѝ я подаде.

– Баща ми ти изпраща поздравии – каза той, усмивката му беше толкова обезкуражаваща, че Слоун с усилие възприе думите му.

– Моля?

– Баща ми каза, че тази сутрин сте провели интересен разговор.

– Не знаех, че това е баща ти – уплашено промълви тя.

– Така и предполагам. – Той погледна към Картър и тя прие това като възможност да се измъкне.

– Картър – каза той, – ако смяташ да отидеш на редовната среща за

покер в клуба във вторник вечер, бих желал да заведа Слоун, Пол и Париш на вечеря.

Слоун вече вървеше към къщата с Пол, но чу баща ѝ да отговаря:

– Това е великолепна идея! Слоун – извика той, – това устройва ли ви?

Това не беше „великолепна идея“ и не я „устройваше“. Тя се обърна и извика:

– Чудесно. – После тихо каза на Пол: – Иска ми се да намерим начин да се измъкнем.

Той обърна поглед към нея.

– Бих желал да разбера какви са тези документи, които Мейтланд иска да се подпишат.

– Ноа Мейтланд заподозрян ли е?

– Всички са заподозрени, с изключение на теб и на мен. И – пошегува се той – не съм съвсем сигурен за теб. – После съвсем сериозно изрече: – Чудя се какви документи се нуждаят от подписа на Едит Рейнълдс. Ако знаехме, това би могло да даде нова насока на диренето.

Слоун имаше чувството, че той не ѝ казва цялата истина, но знаеше, че е безсмислено да му задава повече въпроси.

– Как срещна бащата на Мейтланд тази сутрин?

– Като се връщах от кроса си, видях мъж, който копаяше в една градина и изведнъж се преви от болка. Спрях да му помогна и останах да си поприказваме няколко минути. Отначало си помислих, че е градинарят.

– Не си му казала нищо, нали?

– Нищо, което би могло да ни навреди. Всъщност се представих само с малкото си име, но не можех да не кажа къде съм отседнала. Има ли някакъв проблем?

Той се замисли.

– Абсолютно никакъв – изрече със странна усмивка. Бащата на Мейтланд не е единственият, когото си впечатлила днес. Мисля, че впечатли и сина.

– Изключено!

– Забелязах как те гледаше. Ти също го усети и това те направи нервна.

Слоун се подсмихна на абсурдността на заключението му.

– Мъже като Ноа Мейтланд генерират достатъчно сексуална енергия, за да осветят Ню Йорк Сити, и го знаят. Това е сила, която притежават и използват върху всеки, който се случи наблизо. Аз се случих

наблизо. Усетих лек удар и той ме направи нервна.

– Това ли е начинът, по който ти действаш? Колко мъже като Ноа Мейтланд познаваш?

– Аз съм имунизирана срещу въздействието на мъже като Ноа.

– За какво говориш?

– За майка си. От онова, което ми е казвала, и това, което мога да видя със собствените си очи, баща ми е бил същият като Ноа. Знаеше ли, че Париш е влюбена в него? Те са сгодени.

Бяха близо до стълбите на вътрешния двор и той понижи глас:

– Париш не е влюбена в него. Баща ти я принуждава да се омъжи за Мейтланд. За съжаление – добави той философски – това не означава непременно, че няма да отстъпи. Те са много властни и я контролират.

– Откъде знаеш всичко това?

– Тази сутрин на закуска тя ми довери първата част. За втората сам се досетих.

– Тя ти е казала това? – изненада се Слоун. – Трудно ми е да си представя, че се е разкрила толкова много пред когото и да е. И защо точно пред теб?

– Защото аз не се опитвам да доминирам над нея. От друга страна, аз съм мъж, а тя е свикнала да се подчинява на мъжете, така че когато й зададох откровен въпрос, тя се почувства задължена да отговори.

– Това е толкова тъжно – каза Слоун, когато спряха близо до задния вход на къщата. – Не очаквах да я харесам. Не искам да я харесвам.

Той се усмихна.

– Но я харесваш и ще я харесваш. А също и ще се опиташ да я закриляш и от двамата, докато си тук.

Понякога Пол я вбесяваше.

– Защо си толкова сигурен? Защо изобщо смяташ, че ще направя нещо подобно?

– Няма да устоиш – констатира той неумолимо, но деликатно. – Стремиш се да помагаш на хора, които се нуждаят от теб.

– Ти не си психиатър.

– Истина е – усмихна се той, докато се пресягаше да и отвори задната врата, – но познавам нежните сърца, а твоето е меко като масло.

– Това звучи отвратително.

– Всъщност беше комплимент – любезно отвърна той. – Луд съм по маслото. Просто не позволявай добротата ти да пречи на преценката ти или на работата ти тук.

Гари Дишлър ги пресрещна в кухнята, така че Слоун бе лишена от

възможността да отвърне на тази последна подигравателна забележка.

– Сутринта беше забавна – изрече, – отивам да се изкъпя.

– Извинете ме, госпожице Рейнълдс – каза Дишлър. Госпожа Рейнълдс иска да ви види в зимната градина.

– О! – Слоун погледна изцапаните си ръце и боядисаните от тревата шорти. – Първо трябва да се изкъпя и да се преоблека. Бихте ли й казали, че след това веднага ще отида?

– Госпожа Рейнълдс иска да ви види незабавно – информира я той.

– Ще дойда с теб – каза Пол.

Гари поклати глава и много твърдо каза на Слоун:

– Госпожа Рейнълдс каза, че иска да ви види насаме.

Когато се обърна и съзря киселото изражение на Едит Рейнълдс, разбра, че възрастната жена е видяла кратката схватка и не я е одобрила.

– Страхотна демонстрация направихте отвън. – Тя хвърли укорителен поглед към разрошената коса и мръсните шорти на Слоун. – Добре възпитаните млади жени не се търкалят по тревата и не се разхождат с мръсни дрехи.

Слоун се възмути:

– Не желаех да правя демонстрация. Постарах се да я избегна, но внукът ти настояваше. Освен това щях да се преоблека, но господин Дишлър заяви, че желаеш да ме видиш незабавно.

Лицето на Едит се изопна.

– Съврши ли?

Слоун кимна.

– Доста буен нрав имаш.

– Имах доста трудна сутрин.

– Забелязах. Както разбрах от Ноа, през последните няколко часа си тичала по плажа и си се опитала да помогнеш на Дъглас Мейтланд. Върнала си се навреме, за да играеш тенис, макар че не игра добре и завърши ангажираната си сутрин, хвърляйки баща си по гръб. Ако имаш още излишна енергия, следобед можеш да усъвършенстваш бекхенда си.

– Какво?

– Има какво още да се желае от играта ти на тенис.

– Госпожо Рейнълдс, аз не съм представител на бездействащите богаташи. Работя за прехраната си, времето ми е ценно, искам да го прекарвам така както ми харесва, а и не обичам да играя тенис.

– По мое време обирах трофеите. Семейство Рейнълдс винаги са били изключителни тенисисти. Членовете на фамилията побеждават в състезанията в най-добрите клубове на страната. В момента играта ти е

позор за фамилното име. Въпреки това със сериозна подготовка вярвам, че ще се доближиш до нашата класа.

– Нямам нито намерението, нито желанието да го сторя – презрително отвърна Слоун. – Аз не съм член на фамилията Рейнълдс.

– Глупаво момиче! Не изглеждаш като нас, но по нрав си повече Рейнълдс, отколкото е Париш. Откъде мислиш, че притежаваш това гордо и предизвикателно поведение, което ми демонстрираш точно в този момент? Защо смяташ, че не допусна Картър да те унижи там отвън? Погледни се – непреклонна, сигурна в себе си, макар че си мръсна и скандално облечена, си убедена като крал, че имаш пълното право да ме гледаш в очите и да ми говориш така в собствената ми къща, защото смяташ, че си права, а аз греша.

– Ако смяташ, че трябва да се чувствам поласкана, длъжна съм да ти кажа, че не съм.

– Ха! – възкликна тя. – Говориш като истинска Рейнълдс! Смяташ, че си по-добра от нас, въпреки че можем да купим и продадем града, в който живееш. Как ми се иска майката на Картър да беше жива, за да види това. Когато отиде във Флорида, за да го доведе у дома, възнамеряваше да вземе детето, което най-много прилича на нас. Въпреки всичко тази зла и глупава жена е взела грешното момиче.

– Което със сигурност е било късмет за мен.

– Стига с шегите. Смятам, че се разбираме много добре и сега бързо може да преминем към още по-голямо разбирателство. Седни, моля те.

Изненадана от думата „шеги“, с която Едит описа начина, по който си бяха говорили досега, Слоун се отпусна на стола, който се намираще до нея.

– Ще престана да действам тихомълком – заяви старицата. – Настоявах да бъдеш поканена тук, за да се присъединиш към нас, и го направих по няколко причини. Защо си толкова изненадана?

– Останах с впечатлението, че това е идея на баща ми. Каза, че е прекарал сърдечен удар и иска да ме опознае, докато все още има време.

Едит се поколеба, докато си играеше с вечния наниз перли на врата си, след което неохотно изрече:

– Погрешно си разбрала. В началото той се противопоставяше дори по-упорито от Париш.

– Париш се е противопоставила?

– Разбира се. Беше разочарована, когато разбра, че си решила да приемеш поканата.

Слоун отклони погледа си към розовите азалии, докато се опитваше да възприеме чутото.

– Разбирам.

– Не разбираш. Майката на Картър успя да убеди сестра ти, че майка ти е неспособна да се грижи за децата си и че съдията е издал специална заповед тя да стои далеч от нея. Внушиха ѝ, че ти ще станеш същата като майка си. Колкото до Картър, той имаше няколко причини да не желае да те въвежда в семейството. От една страна, не мислеше, че ще е добре да те запознава с един живот, който никога не си имала. Освен това подозирам, че се чувства виновен, защото те е зарязал. Разбираш, че не би му било приятно да се срещне с тебе. Отдавна исках да те поканя да дойдеш, но не можех да го направя преди майката на Картър, моята снаха, да ми направи изненадващата услуга да умре.

– Защо?

– Защото би те отблъснала за десет минути. Ти никога не би я изтърпяла. Можех да дойда да те видя, но това не би те сближило с Париш и Картър. И в това е успехът ми. Щом почина майката на Картър, осъзнах, че мога да те доведе при нас, и принудих Картър да се съгласи с плана ми. Той нямаше избор.

– Така ли?

– Разбира се – отвърна тя със смях, – защото аз държа ключа от хазната.

Слоун примигна и се прокашля:

– Какво правиш?

– Аз контролирам „Хановър Тръст“, който пък притежава голяма част от състоянието на Рейнълдс – рече тя, сякаш тази кратка информация би могла да изясни всичко.

– Не разбирам – изрече младата жена.

– Много е просто. Баща ми, Джеймс Хънсли, бил красив измамник от добро семейство, но проиграл състоянието си преди да навърши двадесет и пет години. Трябвало да се ожени за богата наследница и избрал майка ми, която щяла да наследи състоянието на „Хановър“. Дядо ми прозрял намеренията му и се противопоставил на брака, но майка ми го обичала, а тя била разглезено, твърдоглаво момиче. Заплашила, че ще избяга с него, и дядо ми отстъпил, но уредил нещата така, че баща ми никога да няма пълен контрол върху състоянието на майка ми. Дядо Хановър основал тръста и ѝ предал управлението му след смъртта си, но само със съгласието и съвета на останалите акционери, които бил посочил. Според условията контролът остава в ръцете на най-стария жив

наследник на Хановър, а не на неговия съпруг или съпруга.

– Баща ти трябва да е бил разочарован, когато е разбрал – отбеляза Слоун.

– Бил е бесен, но когато осъзнал, че животът му няма да се подобри, освен ако не спечели свои собствени пари, той направил точно това. Състоянието му бе честно спечелено, не като това на „Хановър“ и естествено половината от него принадлежало на майка ми и останало в тръста. Картър е наследил находчивостта в бизнеса от семейството ми и многократно увеличи състоянието ни – с гордост заяви тя. – Както и да е, не те повиках, за да говорим за Картър. Става въпрос за Париш. Виждаш ли, въпреки всичко, което бе слушала за теб и за майка ти, снощи тя ми каза, че си много мила.

До този момент всичко, което Едит бе казала, бе толкова неприятно, че Слоун бе абсолютно неподготвена за похвалата:

– За мен е ясно, че притежаваш дух и смелост, и ми се иска Париш да имаше малко повече от тях.

Тя замълча, щом чу стъпките на Париш, и изчака мълчаливо, докато внучката ѝ я целуне по бузата.

– Тази сутрин играта ти бе много лоша – строго изрече старичката. – Играеше прекалено близо до мрежата. Какво се е случило?

– Предполагам, че съм имала лош ден.

– Глупости. Опитваше се да не унизиш Слоун, защото нейната игра е плачевна. Стига за това – намеси се тя, когато Париш се опита да отговори: – Вярвам, че следобед със Слоун ще играете голф.

– Да, днес ще пием чай по-късно.

– Добре, искам двете да прекарват много време заедно. Какви са плановете ви за довечера?

– Ноа ни покани на вечеря.

– Отлично – каза баба ѝ и кимна енергично. – Баща ти си мечтае вие двамата да се ожените по Коледа. Трябва да прекарваш повече време с Ноа.

Слоун не искаше да играе голф и знаеше, че Париш не иска да се омъжи за Ноа. Картър и Едит Рейнълдс очевидно не се интересуваха от това, какво искат хората край тях. Слоун не бе сигурна какво иска тя – все още бе шокирана от нещата, които Едит бе казала, и бе нетърпелива да го сподели с Пол. Освен това бе сигурна, че желае да опознае Париш.

– Трябва да взема душ – обърна се Слоун и към двете и след това се усмихна на Париш. – Бих искала да ти благодаря, че направи играта по-лесна за нас. Беше много мило.

– Глупости – прекъсна я Едит. – Трябваше да използва времето, за да усъвършенства уменията си.

– Париш е наясно, че ние с Пол сме ваши гости, така че нейно задължение е да ни накара да се чувстваме добре. Мисля, че в една колонка по етикет във вестника прочетох, че това е първото и най-важно задължение на една домакиня. Не е ли така? – приключи Слоун.

Едит Рейнълдс не можеше да бъде заблудена.

– Млада госпожице, да не би да се осмеляваш да ми говориш за възпитание?

Слоун прикри усмивката си.

– Да госпожо, така мисля. Съвсем малко.

– Ужасно момиче – изрече старицата без гняв. – Не мога повече да те гледам с тези мръсни дрехи. Върви да вземеш душ.

Когато младата жена тръгна, Едит извика след нея:

– И не хаби водата.

После се обърна към Париш:

– Тя е нагла млада жена. Не се отнася с уважение към хората. Какво мислиш за нея?

Париш отдавна бе разбрала, че е безполезно да се противопоставя на член от семейството. Те бяха неумолими и непрощаващи, докато тя бе слаба и малодушна. И все пак през последния час видя как по-малката ѝ сестра бе защитавала себе си, а след това и нея. Ето защо смяташе, че трябва да постъпи по същия начин. Дланите ѝ се бяха изпотили от напрежение и тя ги избърса в шортите си.

– Съжалявам, прабабо – гласът ѝ трепереше, – но тя...

– Престани да заекваш, дете! Превъзмогнала си тази пречка в говора преди много години.

Макар че трепереше, Париш решително повдигна брадичка, погледна прабаба си в очите, както бе направила Слоун, и изрече:

– Мисля, че тя е страхотна.

– Е, защо тогава не го каза веднага?

Неспособна да отговори или да изтърпи някоя лекция. Париш погледна часовника си.

– Ако не побързам и не взема душ, ще изпуснем свободното си време в клуба преди чая.

– Прегледай дрехите ѝ – извика Едит. – Трябва да се убедиш, че няма да се излага или да излага нас, докато е тук. Ще се среща с приятелите ни в клуба и в града. Ако се нуждае от дрехи, осигури ѝ ги.

Младата жена се обърна ужасена.

– Не мога да прегледам дрехите ѝ и ако не ги харесам, да ѝ кажа, че не са подходящи.

– Разбира се, че можеш. Имаш чувство за стил. Създаваш модели.

– Да, но...

– Париш! Заеми се е тази задача. И – извика тя – няма смисъл да харчиш пари по скъпите магазини тук.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Слоун нямаше представа какво знае ФБР за баща ѝ и неговите сделки и дори какво подозираха, че е извършил, но изглеждаше важно да съобщи на Пол това, което бе научила. Почука на вратата на стаята му. Когато не получи отговор, продължи по коридора до стаята си и установи, че вратата е заключена. Почука.

– Има ли някой вътре? – извика тя.

Вратата се отвори така внезапно, че тя отстъпи назад и объркано загледа Пол, който беше по шорти и държеше книгата ѝ, с показалец между страниците, за да запомни докъде е стигнал.

– В стаята ми няма балкон, така че реших да дойда в твоята и да почета малко, докато се върнеш – обясни ѝ.

Тя го последва вътре и затвори вратата.

– Какво всъщност правиш тук?

– Търсех подслушвателни устройства. Не открих.

Мисълта, че един дом би могъл да се подслушва от собственика му, ѝ се стори нелепа и тя му го каза.

– Трябваше да се уверя. Баща ти е много предпазлив човек.

– Не чак толкова, иначе нямаше да сме тук – пошегува се тя. – И като стигнахме до въпроса, защо сме тук – добави с доволна усмивка, – току-що проведох разговор с прабаба си, благодарение на който научих доста неща. Знаеше ли, че тя контролира основната част от парите на семейството?

– Имаш предвид „Хановър Тръст“ ли?

Леко разочарована, Слоун кимна.

– Какво ти каза тя?

Съобщи му това, което смяташе, че го интересува.

– Нищо ново – заяви той. – Поне нищо, което да е от голямо значение. Беше там доста време, за какво още разговаряхте?

Тя му каза останалото и той остана далеч по-доволен от тази информация.

– Ако тя иска от теб да прекарваш повече време с Париш, направи го. Аз ще се навъртам наоколо и ще видя какво мога да открия.

– Да откриеш за какво? – изрече тя с раздражение. – В какво го подозираш? Смятам, че имам право на някакво обяснение.

– Ти трябва да получаваш информация само когато е необходимо.

Щом сметна, че е необходимо, ще те уведомя.

– А когато аз открия нещо, което сметна, че трябва да узнаеш, предполагам, че ще преговаряме – подразни го тя.

– В Палм Бийч има двама мъже, с които никога не би искала да преговаряш, Слоун. Аз съм единият от тях.

– И кой е другият? – попита тя, леко смутена от заплахата в гласа му.

– Ноа Мейтланд. Благодаря, че ми позволи да използвам балкона ти – каза той за всеки случай, докато излизаше от стаята.

Тя затвори вратата след него и влезе в банята. Той бе непредсказуем и вземаше сам решенията си, но понякога изглеждаше очарователен и доста мил. Сега тя имаше неприятното усещане, че последното можеше да е просто маска.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Париш чакаше във фойето, когато Слоун слезе по стълбите.

– Докарах колата отпред.

На алеята бе паркиран бледозлатист ягуар със свален гюрук и когато преминаха през главната порта, Слоун видя как слънцето заблестя в кестенявата коса на сестра ѝ. Париш се обърна и забеляза, че Слоун я наблюдава.

– Да не си забравила нещо? – попита тя.

– Не, защо?

– Имаш странно изражение.

След всичко, което бе видяла и чула днес за сестра си, Слоун искаше да разруши преградата, която тя поставяни между тях, и да я опознае. Затова отвърна:

– Мислех си, че тази кола е много красива и ти подхожда.

Париш я погледна объркано.

– Не зная какво да кажа.

– Например това, което мислиш.

– Е, тогава предполагам, че това беше последното нещо, което очаквах да кажеш. И си мислех, че това, което каза е много мило – изрече го с толкова топлота, че Слоун знаеше: сестра ѝ е приела думите ѝ за голям комплимент.

Свиха вляво по широк булевард и Париш колебливо рече:

– На е ли странно да седим в тази кола и да знаем, че сме сестри?

– Точно за това си мислех.

– Имах съвсем различна представа за тебе.

– Зная.

– Така ли?

– Да. Прабаба ти ми каза какво са ти наговорили.

Париш ѝ хвърли срамежлив поглед.

– Тя е и твоя прабаба.

Някакъв зъл дух я накара да отговори:

– Някак си ми е по-лесно да повярвам, че ти си ми сестра, отколкото, че тя ми е баба.

– Трудно е да се доближиш до нея. Тя плаши хората – изрече Париш, а Слоун си помисли: „Включително и теб.“ – Теб плаши ли те?

– Не – отвърна Слоун, но после добави: – Е, може би малко.

– Повечето хора са ужасени от нея.

– Тя не е точно типичната прабаба, поне не така, както си я представям.

– Как изглежда твоята баба?

– Имаш предвид майката на майка ни?

– Да.

– Умря, когато бях на седем, но помня, че беше много мила. Миришеше на сладкиши.

– Сладкиши ли?

– Обичаше да готви. Беше пълничка. Винаги приготвяше сладкиши за мен и за Сара.

– Коя е Сара?

– Приятелка от детинство, която все още е най-близката ми приятелка.

Настъпи неловко мълчание – мълчанието на двама души, които искат да продължат напред, но се чувстват толкова удобно там, където са, че се страхуват да направят следващата крачка. Слоун пое дълбоко дъх и се помоли да не греши със следващия си въпрос:

– Искаш ли да знаеш какво представлява майка ти?

– Ако искаш да ми разкажеш. От теб зависи.

– Ако не сме честни и откровени – каза Слоун, – едва ли ще можем да се опознаем, а аз не искам това да се случи. Мислиш ли, че можем да говорим само истината и това, което наистина чувстваме? Изисква се сяпало доверие, но аз съм готова да опитам. А ти?

Париш здраво стисна волана, докато обмисляше предложението ѝ.

– Да – прошепна най-накрая. – Да – повтори със срамежлива усмивка.

Слоун подложи сключената сделка на първото изпитание.

– В такъв случай би ли искала да знаеш каква в действителност е майка ти?

– Да.

– Това е лесно. От впечатленията, които имам досега, двете много си приличат. Мила е. Не желае да нарани никого. Обожава красивите облекла и работи в най-модния магазин за дрехи в Бел Харбър. Всички, които я познават, я обичат, с изключение на Лидия, собственичката на магазина. Тя я тероризира и непрекъснато се възползва от нея, но мама намира оправдания за лошото ѝ поведение. – Млъкна, когато видя входа на клуба. – Париш, нека не играем голф. Хайде да правим нещо друго.

– Но татко искаше да вземеш урок.

– Зная, но представи си, че категорично откажа. Какво ще направи той в такъв случай? Ще ти крещи ли?

Париш изглеждаше шокирана от това предположение.

– Не, но ще бъде разочарован.

– Разбирам. Имаш предвид, че ще реагира както тази сутрин, когато бе разочарован от играта ти?

– Да, само че сега ще бъде силно разочарован и от двете. Тази сутрин бе сърдит само на мен. На него не му минава толкова бързо – обясни тя така, сякаш това бе неин проблем, а не негов – оправдание, което Слоун трябваше да приеме и разбере.

– Ако аз категорично откажа, тогава той не може да бъде недоволен от теб, нали?

– Да, предполагам.

– На теб играе ли ти се голф?

Тя се колеба толкова дълго, че Слоун не бе сигурна дали Париш не иска да отговори, или не знае какво иска.

– Не, не ми се играе. Голфът не ми харесва толкова, колкото би ми се искало на татко.

– Ако в този момент можехме да направим всичко, което пожелаеш, какво би поискала?

– Бих желала да обядваме някъде и просто да си поговорим.

– Чудесно. След като аз отказвам да играя голф, той няма да се разочарова от теб, така че нека да обядваме и да си поговорим.

Париш се поколеба, след което направи внезапен десен завой.

– Знам най-подходящото място. Малко кафене, където ще можем да хапнем на открито. Никой няма да ни притеснява.

Оказа се, че кафенето на Париш е френски луксозен ресторант с навес над входа, ограден вътрешен двор с фонтан и паркинг. Метр д'отелът я познаваше по име.

– Бихме искали да седнем навън, Жан – каза му Париш с усмивка, на която Слоун вече се възхищаваше, тъй като знаеше, че е искрена.

– Да ви донеса ли нещо за пиене? – попита ги той, когато се настаниха на една маса близо до фонтана.

Париш погледна към Слоун, за да вземе решение, след което внезапно го взе сама.

– Мисля да поръчаме шампанско, някое много добро шампанско за специален случай.

– Рожден ден? – предположи той. Тя поклати глава и погледна срамежливо към сестра си. – По-скоро прераждане.

Когато той се отдалечи, настъпи неловка пауза. На отсрещния тротоар една майка взе бебе в голяма количка, а едно момче кръжеше около нея с колело.

– Получих първото си колело, когато бях на пет години наруши мълчанието Слоун. – Беше прекалено голямо за мен и връхлитях с него върху всички, които минаваха покрай мен, докато накрая се научих да го управлявам. Регулировчикът казваше, че представлявам истинска заплаха за хората.

– Винаги ли си знаела, че искаш да се занимаваш с вътрешно обзавеждане?

Въпреки че ѝ се налагаше да крие някои неща относно настоящия си живот, Слоун бе твърдо решена да бъде откровена с Париш за всичко останало.

– Всъщност – призна тя – мечтаех да съм Супермен или Батман. Ами ти?

– В момента, в който получих първата си кукла, започнах да ѝ търся подходящи дрешки. Предполагам, че винаги съм се интересувала от мода.

Един сервитьор пристигна с бутилка шампанско върху сребърен поднос, а край тях минаха момче и момиче, които се държаха за ръце.

– Изглеждат прекалено млади, за да ходят на срещи и да се държат за ръце, нали? – отбеляза Слоун и когато сестра ѝ кимна, тя попита: – На колко години беше, когато отиде на първата си среща?

– На шестнадесет. Той се казваше Дейвид и ме заведе на училищните танци. Исках да отида с друго момче, но татко познаваше семейството на Дейвид и реши, че той е много по-подходящ.

– Как мина?

– Беше ужасно – довери Париш с усмивка и потръпна. – Като се прибирахме към къщи след танците, той започна да пие, след това паркира колата и започна да ме целува. Не спря, докато не избухнах в плач. А каква беше твоята първа среща?

– Подобна на твоята – засмя се Слоун. – Излязох с Бъч Балами, който беше с около тридесет сантиметра по-висок от мен и не можеше да танцува. Прекара по-голямата част от вечерта в съблекалнята. Пиеше бира с приятелите си първокурсници от отбора по футбол. Когато се прибирахме, той паркира колата и започна да ме целува.

Париш се опита да отгатне края на историята:

– И ти също заплака, така че да те заведе у дома.

– Не, заявих му, че ако не ме пусне, ще кажа на приятелите му, че е

гей. После събух първите си обувки с токчета и извървах пеша три километра. Когато се прибрах, чорапогашникът ми беше в ужасно състояние.

Сестра й се засмя, а Слоун вдигна чашата си.

– За нас – за това, че сме оцелели по време на първата си среща – изрече тържествено.

Чукнаха чашите си и Париш добави:

– За нас и всички момичета с първа среща като нашите. Точно тогава се появи сервитьорът и им подаде по едно отворено меню. Слоун попита сестра си:

– Какво мразиш?

– Брюкселско зеле. А ти?

– Черен дроб.

– Казват, че ако дробът се приготви с...

Слоун поклати глава.

– Няма начин да приготвиш дроба по такъв начин, че да може да се яде. В края на краищата може би не сме генетични сестри. Може би аз съм била осиновена... Защо се смееш?

– Защото просто повтарях това, което казват хората. Мразя дроб. От него ми се гади.

– Гаденето е абсолютно потвърждение. Ние определено сме свързани – щастливо установи Слоун. Париш обаче стана много сериозна:

– Не е задължително. Ще ти задам най-трудния въпрос от теста, така че си помисли преди да отговориш. Какво мислиш за доматената супа?

Сестра й потрепери и двете се засмяха. Сервитьорът беше поставил панерче с пресни хлебчета на масата и Париш си взе едно.

– Някога била ли си омъжена?

– Не, а ти?

– Почти. Сгодих се, когато бях на двадесет и пет. Хенри беше на тридесет и две, срещнахме се в Санта Барбара на едно театрално представление. Два месеца по-късно се сгодихме.

– И какво се случи?

– Един ден след годежа татко откри, че Хенри е разведен. Бившата му съпруга и двете му деца живеят в Париж.

– Сигурно е било ужасно за теб.

– Да. Най-много ме заболя от това, че ме беше излъгал. Татко му нямаше доверие от самото начало.

Слоун можеше да си представи колко малко й е съчувствал Картър

Рейнълдс и съжали, че тя или майка ѝ не са били тогава с Париш, за да ѝ помогнат.

– Баща ти как разбра за това?

– Той е и твой баща – напомни ѝ Париш с усмивка, след което отговори на въпроса ѝ. – Щом започнахме да се срещаме, татко го проучи, но докладът от Европа дойде едва след обявяването на годежа.

– Той внимателно ли проучва приятелите ти?

Париш кимна, като че ли това беше най-нормалното нещо на света.

– Не само приятелите ми, но и хората, които не познава и които прекарват много време с нас. Татко смята, че трябва да бъдеш внимателен с хората, с които се срещаш. Той не се доверява лесно. – Тя вдигна очи към Слоун: – Хайде да говорим за нещо друго. Разваленият ми годеж не заслужава и една минута повече от ценното ни време.

След това часовете отлетяха, изпълнени е колебливи въпроси, открити отговори и топли усмивки, докато двете непознати откриваха, че отдавна са свързани. Без да обръщат внимание на сервитьорите, ястията и възхитените погледи на мъжете, седяха на маса до тротоара и внимателно изграждаха моста между изминалите тридесет години.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Докато пътуваха към къщи, Слоун се чувстваше така, сякаш магията от последните няколко часа бе разпростряла красотата си над целия Палм Бийч. Небето над тях беше кристално синьо, а облаците – по-бели и по-пухкави. Океанът бе по-величествен, а плажът по-красив. Цветовете бяха по-живи, звуците действаха успокояващо и морският въздух бе още по-свеж. До вчера двете с Париш бяха непознати, които мислеха една за друга като за съпернички, а сега бяха сестри, които се смятаха за съюзници. Тя погледна към Париш, чиято усмивка бе изпълнена с почуда и наслада, каквито изпитваше и Слоун.

– Нямахме време да говорим за вас с Пол – каза Париш, когато приближиха къщата. – Отношенията ви сериозни ли са?

Тя се поколеба. Внезапно осъзна, че тази прекрасна и крехка връзка със сестра ѝ ще бъде изложена на опасност заради лъжите, които двамата с Пол ѝ бяха наговорили. Ако той не откриеше доказателства срещу Картър, тогава на Париш можеше поне да ѝ бъде разкрита истината за причините, които ги бяха довели в Палм Бийч. В такъв случай Слоун щеше да измисли някакво извинение за това, че е скрила истинската си професия. Но ако намереха доказателства, сестра ѝ щеше да научи за измамата им и тя се страхуваше от реакцията ѝ. И в двата случая беше в капан. Не можеше да каже нищо, което да попречи на разследването на Пол, тъй че взе решение да се придържа възможно най-близо до истината.

– Ние сме просто приятели. Не исках да идвам. Пол ме убеди, че е необходимо, и ми предложи да ме придружи.

– За морална подкрепа – заключи Париш. – Той е толкова мил. Един човек, на когото знаеш, че можеш да имаш доверие.

Слоун си каза никога да не се доверява на преценката на сестра си относно мъжете.

– Ами ти и Ноа? Картър ми каза, че сте сгодени.

– Татко е твърдо решен да стане така. Казах му, че не желая да се омъжа за Ноа, но той просто не може да го разбере.

– Защо не искаш да се омъжиш за него?

Париш я озари с очарователна усмивка.

– Вероятно защото Ноа е много привлекателен и невероятно богат и жените полудяват по него. Все едно, той също не иска да се жени за

мен и ние склучихме тайно споразумение, което решава проблема.

– Какво споразумение?

– Просто той няма да ми предложи – каза тя през смях, когато сви по алеята. Вратите се отвориха автоматично. Вниманието на Слоун се насочи върху охранителната система.

– Никога ли не се страхуваш тук?

– От какво?

– От крадци. От престъпници. Това място е като музей. Ако бях крадец, щях да реша, че вътре има много неща, които си заслужават да бъдат откраднати.

– Не ни грози никаква опасност – увери я Париш. – През целия имот минават инфрачервени лъчи. Нощем се включват автоматично заедно с алармената система. Също така има и десет камери, разположени около сградата. Ти страхуваш ли се тук?

– Винаги се безпокоя за сигурността и безопасността.

– Сигурно затова си посещавала и курсове по самозащита – заключи Париш. – Ако се безпокоиш, можеш да включиш всеки телевизор в къщата и да видиш какво засичат камерите. Превключвай от деветдесетия до стотния канал. Така ще провериш всичко, което се вижда на камерите. Поне си мисля, че това бяха каналите, но Гари ще знае със сигурност. Ще го попитам. Двамата с татко се занимават с новата охранителна система.

– Благодаря – неуверено изрече Слоун.

– Освен това, ако се уплашиш от нещо, можеш да вдигнеш всеки телефон в къщата, да натиснеш вилката и да задържиш. Но го направи само ако мислиш, че има проблем. В началото, когато инсталираха системата, го направих случайно. Опитах се да отворя вратите отвътре, но забравих да натисна интеркома, преди да задържа вилката.

– Какво се случва, ако направиш това?

– Всичко – отвърна Париш през смях. – Една аларма се включва директно в полицейското управление, сирените в къщата започват да свирят и всички лампи в имението се включват и започват да мигат.

Това беше също като обединените охранителни телефонни апарати, които бяха причинили такова голямо неудобство на Карен Алторп и доктор Пемброук в Бел Харбър. Париш заобиколи къщата до шестмесен гараж и една от вратите се отвори автоматично.

– Не те видях да използваш нищо, за да отвориш вратите на входа и на гаража – каза Слоун.

– Някъде по колите ни има скрито електронно приспособление.

Когато стигнеш до гаража, електронната част в колата се свързва с тази на съответната гаражна врата и тя се отваря. По същия начин преди малко се отвори и порталът, когато свихме по алеята.

– Имам чувството, че външен човек тук не може нито да влезе, нито да излезе – отбеляза Слоун.

– Всеки може да излезе навън, стига Нордстрьом да го е пуснал вътре. Под каменната настилка има сензори, които ако минава кола, усещат тежестта ѝ и отварят портала. В противен случай Нордстрьом трябваше да стои до вратите и да ги отваря всеки път, когато някой слуга или камион за доставки трябва да излезе.

– Ти наистина живееш във времето на електрониката.

– Татко много мисли за сигурността.

Слоун се опасяваше, че той вероятно има доста причини за това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Гари Дишлър се появи в коридора още щом влязоха.

– Госпожа Рейнълдс питаше за вас – каза той на Париш – Тя е горе в стаята си.

– Добре ли се чувства? – разтревожено попита младата жена.

– Ако страда от нещо, то е от скука – увери я той.

Докато Париш получаваше потвърждение, че канали между деветдесет и сто показват това, което се вижда на камерите, Слоун изучаваше стоящия наблизо иконом Нордстръм беше червендалест човек, висок над метър и осемдесет, с руса коса, сини очи и яко телосложение. Докато се изкачваха по стълбите, тя сподели със сестра си:

– Изглежда повече като охранител, отколкото като иконом.

– Зная – отвърна тя е усмивка, – наистина е грамаден.

Те все още се усмихваха, когато влязоха в спалнята на Едит Рейнълдс. Старата дама седеше на бежово кадифено канапе в дъното на стаята, която бе почти с размерите на къщата на Слоун и изпълнена с толкова много тъмни и богато украсени мебели, че младата жена изпита клаустрофобия. Госпожа Рейнълдс се намръщи, когато свали очилата си и остави книгата си настрани.

– Нямахте ви цял ден – започна тя. – Е – обърна се към Париш, – как мина урокът по голф?

– Не отидохме в клуба – отговори тя.

Едит сви вежди, но преди да успее да каже нещо, Слоун заговори. За да омилостиви възрастната жена, тя се пошегува:

– Париш се опита да ме накара да играя, но аз я помолих за милост и категорично отказах да изляза от колата. Тя се опита да ме издърпа, но аз съм по-силна от нея. Опита се също и да ме напердаши, но аз ѝ напомних, че ненавиждам публичните представления, и тя трябваше да се откаже.

– Ти си нагла – изрече поразвеселена Едит.

Слоун се престори на изненадана.

– Да, госпожо, но просто не мога да се променя.

– Казах ти да се обръщаш към мен с прабабо.

– Да, прабабо – бързо се поправи младата жена, усещайки, че ако отстъпи по този въпрос, ще спечели. Оказа се права.

Устните на Едит Рейнълдс неохотно се разтеглиха в усмивка.

– Също така си и ужасно упорита.

– Майка ми твърди същото.

За да запази достойнство, Едит царствено махна с ръка, в знак, че я освобождава.

– Върви си. Стига ми толкова. Искам да говоря насаме с Париш.

Доволна, че сестра ѝ няма да бъде порицана заради пропуснатия урок по голф, тя побърза да се подчини. След като си тръгна, Едит кимна към стола срещу канапето.

– Седни. Искам да зная какво правихте и за какво си говорихте.

– Обядвахме в „Льо Жамин“ и си говорихме за всичко – отвърна Париш, като седна. Повече от час тя се опитваше да повтори това, което бе казала Слоун, но непрестанно бе прекъсвана от въпросите на прабаба си. – Беше чудесно – сподели тя, когато инквизицията най-накрая приключи. – Можех да остана там целия ден и цялата нощ. Слоун се чувстваше по същия начин. Сигурна съм в това.

– А сега – хладно каза Едит – предполагам, че искаш да отидеш в Бел Харбър и да се срещнеш с майка си.

Младата жена се подготви за възраженията ѝ, но не отстъпи, както би направила обикновено.

– Да, искам. Слоун ми разказа всичко за нея и тя изобщо не прилича на жената, която ми бяха описали татко и баба.

– Познаваш Слоун по-малко от два дни и си готова да повярваш на нея, а не на тях, така ли?

Париш внимателно обмисли отговора си:

– Не се осланям на ничие мнение. Просто искам сама да преценя.

Вместо да изрече нещо язвително, прабаба ѝ се облегна назад и се загледа в нея. След продължително и напрегнато мълчание тя каза:

– Изглежда, че упорството и предизвикателното поведение на Слоун са изключително заразни.

– Надявам се да е така – вирна брадичката Париш.

– Ако все още се интересуваш и от съветите на други хора, предлагам ти да не споделяш с баща си новото си мнение за майка си.

Париш кимна и стана.

– Мога ли вече да си вървя?

– Разбира се – отвърна старицата.

Докато Париш напускаше стаята, Едит я наблюдаваше и няколко минути остана неподвижна, потънала в мисли, след което се пресегна към телефона до стола и набра един номер, който не бе записан в указателя.

– Имам малко работа за теб, Уилсън – каза тя. – Трябва да се свърши много дискретно и бързо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

– Как мина денят ви? – попита Ноа, когато влезе във всекидневната, където баща му гледаше стар филм с Джон Уейн, а Кортни се бе отпуснала в един стол и прелистваше списание със слушалки на ушите. Тя махна слушалките, а Дъглас вдигна поглед.

– Моят беше отегчителен – оплака се баща му е огорчения глас на инвалид, който смята, че всички трябва да страдат заедно с него заради ограничения му живот. – Четох и подремнах. Ти къде беше целия следобед?

– Тази сутрин отнесох някои документи на Картър, след това свърших някои работи и се срещнах е Гордън Сандърс.

– Нямам доверие на Сандърс – заяви Дъглас, след което нетърпеливо попита: – Видя ли Слоун, като беше при Картър?

– Да – отвърна синът иронично, – пристигнах точно когато той я предизвикваше на двубой, за да покаже какво е научила на някакъв курс по самозащита, който вероятно е посещавала.

– Тъжно е, че жените трябва да посещават курсове по самозащита, защото не се чувстват в безопасност по улиците. Бедната Слоун! Тя е мила и нежна като гълъбче.

– Твоето сладко малко гълъбче тръшна Картър по гръб. Два пъти.

Дъглас занемя.

– Сериозно? Е, все още съчувствам на днешните жени. Представи си какво е да живееш в страх от това да те нападнат.

Ноа се засмя.

– Запази съчувствието си за нападателя й. Ако Слоун няма черен колан по карате или каквото и да е това, което използва срещу Картър, значи много скоро ще го получи. – Той погледна часовника си. – Трябва да се обадя по телефона.

– Тази вечер ще излизаш ли? – попита Дъглас, забелязвайки със закъснение, че Ноа е с костюм и вратовръзка.

Когато той каза, че ще излиза, и бащата, и дъщерята го погледнаха така, сякаш ги изоставяше съвсем сами в ръцете на съдбата. Гласът на Кортни прозвуча жално:

– И коя е щастливката тази нощ?

– Ще вечерям с Париш, Слоун...

– Този мъж няма срам – възмути се тя. – Хвърлил е око на две

сестри. Това е кръвосмешение.

– И Пол Ричардсън – добави той към баща си, без да обръща внимание на сестра си.

– Кой е той?

– Приятел на Слоун.

– Горкичкият – присмя се Кортни, слагайки си отново слушалките, – ще изгуби приятелката си заради най-желания и най-смайващо красивия ерген на Палм Бийч.

Тя не позна. Слоун Рейнълдс едва забелязваше, че той е с тях в Оушън К्लъб, и това не би го притеснявало, ако не бе започнал да проявява интерес към нея. От една страна, му бе трудно да приеме, че деликатната златокоса красавица с черна вечерна рокля бе същата разрошена гимнастичка, която тази сутрин бе хвърлила Картър по гръб. Докато я слушаше как си бърби с Париш и Пол, той не можеше да си представи как миналата нощ бе могъл да я вземе за скучна или безмозъчна, но когато лично ѝ зададеше директен въпрос, тя изглеждаше неспособна да му отговори. Ако не се обръщаше специално към нея, тя избягваше да го поглежда. Ричардсън бе още една загадка. Макар да бе дошъл със Слоун, обръщаше също толкова внимание и на Париш, и на сестра ѝ сякаш не се тревожеше от това. Париш също бе съвсем различна. Ноа я познаваше от години, но тази вечер тя се държеше по-свободно с двама непознати, отколкото се бе държала някога с него или с други хора, с които я бе виждал. Освен това Ноа имаше невероятното усещане, че тя все повече харесва приятеля на сестра си.

Ако не се бе почувствал като аутсайдер, Ноа щеше да намери вечерта за изключително приятна. Дансингът в Оушън К्लъб бе отделен от масите с дървена решетка, покрита с тропически растения, и докато чакаха да им сервират десерта, Ноа реши да покани Слоун да танцуват. Предвиди, че тя би могла да му откаже, затова отиде до стола ѝ, преди да ѝ предложи да танцуват. Тя вдигна глава и го погледна с изненада и тревога.

– О, не, благодаря. Не искам.

Ноа погледна към Пол едновременно с удивление и гняв.

– Неприятно ли ти е да танцувам с нея, или проблемът е в мен?

– Зависи – отвърна той с усмивка, след което се пошегува: – Ноа ще изглежда като отблъснат, ако го оставиш да стърчи там. Мъжете също имат чувства, знаеш ли? Бъди любезна и танцувай с него.

Ноа видя колко бавно и неохотно стана тя, а също и че не забелязваше погледите на мъжете, покрай които минаха. От опит знаеше, че

красивите жени осъзнават как въздействат на мъжете и фактът, че тя или не знаеше, или не се интересуваше, засили нейната привлекателност. Когато започнаха да танцуват, тя се държеше на възможно най-голямо разстояние от него и спря погледа си на третото копче от ризата му. Слоун бе много напрегната. По време на вечерята Ноа я бе наблюдавал като ястреб и сега тя бе принудена да танцува с него. Той така я изнервяше, че тя не можеше да изрече смислен отговор, когато ѝ задаваше въпрос. Беше толкова привлекателен, че всички жени я поглеждаха завистливо. Той бе мечтата на Сара и кошмарът на Слоун. Тя осъзна, че като не му обръщаше внимание, засилваше интереса му към нея. Реши, че най-добрият начин да го отблъсне, е да се престори на заинтригувана от него. Обаче това изискваше да флиртува с него или поне да гледа право в тези хипнотизиращи сини очи, а тя не беше в състояние да направи нито едно от двете. Ноа механично следваше музиката и се чудеше защо тя се държи толкова сдържано. Реши да ѝ помогне да се отпусне, като пофлиртува с нея.

– Какво правят мъжете в Бел Харбър, за да те впечатлят?

Объркана от новата, леко интимна нотка, Слоун изрече първото, което ѝ дойде наум.

– Те не го правят.

– Това ме успокоява.

– Кое?

– Това, че те също не те впечатляват. Мисълта, че не съм единственият, който не може да те заплени, ме успокоява.

Помисли си, че няма да му отговори, но тя спря невероятните си теменужени очи върху него.

– Имах предвид, че те не се опитват – погледна го така, сякаш бе казал нещо абсурдно.

– Каж ми нещо?

– Ще опитам.

– Защо можеш и искаш да разговаряш с всеки друг, но не и с мен?

Слоун се почувства съвсем глупаво, когато отговори:

– Не мога да го обясня.

– Но го забелязваш, нали?

Тя кимна. Ноа се взря в тези красиви очи и забрави колко разочарован бе само допреди миг. Усмихна се.

– Какво мога да направя, за да ти помогна да се отпуснеш?

– Да не би да флиртуваш с мен? – попита директно тя.

– Не много успешно.

– Бих искала да не се опитваш – заяви тя и добави по меко: – Но ако някога дойдеш в Бел Харбър, имам една приятелка, с която бих искала да те запозная. Сара би била идеална за теб.

Тя се опитваше да го събере с нейна приятелка, осъзна Ноа. Това бе невероятно и обидно.

– Нека да замълчим. Гордостта ми е сразена.

– Съжалявам.

– Аз също – изрече той. Веднага щом танцът свърши, той я отведе на масата им и Слоун знаеше, че не възнамерява повече да се занимава с нея. Трябваше да почувства облекчение. А изпитваше... разочарование. Той покани Париш на танц и в момента, в който се отдалечиха, Пол се обърна намръщено към нея:

– Какъв е проблемът ти е Мейтланд?

– Не е точно проблем. Просто не зная какво да правя с него. Опитваше се да флиртува с мен.

– Ами флиртувай и ти.

– Не съм много добра във флиртуването.

– Тогава се упражнявай с Мейтланд. Представи си, че го разследваш. Усмиввай се, когато му задаваш въпроси, и не забравяй да се усмихваш, когато ти отговаря. Гледай го право в очите. Не, не по този начин – засмя се той, – изглеждаш потресавашо.

– За какво предлагаш да го разпитвам? – отвърна Слоун обидена от смеха му.

– Кое е първото нещо, което ти хрумна, след като той ни взе тази вечер?

– Чудех се колко плаща за едно зареждане на ролс-ройса си.

– Е, не го питай това.

– Всъщност ние нямаме много общи неща – отбеляза тя. – Той е богат, разглезен аристократ. Виж костюма му. Колко мислиш, че струва?

– И това не го питай – каза Пол.

– Не съм толкова тъпа. Въпреки това се радвам, че намиращ ситуацията за толкова забавна.

Тя бе обидена и Пол стана сериозен.

– Слоун, имаш задача. Бих искал да разбера за тези документи, които Ноа донесе сутринта в къщата. Сдобри се с него. Още по-добре ще е, ако станете приятели. Приятелите си споделят разни неща. Баща ти явно споделя с него доста неща, които биха могли да ни се сторят интересни, дори да не изглеждат важни за Мейтланд. Разбираш ли?

Тя обаче побърза да смени темата на разговора:

– Ако те интересува, знам как действа системата за сигурност в къщата.

– Интересува ме.

Музиката затихваше и Слоун бързо му довери и останалата информация, която бе важна за него:

– Още нещо – днес Париш ме попита за връзката ми с теб и аз ѝ казах, че сме само приятели.

Слоун му разказа какво бе говорила и защо го бе направила и Пол кимна.

– Добре. Това е добре. Всъщност заради начина, по който се развиват нещата, мисля, че би било в наша полза, ако двамата с Мейтланд са наясно с това.

– Париш те харесва – предупреди младата жена. – Смята, че може да ти се има доверие.

– Аз също я харесвам.

– Знаеш, какво се опитвам да ти кажа.

– Да, да и престани да ми се мръщиш. Изглежда странно. – Слоун се усмихна. – Така с по-добре. Ти се заеми с Мейтланд, а аз ще имам грижата за Париш.

Тя обаче нямаше нито желанието, нито възможността да последва инструкциите му, защото Ноа Мейтланд се държа с нея любезно и студено.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Кортни надникна в кухнята, където една жена изсипваше млени орехи в тесто за палачинки.

– Добро утро, Клодин. Къде са всички?

– Брат ти реши да закусува на терасата – отвърна тя, без да я поглежда. – Баща ти също е навън.

– Ще си взема една вафла. Радвам се, че не боледуваш често. Вчера трябваше сами да си правим закуската. Аз изгорих филията си.

– Цяло чудо е, че си оцеляла – отвърна с неприязън Клодин.

– Когато имам собствен готвач, ще си наема французин.

– Чудесно, тогава ще надебелееш и това ще ти се отрази добре.

Доволна от ритуалния им сутрешен словесен двубой, Кортни се засмя и излезе от кухнята.

– Мисля да ям френски препечени хлебчета вместо палачинки.

Навън тя спря до една количка с храна, на която Клодин бе оставила кана с току-що изцеден портокалов сок. Наля си в една чаша, след което отиде на терасата, където Ноа седеше на една маса под яркожълт чадър и четеше вестник.

– Как се справи снощи със Слоун?

– Не се справих.

– Шегуваш се. Поне опита ли?

– Направи ме на пух и прах – измърмори без я поглежда.

– Тази жена сигурно е сляпа.

Ноа сметна забележката ѝ за съчувствие и ѝ се усмихна.

– Благодаря ти.

Кортни побърза да разсее заблудата му:

– Имах предвид, че сигурно е сляпа или не може да чете, защото очевидно още не е наясно с финансовото ти състояние. Ако беше, в този момент щеше да седи в скута ти. – Когато това не предизвика реакция у него, тя погледна към плажа. – Къде е баща ни?

– Последния път, когато го видях, копаеше в края на градината.

Кортни се облегна и надникна между дърветата.

– В момента се оглежда, сякаш търси някого. Обзалагам се, че чака Слоун. Вчера я видя почти по същото време.

Кортни забеляза, че това привлече вниманието на Ноа. Той се завъртя и примигна срещу слънцето.

– Фактът, че не си успял с нея, не означава, че той няма да успее. Може би тя предпочита по-възрастни мъже. Бих искала да видя тази жена. Смятам да отида при него.

– Престани да ни създаваш грижи.

– Обичам да създавам грижи.

Ноа имаше чувството, че тя е права по отношение на баща им, и въздъхна с отвращение.

– Преди малко се обади Роджър Килман. Слез долу и му кажи, че са го търсили. Нелепо е да стои там по този начин.

– Да не ревнуваш?

– Достатъчно – изрече остро той и веднага съжали за тона си. – Може ли просто да направиш това, за което те помолих, без да спориш?

– Вероятно – усмихна се неочаквано Кортни, докато гледаше как баща ѝ маха на някого и тръгва напред. След миг една блондинка с шорти и тениска за крос се появи и спря да поговори с баща ѝ. Кортни ги наблюдава известно време. – Ще го доведе обратно тук, без значение какво ще ми струва това – обеща тя, бутвайки назад стола си.

Слоун изтъкна на Дъглас Мейтланд няколко причини, поради които не можеше да приеме поканата му да закуси с него, но той отхвърли възраженията ѝ с очарователна настойчивост, след което я хвана под ръка и я поведе.

На разстояние около двеста метра между плажа и къщата се простираше красива морава, която свършваше до варовикова тераса на три нива. На всяко ниво имаше масички с чадъри, шезлонги и бели столове от ковано желязо със светложълти възглавнички. Когато приближиха терасата, Слоун със закъснение осъзна, че на една от масите вече седят мъж и момиче.

Беше виждала Ноа Мейтланд само три пъти, но изваяният му профил, лъскавата му черна коса и мъжественото му телосложение бяха запечатани в съзнанието ѝ. Присъствието му я смути. Тъкмо се опитваше да измисли как да се измъкне, когато момичето от масата скочи и изтича по стълбите към тях.

– Сега ще се запознаеш с дъщеря ми Кортни – весело я предупреди Дъглас и я стисна за лакътя, сякаш предусетил желанието ѝ да избяга. – Това е преживяване, което повечето хора не могат да забравят. Майка ѝ беше четвъртата ми съпруга. Чудесна жена, но след като роди Кортни, осъзна, че не желае да има деца. Момичето я е виждало само няколко

пъти, така че ѝ липсва доброто влияние на майката. Заради това проявяваме разбиране към нея.

Висока и слаба, с накъдрена тъмна коса и самоуверена походка, Кортни не отговаряше на представата на Слоун за разглезеното, надменно момиче, за което я предупреждаваше Дъглас. Първите ѝ думи също не се връзваха с предупреждението.

– Ти си Слоун, нали? – Тя се опита да кимне, но Кортни ѝ подаде ръка. – Много исках да се запозная с теб, аз съм Кортни.

Слоун бе очарована от ентузиазма на това дете, дяволитата му усмивка и познатите сиви очи.

– Много се радвам да се запозная с теб – каза младата жена.

– Обикновено хората смятат така, но после си променят мнението.

В Бел Харбър Слоун през цялото време се занимаваше с тий-нейджъри и усети, че трябва да прояви интерес към това твърдение на Кортни.

– Защо смяташ, че става така?

– Защото винаги казвам това, което мисля.

– Не, скъпа моя – възрази ѝ Дъглас, – просто отказваш да мислиш.

Тя не му обърна внимание и забърза нагоре по стълбите, принуждавайки ги да ускорят темпото си, за да не изостават от нея.

– Ноа много ще се радва да те види – заяви момичето. – Ноа, виж кого открих...

Слоун забеляза, че той не се радва да я види.

– Добро утро, Слоун – изрече официално.

– Бях ѝ устроил засада на плажа – призна си Дъглас, като издърпа за Слоун стол срещу Ноа, а самият той седна от дясната ѝ страна. Кортни също се настани до гостенката, а една жена се появи на терасата, носейки поднос с кана кафе и чаши.

– Ще бъдем четирима на закуска, Клодин – каза Дъглас. – Слоун, ти какво искаш?

– Същото, което ще закусите и вие – отвърна тя.

Докато Клодин наливаше кафето в чашите, момичето погледна от Дъглас към Ноа, а след това и към Слоун и запита:

– Как се чувстваш като единствената жена в Палм Бийч, уважавана и от двамата Мейтланд? И кой е по-добрият?

Младата жена смутено примигна:

– Моля?

– Кортни, моля те... – опита се да се намеси Дъглас.

Дъщеря му обаче продължи:

– Ноа каза, че снощи Слоун го с отрязала.

Дъглас се обърна към гостенката:

– Наистина ли?

– Не, аз... – Тя погледна към Ноа, който се мръщеше на Кортни, но това изглежда не я обезкуражаваше.

– Да, наистина – заяви момичето на баща си. – Той ми го каза тази сутрин. – После се обърна към Слоун: – Попитах го как са се развили нещата между вас снощи и той ми отговори, че си го направила на пух и прах.

– Не – отчаяно измърмори Слоун. – Не си разбрала правилно. Дори не съм го докосвала...

Тя не осъзна какво беше изрекла, преди бащата да избухне в смях и да се плесне по коляното. Реши, че ако не овладее ситуацията, следващото, което може да се случи, е отнякъде да се появи чеширската котка от „Алиса в страната на чудесата“. Тъй като Ноа изглеждаше единственият нормален човек на масата, тя погледна към него.

– Това, което исках да кажа, бе – започна тя, – че не е възможно да съм те направила на пух и прах, защото дори...

В очите му проблесна удивление.

– Дори не си ме докосвала.

– Точно така – подчерта Слоун. Едва бе седнала на масата, а се чувстваше така, сякаш бе минала през бойно поле – Благодаря ти – добави признателно.

Ноа смяташе да не остава за закуска, но благодарността, изписана на лицето ѝ, промени решението му.

– Не ми благодари все още. Може да стане и по-лошо.

– Предполагам, че снощи не си бил в добра форма, Ноа – заключи Кортни.

– И аз така мисля – отвърна той.

Сестра му реши да се прехвърли на по-уязвима мишена и се обърна към Слоун:

– Ноа каза, че имаш черен колан по карате и те е видял как хвърляш Картър по гръб...

– Не беше карате – прекъсна я тя.

– А какво беше?

– Някои движения от бойните изкуства, научени на курс по самозащита. Най-вероятно взети от таекуон-до или джиу-джицу.

– Тренирала ли си карате?

– Да.

– Имаш ли черен колан?

– Диплома за преподавател по самозащита за жени, като доброволец.

– Ще ми покажеш ли някои движения, така че да мога да се защитавам?

– Ние трябва да се защитаваме от теб – сухо отбеляза Дъглас.

Слоун бе склонна да се съгласи с него, но не можеше да разочарова момичето.

– Да, ако желаш.

– Обещаваш ли?

– Обещавам.

Слоун отпи глътка вода, докато се чудеше как да отклони Кортни от разпита, на който явно безумно се наслаждаваше. Тя едва не се задави, когато девойката услужливо ѝ подхвърли идеята:

– На това място от разговора повечето хора ме питат какви курсове посещавам в училище и какви са плановете ми за колежа.

Младата жена погледна настрани и срещна разбиращия поглед на Ноа и усмивката му. Това, че трябваше да търпи прищевките на една преждевременно развита тийнейджърка, го правеше по-симпатичен и по-човечен. Тя също му се усмихна и после се обърна към Кортни:

– Обзалагам се, че коефициентът ти за интелигентност е над нормалното ниво.

– Права си. Този на Ноа също. И така, къде ходихте снощи? Къде бяхте, когато го разби на пух и прах?

– Бяхме в Оушън К्लъб и аз не съм... – отчаяно изрече Слоун.

– Бяхме на дансинга – поясни Ноа, – опитвах се да флиртувам с нея, а тя ми предложи да ме запознае с една нейна приятелка.

Дъглас се изсмя високо, а Кортни я наблюдаваше с широко отворени очи, в които се четеше уважение.

– Наистина ли си безразлична към страхотния му външен вид и легендарното му състояние, или просто си се правела на недостъпна?

Слоун погледна спокойно Ноа, който чакаше да чуе отговора ѝ.

– Не ни дръж в напрежение, скъпа – шеговито възкликна баща им.

Този разговор бе толкова абсурден, че Слоун покри лицето си с ръце, облегна се назад и започна да се смее. Те също започнаха да се смеят и когато се опита да им обясни, израженията на лицата им я накараха отново да се засмее.

– Не зная абсолютно нищо за флиртуването – каза тя на Кортни, – ако имам телефон, веднага щях да се обадя на приятелката си Сара и да

я попитам.

– Да я попиташ какво?

– Да я попитам какво да отговоря на мъж, който ми задава въпроса как да ме впечатли.

– Ще поискаш бижута – посъветва я Дъглас. – Не трябва да забравяш и диамантена гривна.

Това невероятно предложение предизвика у нея нов пристъп на смях.

– Така ли правят заможните жени в Палм Бийч? – успя да изрече тя. Преодоляла стеснителността, тя вдигна поглед към Ноа: – Ти какво ще ше да направиш, ако ти бях споменала за диамантена гривна?

Той погледна съблазнителните ѝ устни и вдигна поглед към лицето ѝ. Под гъстите кафяви мигли искрящите ѝ очи имаха удивителен виолетов цвят и действията хипнотизиращо, защото в тях липсваше лукавост, а гладките ѝ скули започваха да порозовяват. Няколко кичура се бяха измъкнали от плитката ѝ и блестяха като злато покрай слепоочията ѝ. Решителна, искрена и невинна, тя притежаваше изключителна душевна красота. Реши, че тя е най-красивата жена, която е срещал.

Слоун започна да се притеснява от изучаващия му поглед, смехът ѝ секна и тя сведе очи.

– Като се замисля – пошегува се Дъглас, тъй като правилно изтъква мислите на Ноа, – май не трябва да споменавах за гривна. Направо си поискай диамантена огърлица.

След това времето измина много бързо. Когато закуската приключи, Слоун вече се чувстваше почти като семейна приятелка и това до голяма степен се дължеше на Кортни. След като приключи с гостенката, момичето насочи вниманието си към баща си и към брат си. Никой не бе пропуснат и в края на закуската трите жертви бяха свързани помежду си. За това кратко време Слоун научи от Кортни страшно много неща и за двамата мъже, включително и факта, че Ноа три години е бил женен за някоя си Джордана и че две от съпругите на Дъглас са били на възрастта на Слоун. Младата жена забеляза, че Ноа не позволява сестра му да обсъжда въпроси, отнасящи се до работата му. Той отмина с безразличие многобройните ѝ подигравки, свързани с личния му живот, но когато тя започна да говори за деловите му партньори, гласът му стана заплашителен:

– На твое място не бих подемал тази тема.

За изненада на Слоун невъздържаната петнадесетгодишна девойка спря по средата на изречението. Клодин дойде с пълна кана кафе и

предложи на Слоун, но тя погледна часовника си и поклати глава.

– Палачинките бяха много вкусни – каза на готвачката и тя ѝ се усмихна. – Трябва да тръгвам – обърна се към останалите. – Ще се безпокоят за мене.

– Почакай – опита се да я спре Кортни, – защо си учила бойни изкуства?

– Защото съм ниска. – Слоун отмести стола си назад и стана, после се усмихна на младата си домакиня и рече: – Благодаря ти за незабравимата закуска. И за това, че ме накара да се почувствам като член от семейството.

Ноа стана и каза:

– Ще те изпратя.

Дъглас и Кортни мълчаливо ги проследиха с поглед.

– Е – попита накрая момичето, – сега какво мислиш за Слоун?

– Мисля, че е прекрасна и възхитителна – отвърна баша ѝ. – А също така – добави меко, докато сипваше захар в кафето си, – че ти прекали с някои от коментарите си. Досега винаги си имала някакви задръжки пред непознати.

– Зная – съгласи се тя. – Бях страхотна. Ноа трябва да удвои правата ми заради това, което направих днес.

– Какво смяташ, че си направила?

– Че то е очевидно. Накарах Слоун да се отпусне. В началото бе напрегната и това е съвсем естествено. Искам да кажа, че тя не познава никого в Палм Бийч, дори собственото си семейство. Досега е живяла в малък град, не знае как да флиртува и можеш да си сигурен, че винаги е била бедна.

– Сигурен съм, че Картър добре се е погрижил за нея и за майка ѝ.

– Ако беше слушал как отговаря на въпросите ми, вместо да се взираш в големите ѝ красиви...

– Кортни!

– Очи. Както и да е, ако беше слушал, вместо да зяпаш, щеше да разбереш, че майка ѝ е продавачка в бутик, а Слоун е работила на половин ден, докато е посещавала местния колеж. Следиш ли мисълта ми? Разбираш ли накъде бия?

– Все още не, но се опитвам да разбера.

Тя извъртя очи.

– Като имаш предвид всичко, което разкри за себе си, можеш ли да си представиш как се чувства пред Ноа? Имам предвид, че освен че е висок, красив и секси, той е богат и образован. Създадох си доста

главоболия, докато успя да го накарам да изглежда по-нормален и достъпен в нейните очи.

– А, разбирам – сухо изрече Дъглас, – предполагам, че това обяснява защо намери за необходимо да наречеш бившата му жена „злата вещица от Запада“ и да подхвърлиш, че любовницата му има големи зъби.

– Никога не съм наричала Никол любовница – възмути се Кортни. – Тази дума означава сериозна връзка и това би могло да отблъсне Слоун. Нарекох я просто Никол. – После въздъхна драматично: – Горката Слоун. Ноа ще я очарова, ще я заведе на някоя от яхтите си, ще я обгради с внимание, ще ѝ подари бижута и ще я вкара в леглото си. Тя ще се влюби в него, както винаги става с жените, после ще открие, че сърцето му е като камък и че единственото, от което се интересува, са парите. Ще стане прекалено зает с работа, за да ѝ обръща внимание, тя ще започне да се сърди, той ще се отегчи, след което ще я зарече и ще разбие сърцето ѝ. Знаеш ли – завърши, – ако не бях негова предана и лоялна сестра, щях да предупредя Слоун, че той е опасно копеле.

Когато останаха сами, Слоун отново се смути, но Ноа ѝ помогна, като я попита дали обича да плава и след това ѝ разказа как веднъж Дъглас и Кортни едва не се бяха преобърнали при буря до бреговете на Насу.

Близко до имението на баща ѝ деца строяха пясъчен замък. Най-малкото беше на около годинка и половина, закръглено и още не бе стабилно на краката си, но храбро се опитваше да не изостава от две по-големи момчета, докато тичаше към водата с кофичка в ръка. Когато се връщаше, се спъна и падна.

– Имаш ли нужда от помощ? – попита Слоун и приклепна до него. Без да изпуска кофичката си, то се претърколи, седна, погледна я и заплака. Слоун го вдигна и го прегърна. – Не плачи, миличко – започна да го успокоява тя и да го потупва по гърба, когато бавачката, с която бе разговаряла по-рано тази сутрин, тръгна към тях и после се спря. – Не плачи. Ние ще ти помогнем.

То притихна, потри очи и изхълца. Младата жена го остави на земята и го хвана за ръка.

– Ще ти помогнем – обеща отново тя и погледна към Ноа. – Нали?

Той се възря в очите ѝ и после в кафявите очи на детето, изпълнени с надежда, и мълчаливо се пресегна за кофичката. Слоун му се усмихна. Детето също му се усмихна. Този момент се запечата в ума му като на снимка.

Желаше я.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

– Толкова е весело, когато има деца наоколо – каза малко по-късно Слоун.

– Весело е, когато ти си наоколо – поправи я той.

– Благодаря ти. Ти не обичаш ли деца?

– Не, не обичам.

– Наистина ли? Затова ли никога не си имал деца?

– Бях на двадесет и пет, когато се роди Кортни, и тя ме излекува от всички илюзии, които някога може би съм таял относно това да имам дете или някое дете да ме иска за родител.

– Нямах намерение да любопитствам – каза тя. – Не трябваше да те питам.

– Можеш да ме питаш за всичко, което те интересува, и аз ще бъда толкова откровен и прям, колкото мога. Този начин повече ми допада.

Думите му я смутиха.

– Добре – неубедително каза тя.

– А това беше и твоята възможност да ме убедиш, че и аз мога да те питам всичко и ти също ще бъдеш пряма и откровена.

– Не съм сигурна, че идеята е чак толкова добра – обезпокои се тя, а той избухна в смях.

– Нека да пробваме, искаш ли? – Хвана я за ръката и я спря точно до живия плет, който ограждаше имението на баща ѝ.

– Имаш предвид точно сега ли?

– Точно сега – каза той със смущаваща прямота. – Искам да се срещаме докато си тук. И като начало да започнем с тази вечер.

– Не мога – отвърна тя, обзета от паника.

– Защо?

– Има три много важни причини – успя да овладее гласа си тя, – и те са Париш, Пол и Картър.

– Снощи Париш ми каза, че двамата с Пол сте просто приятели. Същото се отнася за нас с Париш и след като никой от нас няма интимна връзка и с Картър, смятам, че това не е пречка.

– Искях да кажа, че имам нужда да прекарвам известно време с тях.

– Лесно ще се справим с това. Има ли още нещо, което ни пречи да се опознаем?

– Какво например? – попита уклончиво тя.

– Хайде да не си играем игрички.

Слоун се загледа в малката мида, която бе взела от плажа и се прес-тори, че я изучава. Той я чакаше мълчаливо и тя нямаше друг избор, освен да го погледне. Тогава Ноа каза:

– Едно от нещата, които харесвам в теб, е, че си открита и честна, а това не се среща често. Въпреки всичко има нещо, което те притеснява, когато си насаме с мен. Какво е то?

Тя помисли за колко ли честна щеше да я сметне, ако му кажеше истината: „Това, което ме притеснява, когато сме насаме, е, че съм ченге под прикритие и не съм тук да се опозная с баща си. Тук съм, за да го шпионирам. Пол не ми е приятел, а агент на ФБР и е тук по същата причина. И между другото иска да шпионирам и теб.“ Всъщност тя не беше невинна и откровена, вероятно беше най-голямата измамница, която той бе срещал. Също така бе тъй привлечена от него, че сърцето ѝ се свиваше на топка само при мисълта как би реагирал, ако научеше истината.

– Привличам ли те? – попита я той.

Слоун имаше усещането, че той вече е наясно с чувствата ѝ.

– Знаеш това – гласът ѝ трепереше, – хайде да не ставаме прекалено откровени.

Той все още се смееше, когато се наведе и леко я целуна по устата.

– Ето че отстранихме тази пречка. Началото е най-трудно. Отсега нататък нещата ще са по-лесни.

Тя го наблюдаваше, обзета от страх, копнеж и неверие.

Очакваше, че Ноа ще я придружи до входа, но той я последва вътре. Слоун чу гласа на Пол, последван от смях, който звучеше странно в тази къща, изпълнена с безсмислено достойнство и тъмни мебели.

– Май всички са в трапезарията – каза тя на спътника си. Семейството бе приключило със закуската и Париш разглеждаше албум със снимки, а Пол се бе навел над рамото ѝ.

– Тази тенис ракета е голяма почти колкото теб – засмя се той.

– Там е тригодишна – включи се Едит. – Аз започнах да взимам уроци на същата възраст.

Те вдигнаха погледи при влизането на Ноа и Слоун и усмивката на Картър замръзна.

– Вие двамата цялата сутрин ли бяхте заедно?

– Баща ми и Кортни причакаха Слоун на плажа и я поканиха да закуси с нас – отвърна Ноа.

Баща ѝ се отпусна и доброто му настроение се възвърна.

– Внимавай с Дъглас, Слоун. Той доста си пада по жените.

Едит погледна мрачно Ноа.

– Трябва да усмириш онова дете, Ноа. Маниерите му са отвратителни.

– Тя с самотна и отегчена – защити я Слоун. – Също така е и изключително умна, но тук няма познати на своята възраст. Единственото й развлечение е да шокира и да дразни. Така правят децата. – Като извинение за това, че открито бе изказала несъгласие със старичката, тя я погупа по рамото и каза: – Добро утро, прабабо.

– Добро утро – съдържано отговори тя.

– Слоун обича децата – вметна Ноа, наливайки си чаша кафе от сребърната кана върху бюфета. – Дори Кортни.

– Аз не харесвам децата – напомни му Едит, – а доколкото си спомням, ти също.

– Точно така – съгласи се той.

– Това беше единственото ми възражение относно брака ви с Париш.

Тази твърде лична забележка накара прислужникът да излезе от стаята и Слоун реши да го последва.

– Трябва да се измия – изрече тя. – Извинете.

Пол стана.

– Трябва да взема нещо от колата си – каза той, но когато излезе от трапезарията, стигна само до гостната в другия край на коридора. Взе списание от масичката за кафе и започна да го разглежда.

– Говоря сериозно, Ноа – долетя строгият глас на Едит от трапезарията, – не съм живяла деветдесет и пет години само за да видя как фамилията ми завършва с Париш.

– Не забравяш ли Слоун? – попита Ноа.

– Бях забравила за нея – отбеляза тя, смекчавайки тона си. – Предполагам, че не съм я познавала достатъчно дълго, за да мисля за нея като за член на семейството, но въпреки това си абсолютно прав.

Картър обаче гневно заяви:

– Независимо дали Слоун има деца или не, тя никога няма да може да продължи рода. Тази идея е нелепа. Тя не знае какво означава да си Рейнълдс, а и сме закъснели тридесет години с обучението й. Децата й ще следват нейното възпитание и ценности, не нашите.

– Би могла да се научи – смело се намеси Париш.

– Не съм искал мнението ти, Париш. Ти може и да я приемаш вече за пълноправен член на семейството ни, но никой друг няма да я приеме. Приятелите ни не я познават, никога дори не са чували за нея и

никога няма да приемат...

– Зная решението на проблема ти, Картър – прекъсна го остро Ноа.
– Какви са плановете ти за довечера?

– Нямам планове за вечерите, докато Слоун и Пол са тук – отвърна той, леко смутен от тона му. – Предположих, че вие с Париш вероятно бихте искали да прекарвате някои от вечерите си с тях и да правите това, което вие младите хора харесвате.

– Добре. След като никой няма специални планове за довечера, можеш да дадеш прием, за да представиш Слоун на приятелите си и дяволски добре ще се убедиш, че те я приемат.

– Това е невъзможно – отсече той.

– Наложително е – хладно му се противопостави Ноа. Колкото по-дълго отлагаш, толкова повече догадки ще се правят за нея и за това защо се страхуваш да я представиш на хората. Баща ми без съмнение е споменал за нея на приятелите си, а клюките се разнасят като пожар.

– Бъди благодарен! Тя ще бъде тук само две седмици. Освен това смятам, че един прием ще бъде твърде голямо изпитание за нея.

– Ще трябва да го понесе – каза Ноа с едва прикрит сарказъм.

– Мисля, че това е чудесна идея – обади се Париш, след което се сепна от ледения израз на баща си.

– Париш – каза той със смразяващ глас, – мнението ти започва да дразни...

– Картър, ти винаги се нервираш, когато не си прав – намеси се Едит. – Случайно съм съгласна с Ноа и Париш. Трябва да дадем прием, за да въведем Слоун в обществото, и колкото по-скоро, толкова по-добре.

– Отлично – вдигна ръце той, след което си отмъсти на Париш заради това, че му се противопоставяше, като хладно й посочи: – Беше казала, че докато Слоун е тук, искаш да прекарваш възможно най-много време с нея. А вместо това ще трябва да организираш прием, на който тя няма да се зарадва, и да изпращаш покани на хора, които ще дойдат да я зяпат, но няма да я приемат.

– Ще я приемат – ледено изрече Мейтланд, – ако им покажеш, че очакваш от тях да го направят. Ако се страхуваш, че нямаш достатъчно влияние, за да го сториш, тогава ще се радвам да ти предложа моето влияние на приема, тъй като и двамата познаваме едни и същи хора. – След като бе хвърлил, ръкавицата, Ноа смекчи тона си и погледна към Париш: – Няма да ти се наложи да пропилиеш и една минута от времето си със Слоун, Париш. Ще помоля госпожа Сноудън да организира

всичко. Предполагам, че имаш някакъв списък с гости, който можеш да ми дадеш, нали? – Тя кимна и той продължи: – Чудесно, тогава всичко, което трябва да направите, е да накарате прислугата си днес да подготви къщата, а аз ще кажа на госпожа Сноудън да свърши останалото.

– Аз ще се справя с прислугата – заяви Едит. – Слоун и Париш могат да използват деня си, за да си направят прически или каквото правят там младите жени, които трябва да присъстват на специален прием, за който подготовката ще им отнеме цял ден.

В този момент влезе Слоун и се изненада, като забеляза усмивката на Париш и сърдития поглед на Картър.

– На прием ли ще ходим? – попита тя, когато всички млъкнаха и я погледнаха.

– Ще дадем прием в твоя чест и всичко ще бъде прекрасно – възкликна сестра ѝ. – Ноа, много ти благодаря за госпожа Сноудън. Страхувам се, че ще ѝ се наложи да кани гостите по телефона.

– Госпожа Сноудън обича предизвикателствата.

– Аз наистина нямам нужда от прием – опита се да възрази Слоун, – не искам никой да си създава неприятности заради мен.

Картър погледна към останалите трима и победоносно заяви:

– Казах ви, че ще се чувства по този начин.

Младата жена искаше да потвърди думите му, но Ноа безцеремонно я информира:

– Не ти взимаш това решение. Добре е за семейството ти да те представи на своите приятели, а един прием е идеалният начин за това.

Слоун усети враждебността между двамата мъже и не можеше да си представи как един обикновен прием би могъл да я причини. Реши да пренебрегне заповедта на Ноа да не изказва мнението си, но Париш изглеждаше толкова въодушевена, че не можеше да си позволи да я разочарова, а Едит изглеждаше толкова непреклонна, че нямаше смисъл да се опитва да ѝ възразява.

– В такъв случай – неуверено се усмихна тя на Ноа – бих искала и Кортни да присъства. – Когато той кимна, тя реши да се оттегли и погледна към Париш: – Мисля да се кача горе и да се изкъпя.

Сестра ѝ също стана.

– Отивам да взема списъка с гостите – обърна се тя към Ноа.

Слоун бе приятно изненадана, когато Париш я настигна до вратата, хвана я под ръка и каза: – Ще бъде толкова забавно. Тази сутрин ще паразуваме, ще си направим косите и ще отидем на масаж. Пол каза, че има да свърши някой работи...

Слоун бе толкова притеснена от перспективата да бъде изложена като експонат пред група непознати, които да я наблюдават, преценяват и обсъждат, че се остави Париш да я отведе покрай стълбището до една затворена врата вдясно, точно зад гостната. Когато сестра ѝ протегна ръка за да отвори вратата, тя си спомни за душа и отстъпи назад, но после промени решението си. Отворената врата разкриваше просторна, елегантно обзаведена стая, която можеше да бъде само кабинетът на Картър. От време на време Гари Дишлър излизаше оттук. Отсреща имаше махагоново бюро, а зад него етажерки за книги и бюфет. Париш тръгна към бюрото, взе ключ от едно чекмедже и отвори една двойна вратичка на стената. Погледът на Слоун се прикова в компютъра, който бе скрит зад нея. Екранът светеше, компютърът бе готов за работа и имаше изписано съобщение, изискващо от потребителя да въведе парола. Париш седна на кафявия кожен стол с висока облегалка, който стоеше до бюрото, и се завъртя към компютъра. Сърцето на сестра ѝ започна да бие от вълнение, когато застана до нея.

– Паролата ми е Франция – невинно каза Париш.

Слоун я наблюдаваше, докато изкара файл с име „списък за гости от Палм Бийч“ от директория „Адреси“ и след това го пусна за отпечатване. Тя се наведе и отвори още един шкаф, където стояха високоскоростен лазерен принтер и централният процесор на компютъра. Слоун го погледна, но най-голям интерес за нея представляваха иконките на монитора, които показваха до какви програми и вероятно до какъв тип информация има достъп Картър. Тя едва бе успяла да хвърли един поглед, когато Париш взе листа от принтера и се върна на мястото си, закривайки екрана.

– Мислиш ли, че Картър би имал нещо против да използвам компютъра му? – попита гостенката, – искам да си проверя имейла и да изпратя няколко съобщения.

– Странно е, че го наричаш по име – усмихна се Париш.

– Мисля, че няма да има нищо против, освен ако в момента не го използва самия той.

– Използва ли го често? – попита Слоун с нарастващо вълнение.

– Да. Осъществява връзка с компютъра в банката в Сан Франциско, за да разбере как вървят нещата. Ползва го най-често за това и за други бизнесдела.

Слоун знаеше, че „банката“ означава „Рейнълдс Тръст“ в Сан Франциско.

– С какъв друг бизнес се занимава?

– Не зная. Татко не обича да обсъжда работата си. Казва, че е прекалено сложно за мене и за прабаба. – Взе и останалите страници от принтера, затвори и заключи вратите, върна ключа в най-горното дясно чекмедже на бюрото и взе молив от една кожена калъфка върху бюрото.

– Ще занеса това на Ноа. Вече съм облечена за излизане.

– Когато излязоха от кабинета, щастливо добави: – Ще прекараме чудесно. Целия ден ще си угаждаме, а после ще се върнем у дома и ще се облечем за твоя дебют.

Слоун я остави до стълбището и се отправи към стаята си. Париш отнесе списъка за гости в трапезарията и седна на масата. Прегледа някои от имената и после погледна към баща си и прабаба си.

– Колко хора искате да поканите? За толкова кратко време половината от тях вече ще имат други планове, така че ще трябва да набележим два пъти повече гости.

– Нека са по-малко – отсече Картър.

Ноа се намеси:

– Отбележи тези, които специално искаш да поканиш, а аз ще избера останалите. Познаваме едни и същи хора.

Париш набеляза по няколко имена на всеки един от единадесетте листа и после му ги подаде.

– Госпожа Сноудън ще се погрижи за всичко останало обеща той, докато се изправяше. – Седем часа удобно ли е?

– Отлично – обади се Едит. – Времето е толкова хубаво, че бих искала да бъде в градината.

– Ще видя какво мога да направя.

– Не увеличавай списъка на поканените – напомни му Картър.

Мислите на Едит неумолимо се насочиха към парите.

– Няма нужда от екстравагантност – извика тя след него – ще им предложим само ордъври. Двама от нашите слуги могат да изпълняват ролята на келнер и барман. Не е необходимо да наемаме хора.

– Ще се погрижа за това – рязко отвърна Ноа.

– Трябва да има шампанско – напомни му Париш.

– Домашно шампанско – настоя Едит.

Той вече бе завил по коридора, когато младата жена го настигна.

– Ноа – каза притеснено тя, – може би трябва да изчакаме с този прием.

Той стисна зъби.

– За какво се тревожиш? За парите? За това, че ще извадите на показ тайните на семейството? Или се притесняваш от това, че Слоун ще

те засенчи?

Тя отстъпи назад така, сякаш я бе ударил.

– За какво говориш?

– А ти за какво говориш?

– Исках да изчакаме и да организираме по-добре приема. Татко не разсъждава правилно. Винаги сме давали хубави партита и ако това на Слоун не е като тях, хората ще сметнат, че тя не е толкова важна за нас. Добрите организатори имат нужда от повече време, за да подготвят менютата и да наемат персонал, а в момента всичките ще бъдат заети. Освен това са необходими цветя, музика, столове, маси и ленени покривки – те не могат да се уредят за няколко дни, камо ли за няколко часа.

Гневът му се изпари и той виновно изрече:

– Извинявам се, че възприех погрешно мотивите ти. Би трябвало да те познавам по-добре. Остави подробностите на мен.

Когато Ноа влезе в къщата, Кортни и баша му го погледнаха.

– Какво става? – попита нетърпеливо тя, забелязвайки стиснатата му челюст.

– Картър ще даде прием заради Слоун – отвърна той без да спира, – госпожа Сноудън горе ли е?

Сестра му изсумтя.

– Къде другаде може да бъде? Следва те от град на град, от къща на къща, от хотел на хотел, винаги на твое разположение по двадесет и четири часа в денонощието.

Това беше доста преувеличено. Просто сестрата на госпожа Сноудън живееше на около шестдесет километра от Палм Бийч и два пъти в годината, когато Ноа идваше тук, секретарката му го придружаваше. Това беше изгодно и за двамата. Той винаги имаше по малко работа за нея, дори когато беше на почивка, и за сметка на това ѝ плащаше всички разноски по пътуването.

– Добро утро – поздрави госпожа Сноудън, извърщайки се от картотеката, когато той влезе в библиотеката, която се превръщаше в негов кабинет, докато беше в Палм Бийч.

– Как е сестра ти? – попита младият мъж.

– Чудесно.

Ноа седна зад бюрото си и ѝ кимна да седне срещу него.

– Ще даваме прием – съобщи, подавайки ѝ списък и молив.

– Не каза ли, че Картър Рейнълдс ще дава прием? – подхвърли Кортни и се отпусна на един стол до госпожа Сноудън. Ноа не ѝ обърна внимание, а секретарката му взе листа и молива и попита:

- Кога ще бъде приемът?
- Довечера.
- Малко вечерно парти?
- Нещо малко по-голямо.
- Колко?

Вместо да ѝ отговори веднага, Ноа прегледа имената и адресите на приятелите на Рейнълдс в Палм Бийч. Взе химикалка и задраска имената на хората, които лично не харесваше и на тези, които смяташе, че Слоун няма да хареса. След това подаде списъка на госпожа Сноудън.

– Около сто и седемдесет души, предполагам.

– След като времето е толкова малко, а искате да сервираме вечеря, сигурно ще го направите в някой от клубовете си? Макар че няма достатъчно време за...

– Искам да го направим в градината в имението на Картър.

Тя примигна срещу него.

– Искате тази вечер да дадете прием на открито за сто и седемдесет души? Това означава наемане на персонал...

Той я прекъсна:

– Можеш да го направиш по начина, по който направихме последното парти тук – шведска маса, но ще наемем много сервитьори, за да разнасят храна на гостите, които не желаят да стават. Искам всичко да е първокласно.

– Естествено – каза тя.

– Трябва да има много шампанско – „Дом Периньон“. О, и вземете от онези ледени фигури. Изглеждат чудесно върху масите...

– Ледени скулптури? – отчаяно попита тя.

– Да. И, разбира се, цветя.

– Разбира се – повтори плахо секретарката.

– Също така ще имаме нужда от оркестър. Знаеш какво е необходимо. Правила си го за мен милиони пъти.

– Да, но не за толкова кратко време – възкликна госпожа Сноудън.

– Господин Мейтланд, наистина мисля, че не е възможно да свърша всичко това.

– Не очаквам ти да го свършиш – нетърпеливо отвърна той, – съвсем наскоро купихме два хотела тук. Остави на персонала им тази работа.

Секретарката видя начина, по който да се справи логично и дипломатично с това, което все още представляваше херкулесовски труд, и веднага прие предизвикателството.

– Ще се разбере с управителите на хотелите – щастливо заключи тя.
– Сигурен съм, че ще го направите – сухо отговори той. – Трябва да отправите поканите по телефона. Кажете на всички, че се обаждате от името на Картър и че на приема ще бъде представена дъщеря му Слоун.

Тя кимна.

– Ще имам нужда от помощ. В офиса ни в Сан Франциско има две жени, на които може да се разчита, че могат да поканят на парти в последната минута и да го направят много деликатно. Ще им изпратя списъка по факса.

– Отлично.

– Има и още един проблем. Хората, на които ще се обадим, има вероятност да решат, че ги търсим в последната минута, за да запълним местата, и не са били първоначално включени в списъка. Това ще ги обиди и вероятно ще откажат.

Ноа посегна към пощата, която тя бе отворила и оставила в кожена кутия върху бюрото.

– Тогава им кажете, че току-що сме разбрали, че първоначалните покани никога не са били изпратени. Ако искате обвинете пощенските служби. Всички го правят.

Кортни се изправи.

– Звучи като още един скучен прием в Палм Бийч. Дяволски щастлива съм, че името ми не е в списъка. Не би могъл дори да ме завлечеш на такова парти.

Ноа вдигна поглед от писмото в ръката си.

– Слоун специално помоли да те покания. Моля те, не ме карай да те влача дотам.

Вместо да упорства, както очакваше Ноа, тя изглеждаше изумена:

– Слоун ме е поканила? Шегуваш се.

– Не, не се шегувам.

– Тогава предполагам, че нямам друг избор – примирено изрече момичето. – Искам да кажа, че ако не дойда, тя ще бъде заобиколена само от невероятно скучни хора. – Кортни тръгна към вратата, но се спря. – Ноа.

– Какво? – попита той, без да вдига поглед от писмото, което четеше.

– Защо правиш всичко това за Слоун? Защо Картър или Едит, или Париш не се погрижат за приема?

– Картър се държи като арогантен кучи син, а Едит е прекалено стисната и прекалено възрастна, за да може да ѝ се има доверие при

взимането на решения. Париш искаше да се заеме с това, но не може да им се противопоставя. Ако не дадат приличен прием и не представят Слоун по подходящия начин, тя никога няма да се чувства част от семейството. – След малко Ноа забеляза, че Кортни все още не е излязла и го изучава. – Сега пък какво има? – нетърпеливо попита той.

– Това обяснява защо не го правят те. Но не обяснява защо го правиш ти.

– Не зная защо – отвърна той, – предполагам, че ми е мъчно за нея, защото Картър се държеше като сноб и говореше за нея като за бедната роднина. Това ме ядоса.

– Тя наистина е бедната – отбеляза Кортни, – а ти също си сноб.

– Благодаря ти – саркастично изрече брат й, – свърши ли вече, или имаш още забележки?

– Всъщност имам да кажа още нещо – отвърна тя. – Сетих се за един филм, в който някакъв мъж притежаваше голямо филмово студио и похарчи цяло състояние, за да превърне една руса проститутка в най-голямата филмова звезда. И знаеш ли защо го направи?

– Не, защо го е направил?

– Защото искаше да се ожени за нея, но първо искаше да я направи почтена и известна, за да бъде достойна за него.

– Какво общо има това с приема?

Кортни сви рамене.

– Просто си го помислих.

– Ако намекваш, че възнамерявам да се ожена за Слоун или че ме интересува какво мислят хората за нея, грешиш. Сега си тръгвай и ме остави да работя.

Когато тя си тръгна, Ноа два пъти прочете първия абзац от писмото, след което го хвърли върху бюрото си и се облегна назад в стола. Не знаеше защо се бе разбързал с партито. Тази вечер други мъже щяха да се запознаят със Слоун и също като него щяха да открият, че е толкова възбуждащо и очарователно да разговарят с нея. Те щяха да опознаят същите лъжливи надежди, които красавицата несъзнателно даваше, и същата прямота, която бе заинтригувала Ноа. Освен това щяха да открият, че тя притежава и нещо много повече. Като се имаше предвид, че той вече изпитваше чувството за власт над нея, приемът щеше да бъде пречка. Не знаеше защо бе изпуснал нервите си пред Картър или защо лично се бе застъпил за нея, но у Слоун имаше нещо толкова открито и чисто, такава доброта и нежна гордост, че той се чувстваше на нейна страна дори когато бе замесен баща й.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Пол чакаше във фойето, когато Слоун слезе по стълбите, готова за това, което Париш щастливо описа като ден за глезотии.

– Исках да ви откарам с Париш и след това да си върша работата – каза ѝ той, – но Париш ми заяви, че прекрасната програма, която е направила за вас, ще отнеме повече от час или два, така че ще взема колата си, а ти ще тръгнеш с нея. Вече докараха ягуара отпред.

– Ще те изпратя до колата ти – многозначително му кимна Слоун към предната врата.

Колата на сестра ѝ бе паркирана пред портала, но тази на Пол бе малко по-нататък по алеята и тя изчака да стигнат до нея, преди да заговори.

– В кабинета на Картър има компютър, свързан с банката му. Париш каза, че мога да го използвам, и ми даде паролата си.

– Не възлагай големи надежди на това. Той е прекалено предпазлив, за да ѝ позволи да има достъп до файловете му или да се включи към компютрите на банката. Сигурно си има собствена парола.

– Зная, просто ти казвам това, което научих.

– Бих искал да имам копие от списъка с имена и адреси, които Париш даде на Мейтланд за приема.

– Ще ѝ поискам едно. Ще ѝ кажа, че това би било чудесен спомен и ще ми помогне да запомня имената на всички.

– Добре. – Той погледна към предната врата, която се отвори. – Париш току-що излезе от къщата. Между другото, ако все още не си разбрала, идеята за приема е на Мейтланд. Мислех, че би искала да знаеш.

– Усетих, че Картър не с много въодушевен, но как Ноа е успял да го убеди?

– Трябваше да бъдеш там, за да оцениш начина, по който го постигна. Бях впечатлен.

Слоун понижи глас, тъй като Париш се приближаваше към тях:

– Да, но какво значение има за Ноа това, че Картър не желае да се запозная с приятелите му?

– Смятам – отвърна Пол с многозначителна усмивка, – че ти вече знаеш отговора на този въпрос. Ноа Мейтланд е поразен.

Младата жена беше доволна от това, че Ноа се интересува от нея, а

също и че бе способен да манипулира Картър Рейнълдс.

– Тръгваме – възкликна щастливо Париш, приближавайки до колата на Пол. – Слоун, ще отидем на козметик, ще си направим маникюр, педикюр, масаж и фризури. Все пак нека да побързаме, защото ще ни очакват и трябва да се приберем навреме.

– Тогава по-добре тръгвайте – каза им той и се качи в наетата кола.

Изчака да се отдалечи на няколко пресечки от къщата, преди да отвори жабката и да извади мобилния си телефон. Набра един номер и му отговори друг агент на ФБР, който седеше на един вълнолом. На козирката на шапката си бе закачил стръвта за риболова, а в ръката си държеше въдица.

– Можеш ли да говориш? – попита Пол.

– Дали мога да говоря? – отвърна ядосано мъжът, без да вярва на ушите си. – Ти си този, който трябва да говори, Пол. Не ми каза, че си тук по своя инициатива. Снощи ми се обади шефът. Побеснял е. Смятат, че си допуснал омразата да засенчи преценката ти и че си обсебен от този случай. Сериозно говоря, приятел, под краката ти гори. Ще провалиш кариерата си и дори да откриеш доказателства, няма да имат никаква стойност заради начина, по който си ги събрал...

– Но аз не търся доказателства и когато те се появят, не аз ще бъда човекът, който ги е събрал – прекъсна го Пол. – Тук съм просто като приятел на Слоун. Нямам нищо общо с решението на Картър да покани дъщеря си. И ако по време на посещенията си тя открие улики срещу него, съвсем естествено е да ги предаде на властите, независимо дали аз съм тук или ме няма. Все пак тя е ченге.

– Не мене трябва да убеждаваш. Трябва да се обадиш на стареца и да убедиш него.

– В момента съм в отпуск. Когато го превърна в герой, той ще се успокои. Междувременно съм тук и се държа като идеален гост, който е на почивка в нечия къща. Играя тенис, мотая се край басейна, вечерям, излизам на танци. Не съм отворил нито някое чекмедже, нито дори фотоалбум, без да съм бил помолен да погледна в него. Не казвам на Слоун къде или какво да търси. Никога не съм й споменавал, че Рейнълдс използва банката си, за да пере пари, и никога не съм й казвал чии пари пере. Няма и да ми се наложи, защото съдбата се намеси и я отведе точно там, където исках.

– Какво имаш предвид?

– Имам предвид, че моята очарователна спътница си спечели обожател и никой федерален съдия на този свят не би могъл да отхвърли

уликите, които тя открие срещу него, защото аз нямам нищо общо с това.

– Кой е той?

– Ноа Мейтланд.

Агентът си пое дълбоко дъх и го изпусна с триумфиращо подсвиркване.

– Бинго!

Слоун се бе облегнала на парапета на балкона, поразена от гледката, която се разкриваше пред нея. В осветения от фенери заден двор бяха наредени маси, застлани с бели ленени покривки и украсени с цветя и свещи, поставени в стъклени купички. Келнери в смокинги разнасяха подноси с шампанско и ордьоври сред гостите, които бяха поне двеста души. В десния край на моравата имаше маси за банкет, украсени с фигури от цветя, а в левия на дансинга свиреше оркестър. В центъра на отделна маса се извисяваше огромна ледена скулптура, изобразяваща чайки.

– Готова ли си да влезеш в обществото? – запита Париш.

– Не знаех, че приемът ще бъде толкова голям и претенциозен – отвърна тя.

– Секретарката на Ноа е вълшебница. – Сестра ѝ огледа хората с одобрение. – Никога не бих могла да се справя за такова кратко време. Хайде да вървим.

– Неспokoйна съм – отбеляза Слоун.

– Аз също – засмя се нервно Париш. – Досега никой не е обличал дреха по мой модел. Да видим как ще бъде приет.

Слоун се извърна от парапета, последва я в спалнята и бавно се завъртя, за да може сестра ѝ да я огледа. Лимоненожълтата шифонена рокля беше с волани, а плътно прилепналият корсаж имаше квадратно деколте.

– Едва ли някога отново ще изглеждам толкова добре – заяви шеговито Слоун.

– Цветът идеално подхожда на тена ти – изучаваше я Париш. – А роклята ти стои чудесно. Чувствам се като професионалистка.

– Защо си такава – отвърна сестра ѝ.

– Татко не мисли така. Каза ми, че съм си губела времето през последния месец, докато правех тези дрехи.

– Не му позволявай да ти говори така – настоя Слоун. – Моля те,

недей. Той не е прав. Погледни ме. Погледни и двете ни – настоя тя, когато влезе в дрешника и застана пред голямото огледало. – И двете рокли са твои модели. – Те застанаха една до друга пред огледалото. – Париш носеше избродирана копринена рокля с цвят на праскова. Тъмната ѝ коса беше прихваната отстрани със златни шноли. Слоун беше в бледожълто, а косата ѝ се спускаше до раменете.

– Сватбеният ми тоалет сигурно ще бъде нищо в сравнение с този.

– Не, няма – поклати глава Париш, – защото аз ще създам и него. – Тя отстъпи. – Ела насам, принцесо Слоун, да вървим на бала. Ще се срещнем с татко в градината и аз ще остана до теб, докато те запознава с хората.

Ноа стоеше в края на моравата и слушаше група мъже, които го убеждаваха да закупи част от конезавод, който имаха намерение да получат чрез джойнт венчър. Той беше с гръб към къщата, но разбра точно кога Слоун се бе появила, защото мъжете около него престанаха да разговарят и насочиха погледите си към нея. Така направиха и много от останалите гости.

– Мили боже, погледнете ги – пое си дълбоко дъх един от събеседниците му.

Ноа се обърна бавно и когато я видя, му бе трудно да остане на мястото си и да я остави да тръгне между хората. Близко половин час наблюдаваше как Картър се разхожда наоколо, хванал под ръка Париш и Слоун. Ноа гледаше как Слоун се усмихва, а след това внимателно слуша това, което ѝ казват, и видя как тя печели всички с естественото си държание и неподправената си топлина. Кортни обаче беше нетърпелива.

– Мисля, че трябва да ѝ се притека на помощ. Картър вече я запозна с всички.

– Остани на мястото си – заповяда ѝ той. – Ще я доведе след няколко минути.

– Ето, тя идва, и слава богу, че е без Картър – щастливо изрече Кортни след малко, след което се намръщи, защото няколко от приятелите на Ноа се насочиха към Слоун. – А ето ги и вълците точно зад нея, в това число и баща ни. Това е отвратително. – Тя реши проблема, като се обърни с гръб към мъжете, включително и към Ноа, след което пристъпи и застана между Слоун и всички останали. – Здравей, Слоун – усмихна ѝ се. – Ноа каза, че си искала да дойда. Дори се облякох специално за случая, забеляза ли? – И Кортни разпери полата си.

Слоун я огледа – носеше старомодна рокля с дантела, дълги сатенени ръкавици без пръсти и военни кубинки. Изглеждаше толкова

скандално и възхитително, че тя се засмя и спонтанно я прегърна.

– Толкова се радвам, че си тук.

– Да, но харесваш ли тоалета ми?

– Ами... това просто си ти.

– Госпожа Рейнълдс каза, че приличам на наконтена бежанка.

– Тя е много възрастна и зрението ѝ вече е отслабнало.

Слоун едва се сдържа да не се засмее.

– Няма ли да поздравяш Ноа?

От началото на приема Слоун очакваше този момент. Вдигна поглед към Ноа и нежно каза:

– Здравей.

– Здравей – отвърна той, а сивите му очи я гледаха с възхищение.

– Трябва да прегърнеш и него – обади се Кортни. – Не знаеш какво направи, за да организира това парти.

– Какво имаш предвид? – Слоун знаеше, че Ноа е принудил Картър да даде приема и че секретарката му доста се е потрудила, за да организира всичко, но нямаше представа, че е направил много повече от това. Момичето започна:

– Ноа затвори ресторанта в един от хотелите си, защото тук имаме нужда от масите и столовете, и освен това можеш да се обзаложиш, че там не е останало нито едно цвете. Виждаш ли онази огромна фигура от цветя върху масата с храната?

Слоун с усилие откъсна поглед от удивените сиви очи на Ноа и погледна натам, накъдето сочеше Кортни.

– Да, виждам.

– Сутринта този огромен букет стоеше върху голяма маса в преддверието...

– Престани, Кортни – прекъсна я брат ѝ.

Тя не му обърна внимание.

– Истина е. Бас държа, че не са останали салфетка, сервитьор или вилица в целия...

Ноа се усмихна, застана зад сестра си и внимателно постави ръка на устата ѝ.

– Последния път, когато те помолих да танцуваме, ти ми отказа – обърна се той към Слоун. – Какви смяташ, че са шансовете ми тази вечер?

Тя му беше много благодарна и освен това вече я завладяваше магията на дълбокия му глас и сивите му очи.

– Бих казала, че са големи.

Когато Слоун стъпи на дансинга и той я пое в ръцете си, тя го огледа и дъхът ѝ спря. Елегантният вечерен син костюм му стоеше идеално и подчертаваше широките му рамене, тесните бедра и дългите му крака. Ризата му бе ослепително бяла като усмивката му.

– Харесва ли ти приемът ти? – запита той, когато оркестърът започна да свири „Някой, който да се грижи за мен“.

– Много – отвърна тя, като се опитваше да не обръща внимание на това как бедрата му се докосват до нейните. – Не зная как да ти се отблагодаря.

Погледът му многозначително се спря на устните ѝ.

– Ще трябва да измислим някакъв начин.

Слоун отчаяно потърси спасение в чувството си за хумор:

– Предполагам, че мога да ти давам уроци по самоотбрана.

Той я погледна и ѝ се усмихна накриво.

– Ще имам ли нужда от тях?

– Възможно е. Много по-силна съм, отколкото изглеждам.

– Аз също.

Устата ѝ пресъхна. Бе толкова обърквана от всичко, което ѝ се случваше, че почти не усещаше колко лесно ѝ е да танцува с него и как телата им се движат в ритъма на приятната позната мелодия. Каза си, че той твърде много я привлича и това е опасно, но когато ръката му се плъзна по гърба ѝ и докосна тила ѝ, забрави всяка предпазливост. Това бе просто един танц и Ноа вероятно не осъзнаваше какво прави.

Но той много добре знаеше какво прави и вече си мислеше как да направи и много повече. На светлината на фенерите косата ѝ имаше цвят на разтопено злато. Младата жена ухаеше на цветя и да танцува с нея бе все едно да танцува с облак. Когато музиката свърши, тя се отдръпна от него, а той погледна лицето, което започваше да го омагьосва.

– Когато приемът свърши, ще отведе татко и Кортни у дома и ще се върна. Ще се срещнем на плажа.

– Защо? – запита Слоун с треперещ глас.

– Ще намерим някаква причина, когато се озовем там – усмихна се той.

На нея ѝ бе ясна причината.

Пол и Париш също бяха танцували и когато двойките се срещнаха в края на дансинга, агентът предложи да сменят партньорите си.

– Ноа – каза Слоун, когато той започна да се отдалечава.

Объркан от нежния ѝ глас, който произнасяше името му, той се спря и се обърна.

– Да?

– Не е зле да поканиш и Кортни на танц.

– Кортни ли? – повтори той, защото тази мисъл никога не му бе хрумвала. С ужас си помисли за кубинките ѝ, но кимна. – Добре.

Когато танцът свърши, той видя сестра си наблизо. Очакваше тя да се присмее на поканата му и почти се надяваше да го направи, но решително попита:

– Госпожице Мейтланд, какво ще кажете за един танц?

Тя зяпна.

– С теб ли?

– Не, със сервитьора – сухо отвърна той, след което видя, че тя вече се е навела и развързва едната си обувка. Преди да развърже и втората, Кортни се поколеба и го погледна.

– Говориш сериозно, нали?

Когато осъзна колко много ѝ се е искало да бъде поканена, той се почувства виновен.

– Разбира се.

Сестра му бе изключително умела на дансинга.

– Къде си се научила да танцуваш?

Тя извъртя очи.

– Момичетата ги разбират тия работи. Още с раждането си знаем как да го правим. Ще се опиташ ли да вмъкнеш Слоун в леглото си?

– Гледай си работата.

– Направи ми услуга, моля те, пусни я да си върви. Ще я зарежеш като всички останали и след това вече никога няма да я видим. Тя е мила. Наистина бих искала да ми остане приятелка.

Ноа погледна лицето на сестра си, извърнато към него, и се почувства унижен заради великодушието на Слоун и състраданието ѝ към другите, което я бе накарало да се притесни за чувствата на Кортни по време на едно парти, на което самата тя бе подложена на постоянно напрежение и критични погледи. Спокойно и убедено той изрече:

– Слоун вече ти е приятелка.

Ноа разговаряше с приятели и си мечтаеше хората по-скоро да се разотидат. Времето сякаш беше спряло, така че той реши повторно да представи Слоун на някои от гостите и по този начин да я задържи близо до себе си, но тя бе свободна единствено между танците и тогава обръщаше внимание на баща му и на всичките останали мъже. Той танцува с Кортни още два пъти.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Слоун стоеше до предната врата заедно с Париш и баща си, който се сбогуваше с близки приятели, останали да говорят за политика дълго след като Ноа и всички останали си бяха тръгнали. Едит се бе оттеглила отдавна, а Пол явно бе предвидил, че сенатор и госпожа Търмонд Мийд ще го забавят, защото преди половин час се бе извинил и бе отишъл да си легне.

– Лека нощ, Слоун – каза госпожа Мийд. – Толкова се радвам, че се запознах с теб. Ще изпробвам рецептата ти за отварата. Тази вечер тя много облекчи болката в ръката ми. – След това се обърна и почти докосна бузата си до тази на Париш – жест, за който Слоун разбра, че сред видните хора в Палм Бийч е равностоен на целувка. – Ах, ти, лошо момиче – каза тя на Париш. – Не мога да повярвам, че през цялото време си пазила в тайна таланта си. Ако Слоун не ни беше споменала, че моделите на твоята и нейната рокля са твои, ние никога нямаше да разберем. Чух, че Сали Линкли помоли да ѝ покажеш моделите си, но аз първа искам да ги видя. Справедливо е да си избира преди нея, познавам те от по-дълго време.

Сенатор Мийд пристъпи напред и се сбогува по-формално с двете сестри, но когато стисна ръката на Картър, думите му бяха искрени:

– Щастливец си ти, Картър. Имаш не една, а две красиви дъщери. Париш винаги е защитавала доброто ти име, но също така можеш да се гордееш и със Слоун. Тази вечер тя спечели всички.

Картър се усмихна и стисна ръката му.

– Зная.

Когато затвори вратата и се обърна към Слоун, той също бе искрен:

– Слоун, не мога да ти опиша колко горд бях с теб тази вечер.

Тя реши, че в този момент той наистина много я харесва, не защото хората я харесваха, а защото бе засилила престижа му, оставяйки добро впечатление у приятелите му. За нейна изненада тази вечер голяма част от тях ѝ бяха допаднали. Въпреки това чувствата ѝ към него оставаха непроменени и тя едва ги прикри, когато му се усмихна и отговори:

– Благодаря ти.

Той тръгна нагоре по стълбите, а тя погледна към стенния часовник от дядо ѝ и сърцето ѝ се сви, като разбра колко е късно. Ноа едва ли все още я чакаше на плажа. Съдбата и сенатор Мийд се бяха намесили и я

бяха спасили от една много глупава постъпка. Трябваше да изпитва облекчение, а се чувстваше ужасно разочарована. Париш обаче не бе разстроена от късния час. Тя прегърна развълнувано Слоун и каза:

– Беше великолепна. Всички говореха колко си хубава, очарователна и остроумна. Приемът също беше много успешен. Затова хората останали до толкова късно.

Младата жена стигна до вратата на спалнята си, но желанието ѝ да отиде на плажа започна да надделява.

– Лека нощ – прошепна Париш.

– Лека нощ – отвърна Слоун, но се поколеба, стиснала дръжката на вратата.

Сестра ѝ забеляза това.

– Сутринта си станала рано. Не си ли изморена?

Тя поклати глава и ѝ разкри истината:

– Ноа пожела да се срещнем на плажа след приема.

– Така ли?

– Да.

– Тогава защо си още тук?

Слоун нямаше нужда от повече окуражаване.

Задният двор бе ярко осветен, а персоналът на хотела опаковаше и товареше всичко, което беше донесено за приема. Слоун забеляза, че помагача и някои от работещите при Картър, и поздрави двама от тях, които познаваше. Явно никой не намираще за странно желанието ѝ в един през нощта да се разходи на лунна светлина по безлюдния плаж, облечена с прекрасната си шифонена рокля и изящни сандали с висок ток. Когато стигна до плажа, Слоун най-после се успокои, но като разбра, че Ноа – си е отишъл, бе обзета от огромно разочарование. Погледна по посока на къщата му, но той очевидно се бе прибрал. Тя събу сандалите си и тръгна бавно по брега. Колкото повече приближаваше къщата, толкова по-потисната се чувстваше. Сърцето ѝ предателски потрепваше при спомена за погледа му, който бе спрял на устните ѝ, когато му бе казала, че не знае как да му се отблагодари за приема. „Ще трябва да измислим някакъв начин“ – бе казал той. А когато го бе попитала защо иска да се срещнат на плажа, в отговора му нямаше и място за съмнение: „Ще измислим някаква причина, когато се срещнем.“

Спря до градината пред къщата му и се загледа към терасите, осветени от луната, но видя само смътни сенки и неясни очертания. Каза си, че всъщност така е по-добре, тъй като Ноа Мейтланд бе прекалено изтънчен, отракан и сигурен в себе си. Дори не се бе поколебал да я

съблазнява на дансинга само два дни след като я бе срещнал. Щеше да я остави с разбито сърцето, ако му дадеше тази възможност. Бе късметлийка, че тази вечер за втори път успя да се измъкне от опасността. Радваше се, че не я бе изчакал. Бе щастлива, че си е легнал. Но в гърлото ѝ бе заседнала буца, тя преглътна и се обърна, за да си върви. Една от сенките на терасата се размърда, издължи се и тя чу името си, изречено тихо и повелително:

– Слоун!

Толкова се зарадва, че почти се затича, когато той слезе по стълбите на терасата и спря, за да я изчака. Бе свалил самото и вратовръзката си. Изглеждаше още по-привлекателен. Тя спря пред него щастлива, нервна и отчаяно се опита да се държи нормално.

– Последните гости останаха много до късно.

Ноа прие обяснението ѝ с кратко кимване. Пъхна ръце в джобовете на панталоните си и се загледа в нея. Слоун си пожела да я прегърне. Когато осъзна, че няма да го направи, отдаде колебанието му на същата причина, поради която се тревожеше и тя още докато танцуваха на партито. След като проблемът я измъчваше, сигурно тормозеше и него. Потисна огорчението си и тихо каза:

– Не можем да направим това. Ако Картър усети, че става нещо между нас, ще обвини Париш, че не те е окуражила достатъчно.

Отговорът му бе уклончив.

– В такъв случай предполагам, че трябва откровено да му призная, че не желая да се женя.

– Тогава ще обвини теб.

– Винаги ли се тревожиш за другите?

Слоун въздъхна и кимна и Ноа разбра, че тя приема въпроса много сериозно.

– Това е една от многото ми грешки.

„Грешки?“ – помисли си той и се подсмихна. Чудеше се дали тя наистина знае какво значи грешка. Осветена от луната, му напомняше на босоног ангел, държащ в ръка сандали вместо божествена арфа, с развети от вятъра поли и златни коси. Бе от жените, които помагат на децата да пренасят вода с кофичките си до пясъчните си замъци и които спират, за да помагат на болни възрастни градинари. Помисли си колко щастлива се бе почувствала Кортни само защото Слоун му бе предложила да я покани на танц и как Париш бе разцъфнала през последните два дни. Сестра му бе права – Ноа нямаше причина, нито право да направи нещо, което да помрачи блясъка ѝ или да намали невероятния

ефект, който оказваше върху хората. От друга страна, тя бе на тридесет години – достатъчно зряла, за да знае до какво ще доведе среднощната ѝ разходка. Достатъчно зряла, за да разбере правилата на играта и да се справи, след като тази игра приключи. Освен ако, както той вече знаеше, тя не бе наясно как да играе. Сама си бе признала, че дори не умее да флиртува. С язвителна усмивка Ноа си помисли какъв смут щеше да всее тя сред мъжкото население, ако се постараше да научи правилата. Тази вечер на приема бе видял как чувствителни и изтънчени мъже се превръщат в пластелин, когато тя се усмихва и разговаря с тях. Това, което го смайваше, бе, че тя явно не осъзнаваше въздействието си върху мъжете. Всъщност имаше само две неща за Слоун, в които бе сигурен: тя не знаеше нищо за хората като него и заслужаваше много повече, отколкото той бе готов да ѝ даде.

– За какво мислиш? – попита тя и се почувства глупава и сякаш изложена на показ.

– Мислех си, че приличаш на босоног ангел.

Бе потресена. Спомни си коя е тя и защо е в Палм Бийч и гласът ѝ потрепери виновно:

– Поварвай ми, не съм ангел. Доста далеч съм от това.

Той извади ръце към джобовете си и я придърпа към себе си.

– Добре – каза рязко и сведе глава, за да я целуне.

Слоун реши, че той вероятно бе сметнал, че тя има предвид сексуалното си поведение. Вече го бе измамила за толкова много неща, че се чувстваше длъжна да бъде абсолютно откровена за това.

– Когато казах, че нямам нищо общо с ангел – обясни бързо тя, – нямах предвид интимните връзки.

Той повдигна глава и присвити очи.

– Така ли?

Тя кимна и се опита да се държи като разкрепостена и интелигентна зряла жена, макар че ѝ бе изключително трудно и неудобно да обсъжда с него тези неща:

– При цялото ми уважение към този вид връзки... не притежавам това, което ти... което някои хора биха сметнали за голям опит.

Ноа погледна очарователното ѝ лице и невероятните ѝ очи.

– Така ли?

– Всъщност съм имала само две връзки.

– Само две? Ужасно съм разочарован.

Слоун може и да не знаеше как се флиртува, но успя да забележи присмеха, спотаен в очите му, да открие причината за него и да го

окуражи. С искрящ поглед и глас, който криеше извинение и неискреност също като неговия, тя кимна и отвърна:

– Иска ми се да можех да ти кажа, че съм имала много, но всъщност са само две.

– Колко жалко. Мога ли да се надявам, че и двете са били кратки и несериозни?

Красавицата в ръцете му бавно и тържествено кимна и прехапа устната си, за да скрие усмивката си.

– О, да – трагично прошепна тя, – бяха изключително кратки и абсолютно безсмислени.

– Отлично! – Той наведе глава с намерението да я целуне. – Наистина ли бяха такива? – попита сериозно, защото не можеше да потисне желанието си да научи повече за предишните любовници на тази жена.

Очите ѝ се разтвориха широко и тя решително го погледна, след което постави ръка на лицето му.

– Да, наистина бяха такива.

Без да откъсва поглед от нейния, Ноа целуна дланта ѝ. Тръпката, която премина през нея, очевидно разтърси и него.

Дъглас се пресягаше да изгаси нощната лампа, когато Кортни се втурна в стаята му.

– Няма да повярваш какво става на терасата – извика тя и тръгна към прозореца. – Преди пет минути чух гласа на Ноа, погледнах навън и видях Слоун да се изкачва по стълбите. Виж какво става сега! – Тя дръпна една от завесите, отмести се и посочи. – Само погледни!

Притеснен, баща ѝ се измъкна от леглото, забърза към прозореца и надникна навън. Усмихна се доволно, когато разбра какво се случва. Ноа държеше Слоун в прегръдките си и я целуваше. Тя също отвръщаше на целувките му. Дъглас дръпна завесата.

– Каза, че това е започнало само преди пет минути, така ли?

– Да.

– Удивително – щастливо изрече той.

– Ноа има любовници по целия свят. Не разбирам защо се опитва да прелъсти и Слоун.

– Мисля, че не бих нарекъл това прелъстяване.

Тя бе толкова ядосана, че тропна с крак.

– А как би го нарекъл?

– Страст – усмихна се той, след което включи телевизора и взе тесте карти от шкафа под него. – В момента съм в настроение за някой от късните филми и една игра на джин.

– Лягам си. – Тя тръгна към спалнята си, откъдето той знаеше, че може да продължава да шпионира Ноа.

– Оставаш тук, скъпа моя.

– Но аз...

– Имаш намерение да дебнеш брат си – меко каза Дъглас, – това е не само невъзпитано, но също така и загуба на време, защото вече си видяла всичко, което може да се види. Тази вечер отвън няма да се случи нищо повече, имаш думата ми. – Той седна на един стол и започна да раздава първата ръка.

– Защо си толкова сигурен? – попита тя и се отпусна на стола срещу него.

– Сигурен съм, защото познавам брат ти. Ноа не е толкова глупав или груб, че да се люби с някоя жена върху шезлонга в задния двор.

Тя се замисли върху думите му, след което сви рамене, сякаш това не я интересуваше. Взе ръката, която бе раздал за нея, и погледна в картите си.

– Все още ми дължиш сто четиридесет и пет долара от последния път – напомни му тя. – Ако не ми се изплатиш тази вечер, ще трябва да ти наложа лихви.

– На каква стойност? – попита Дъглас, подреждайки картите в ръката си.

– Осемнадесет процента върху всеки просрочен ден, след като изминат тридесет дни. Трябва да започна да мисля за своето бъдеще.

– Няма да имаш бъдеще, ако ми удържаш по осемнадесет процента.

Тя спечели от него още петнадесет долара, а после и двамата заспаха, докато гледаха късния филм.

– Много е късно – прошепна Слоун, когато Ноа най-после откъсна устните си от нейните. – Трябва да се прибирам.

– Зная. – Той погледна часовника си и с изненада установи, че вече минава три часът. Стана и ѝ подаде ръка, за да се изправи от шезлонга.

Слоун също стана и понечи да оправи прическата си. Внезапно се почувства унижена от вида си и смутена от това, което бяха правили през последните два часа. Ако някой я бе видял как се промъква в къщата, щеше да се почувства като курвата на Вавилон. И което бе по-лошо, Ноа вероятно я смяташе за такава в момента.

Той си помисли, че тя изглежда очарователно така – една напълно облечена жена, лежала до мъж, който страстно я желаше. Не можеше

да повярва, че бе прекарал два сравнително целомъдрени часа с нея върху неудобен шезлонг, и все пак това, което се бе случило, бе също толкова вълнуващо, колкото секса с друга жена. Тя тръгна с него надолу по стълбите. Беше навела глава, сякаш бе дълбоко замислена, и Ноа се опита да види последните два часа през нейните очи. Бе се държал като превъзбуден и неопитен шестнадесетгодишен младеж, който флиртува и се натиска в задния двор. Бе смутен от поведението си и имаше защо... Когато стигнаха до палмовите дървета в края на градината, той произнесе е равен глас:

– Съжалявам. Не трябваше да позволя да продължи толкова дълго или да стигна толкова далеч. Насилих те върху един проклет шезлонг.

На Слоун ѝ олекна, като разбра, че не само тя се чувства объркана.

– Върху шезлонг? – замислено повтори, след което му се усмихна.
– Насилил си ме? Това ли правеше?

Ноа я придърпа към себе си. Тя го погледна закачливо и постави ръце върху гърдите му.

– Сигурно не си спомням добре, но...

– Не бих искал да имаш неясни спомени – прошепна той и сведе глава. – Направих това. – Той я целуна по слепоочието. – И това. – Докосна с устни ухото ѝ и се усмихна, когато тя потрепери и се притисна към него. – Направих и това... и това. – Тя притвори очи и той леко я целуна по клепачите, преди да продължи към устните ѝ. Целуна я бавно и жадно, привлече я по-плътно и когато тя започна да отвръща на целувките му, той за втори път тази вечер изгуби разсъдък си. Побутна я към едно дърво, хвана ръцете ѝ, като впи още по-силно устни в нейните. Пусна едната ѝ ръка и плъзна дланта си надолу към гърдите ѝ, докосна ги, а след това ги обхвана властно. Свободната ѝ ръка обви врата му, тялото ѝ се изви към неговото, а той разкопча роклята ѝ. За части от секундата преди да го направи, осъзна какво върши. Опита се да се овладее, след което откъсна устните си от нейните.

– Това е лудост – дрезгаво прошепна, бавно наведе глава и отново впи устни в нейните.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

– Тежка нощ? – весело попита Париш и приседна на леглото на Слоун.

Сестра ѝ се обърна по гръб.

– Много тежка – отвърна с усмивка, като си мислеше за Ноа. – Колко е часът?

– Десет и половина.

– Толкова късно!

Париш кимна.

– За щастие се сетих да предупредя Дишлър да не включва охранителната система, когато си ляга. Ако не го бях направила, щеше да задействаш алармата, докато минаваш през инфрачервените лъчи в края на моравата при плажа.

Слоун широко отвори очи. Снощи дори не бе и помислила, че трябва да изключи охранителната система. Всъщност не се бе запитала как ще влезе, преди да стигне до задната врата и да разбере, че е отключена. Можеше да си представи колко потресен щеше да е Картър, ако сирените и светлините се бяха включили и той се събудеше, за да открие, че е била с Ноа.

– Тази сутрин ще ти извадя ключ за къщата и дистанционно за портала. При портите има табло и ако въведеш кода за сигурност, можеш да изключиш алармата. В противен случай тя ще се включи, когато минеш покрай първото място с инфрачервени лъчи. Те обхващат целия имот, така че не можеш да се промъкнеш между тях.

Слоун кимна, когато Париш ѝ каза кода за алармата, но не искаше сестра ѝ да си помисли, че възнамерява да продължи по този начин.

– Не смятам това да ми става навик – изрече виновно и седна в леглото.

– Наистина ли? – подразни я Париш. – „Това“ вече телефонира тази сутрин, за да се уговорим за довечера.

– Така ли? – не успя да скрие щастливата си усмивка Слоун.

– Да, довечера четиримата ще вечеряме заедно – отвърна сестра ѝ, развълнувана като дете заради това, което предстоеше – официална рокля, черна вратовръзка, но мястото е неизвестно. Шофьорът на Ноа ще ни вземе преди залез слънце. Това е почти всичко, което ми каза.

Слоун обгърна коленете си с ръце.

– А ти добре ли прекара снощи?

Тя кимна.

– Пол ме кара да се смея. Приятно е човек да бъде с него, но докато танцувахме, ми каза нещо много странно.

– И какво беше то?

– Каза ми, че съм пробудила любопитството му, защото съм толкова многопластова. Не съм сигурна, че беше комплимент.

– А какво друго би могло да бъде? – попита Слоун и двете избухнаха в смях, но от следващите думи на сестра ѝ усмивката ѝ изчезна.

– Интересното е, че според мен Пол е многопластовият човек, не мислиш ли?

– Не зная.

– Сигурна съм, че съм права. Забелязвам дребни подробности за хората, които другите подминават. Татко казва, че веднага подушвам лицемерието.

– С изключение на Хенри – отбеляза Слоун, напомняйки за бившия ѝ годеник.

– Точно така – усмихна се накриво тя, – не исках да кажа, че в Пол има нещо фалшиво, защото изобщо не го мисля.

Слоун не бе напълно убедена. Поколеба се дали да смени темата, или да се задълбочи в нея и неохотно направи второто.

– Намираш ли нещо необичайно в Пол?

– Ами първо, всички мъже обичат да говорят за себе си, но не и той. Освен това умее да задава въпроси и да те изслушва толкова внимателно, че неусетно му казваш всичко, което те интересува. Ако беше срамежлив, щях да го разбера, но той не е. Има и още нещо, което ми се струва доста странно...

– Какво имаш предвид? – тихо попита Слоун.

– Не се смуцава от никого, дори и от татко, който винаги плаши младите мъже, които не са преуспели като него.

– Мен също не ме плаши – отбеляза сестра ѝ.

– Не, но мъжете съдят за себе си по постиженията и състоянието си, а ние не.

Тя бе толкова откровена, че на Слоун ѝ бе трудно да повярва, че това е същата сдържана Париш, с която се бе запознала.

– Има и още нещо. Пол е в застрахователния бизнес, а татко е недоволен от цената на едни полици за служителите му в банката. Когато дадох възможност на Пол да говори с татко и да ни продаде един от групите им планове, той не се възползва.

– Може да е сметнал, че е проява на лош вкус да се опитва да продава застраховки на домакина си.

– Нямаше да се възприеме по този начин, защото аз повдигнах въпроса, а не той.

– Може да е бил смутен именно от това.

– Мисля, че той не се смущава толкова лесно.

Слоун реши да каже на агента да започне да говори за себе си и да продава застраховки, а на Париш откровено довери:

– Не познавам добре мъжете. Смятам Пол за човек, на когото може да се разчита, честен е, вероятно дори и доблестен.

– Такива са и моите впечатления от него – отвърна сестра й. Усмихна се, стана и насочи разговора към предстоящия ден: – По-добре ставай и се обличай. Мислех си да поразгледаме някои забележителности и да пазаруваме. Пол ще остане тук да мързелува.

– Да му купим ли смокинг за довечера? – попита Слоун, като отметна завивките.

– Попитах го, но той каза, че е взел на заем от един приятел и го носи тук за всеки случай.

Слоун бързо се изкъпа и се облече, за да има време да се обади на майка си. Тъй като се бе успала, трябваше да й позвъни в магазина, което пък означаваше, че на Кимбърли ще ѝ е трудно да разговаря. Седна на леглото и извади кредитната карта от портмонето си. Вдигна слушалката, постави картата и се приготви за схватка със собственичката на магазина, Лидия Колинс, която се отнасяше към подчинените си като надзирателка в затвор. Въпреки че Слоун рядко търсеше майка си на работното ѝ място, Лидия винаги се държеше така, сякаш личните разговори са основателна причина за уволнението на най-добрата ѝ служителка.

– Лидия – каза Слоун, когато собственичката вдигна телефона, – Слоун е, обаждам се от Палм Бийч...

В гласа на Лидия веднага долови раздразнение.

– В момента майка ти е заета с един клиент.

Кимбърли винаги бе заета с клиенти, защото хората я обичаха и предпочитаха да почакаат, но да бъдат обслужени от нея.

– Разбирам, но трябва да говоря с нея само за минута.

– Чудесно.

Тя така силно тресна телефонната слушалка, че Слоун трепна, но след секунди топлият и развълнуван глас на Кимбърли я накара да се усмихне.

– Скъпа, толкова се радвам да те чуя. Как вървят нещата?

Дъщеря ѝ я увери, че баща ѝ и прабаба ѝ се държат добре с нея. Запази информацията си за Париш за накрая и в момента, в който спомена името ѝ, майка ѝ се умълча. Разказа ѝ всичко каквото можеше за нея и завърши с думите:

– Ще я обикнеш, а и тя ще те обикне. Искам много скоро да дойде в Бел Харбър. – Слоун очакваше майка ѝ да каже нещо, но тя мълчеше. – Мамо, чуваш ли ме?

– Да – прошепна съкрушено тя и Слоун разбра, че тя плаче.

Сърцето ѝ се сви, когато осъзна с какви усилия Кимбърли се бе преструвала, че е приела раздялата си с Париш. Сега дори най-малката възможност да се събере отново с дъщеря си я разстройваше. Слоун не си спомняше по-рано да е виждала майка си да плаче и усети, че нейните очи също се пълнят със сълзи.

– Тя толкова ми напомня за теб – нежно изрече Слоун. Има добър вкус като тебе и сама измисля моделите на дрехите си. – Чу се резкият глас на Лидия. – Май е по-добре да затваряш. След няколко дни отново ще ти се обадя.

– Да, моля те.

– Чао.

– Почакай – внезапно каза Ким, – мислиш ли, че можеш да предадеш на Париш, че я обичам?

Слоун преглътна сълзите си.

– Да, разбира се. Ще ѝ предам.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

Едит седеше на любимия си стол в спалнята си, облечена в още една от черните си рокли, но си бе закачила голяма брошка с рубини и диаманти. Слоун се почуди дали тя няма някоя по-светла дреха или поне шал.

– Прабабо, каза, че искаш да видиш Слоун преди да излезем – рече Париш и целуна възрастната жена по челото.

– Ако нямаш нищо против, бих искала да поговоря с нея насаме, Париш.

Младата жена се учуди, но кимна и излезе. Слоун все още не бе успяла да седне на стола срещу Едит, когато възрастната жена заговори:

– Какво си мислеше преди малко?

Слоун виновно започна:

– Чудех се дали би си сложила цветен шал, ако днес ти купя.

Старицата сви вежди.

– Да не би да не одобряваш облеклото ми?

– Не, нямах това предвид.

– Не бъди лицемерна. Точно това имаше предвид.

Хваната натясно, правнучката ѝ прикри усмивката си.

– Майка ми винаги казва, че светлите тонове повдигат духа.

– Смяташ, че имам нужда от повдигане на духа, така ли?

– Не точно. Просто имаш красиви очи и си мислех, че един син шал...

– Сега пък се подмазваш. Днес показваш всичките си недостатъци – прекъсна я Едит и се усмихна накриво. – Очевидно мислите ни вървят в една посока. – Погледна към тавана, сякаш това бе посоката, която имаше предвид.

Слоун проследи погледа ѝ, след което объркано я погледна.

– Каква посока?

– Нагоре. Предполагам, че когато умра, ще се изкача, и няма да сляза, не мислиш ли?

Усмивката на младата жена угасна.

– Бих предпочела да не мисля за това.

При тези думи прабаба ѝ се оживи и стана делова.

– Смъртта е част от живота. Аз съм на деветдесет и пет и следователно я гледам право в очите. Както и да е, не това е темата на разговора

ни. Ще бъда абсолютно откровена с теб и не желая никакви емоционални изблици...

Тя винаги бе откровена и Слоун се приготви да чуе нещо изключително неприятно. Едит се пресегна към голяма тъмносиня кутия, която стоеше на масата до нея и ѝ я подаде. След това се опита да разкопчае брошката си. Пръстите ѝ бяха изкривени от артритата, но Слоун знаеше, че не трябва да ѝ предлага помощта си, така че объркано седна и замълча с кутията в скута си.

– Отвори кутията – нареди Едит, когато най-накрая свали брошката.

Тя я отвори. Вътре, обвито в кадифе, се намираше колие с рубини и диаманти, широко около пет сантиметра, в комплект с обици и гривна. Тъй като старичката бе махнала брошката си, Слоун помисли, че вероятно е решила да си сложи другите бижута.

– Какво мислиш?

– Наистина са светли – убедително изрече младата жена и отново си помисли за шала, който ще освежи черната рокля.

– Тези бижута принадлежаха на баба ми Хановър. Те са в семейството по-дълго от всички други бижута и поради тази причина имат най-голяма стойност за мен. Ти съвсем отскоро си в семейството и макар да не съм сантиментална, ми хрумна, че това е нещото, което ще запълни празнината от изминалите години. Днес си сложих брошката за последен път, но се надявам занапред да я виждам върху теб, естествено когато си облечена с по-подходящи дрехи от тези мъжки панталони.

– Да я нося аз? – повтори Слоун, след което си спомни за официалната вечеря, която предстоеше, и разбра. – Много мило от твоя страна да ми позволиш да я сложа...

– Глупаво дете! Не ти давам тези бижута за една вечер. Подарявам ти ги. Рубинът е твоят камък. Когато умра, те ще ти напомнят за мен и предците ти, които никога не си имала възможността да видиш.

От изненада младата жена така бързо скочи на крака, че трябваше да сграбчи кадифената кутия, за да не падне на земята. Сега разбра защо всичко това бе предшествано от разговор за смъртта.

– Надявам се да живееш още дълги години и да имаш много случаи, в които да носиш тези бижута. Нямам нужда от тях, за да ми напомнят за теб, когато... когато...

– Умра – каза Едит.

– Не искам да мисля за това точно сега, когато се запознах с теб.

– Настоявам да вземеш тези бижута сега.

– Няма да го направя – решително отвърна Слоун и сложи кутията върху масата.

– Но един ден те така или иначе ще бъдат твои.

– Не желая да говорим за този ден.

– Надявам се, че няма да бъдеш толкова твърдоглава, когато обсъждаме и завещанието ми, защото реших да го променя, така че и ти да получиш дела, който ти се полага.

– Напротив, ще бъда също толкова твърдоглава! – прекъсна я Слоун и за нейна изненада Едит Рейнълдс силно се изсмя.

– Боже, какво упорито същество си – изрече старицата. – Не си спомням някой да се е опитвал да повлияе на решението ми. Дори Картьр знае, че е безсмислено да ми противоречи.

Слоун не искаше да бъде неблагодарна или груба и спокойно добави:

– Просто не искам да говорим за смъртта ти. Това е потискащо.

– Тази мисъл и на мен често ми действа по този начин – сърдито заяви Едит и младата жена разбра, че тя се шегува.

Наведе се и импулсивно целуна сбръчканата ѝ буза.

– Днес ще ти купя шал, който да повдигне настроението ти и да прогони тези мисли – обеща ѝ, докато се изправяше.

– И да не е прекалено скъп – извика прабаба ѝ след нея.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Тъй като и двете бяха гладни, Париш предложи да обядват и Слоун се съгласи. Гореше от нетърпение да предаде на сестра си съобщението от Ким, но бе убедена, че с всяка стъпка, която Париш щеше да направи към майка им, щеше да се отдалечава от баща им. Една сервитьорка напълни чашите им с вода и им подаде менюта в кожени калъфи. Слоун механично пое своето и го разтвори. Разсеяно го погледна, докато мислеше за предстоящия разговор и се опитваше да бъде обективна. Независимо от всичко не можеше да отрече, че Картър е грижовен баща за Париш, макар и изключително властен, и сестра ѝ с основание бе лоялна към него. За сестра ѝ бе относително лесно и безопасно да харесва Слоун, защото това не я караше да приеме факта, че Картър е лъжец и злодей. Що се отнася до Кимбърли, разликата беше огромна.

Картър и майка му бяха накарали Париш да повярва, че тя заслужава такова порицание, че дори съдията бе издал заповед, за да я предпази от нея. Ако приемеше, че всичко това не е истина, трябваше също така да приеме, че баща ѝ и баба ѝ са лъжци. Слоун вече знаеше, че на сестра ѝ ще ѝ бъде мъчително трудно да се съгласи с това и се страхуваше, че тя ще се опита да избегне болката по единствения възможен начин – като отхвърля предложенията на Кимбърли и намира причини да не я посети.

Сервитьорката дойде да вземе поръчките им и Слоун механично поиска специалистета на заведението. Когато жената се отдалечи, тя реши да подхване темата за Кимбърли, но Париш я попита:

– За какво искаше да говори прабаба с теб тази сутрин?

– За бижута. Искаше да ми даде някакви семейни ценности и аз отказах.

– Спомена ли ти и за завещанието си?

Когато Слоун кимна, сестра ѝ се хвана за слепоочията и започна да ги разтрива, сякаш внезапно бе получила главоболие.

– Съжалявам – печално изрече, – зная, че един ден ще умре.

Слоун мълчаливо я изчака да продължи и тя въздъхна и отпусна ръце.

– Видях кадифената кутия върху масата ѝ и имах чувството, че ще направи нещо такова. Неприятно ми е, когато говори за смъртта. Може би си мисля, че като говориш за нещо, то се случва. Не зная. – Тя тръсна

глава и предложи: – Да говорим за нещо весело.

Това бе моментът, който Слоун очакваше.

– Искаш ли да говорим за майка ни?

– Добре.

– Тази сутрин разговарях с нея и ѝ разказах всичко за теб. Казах ѝ, че искаш да се срещнеш с нея.

– А тя какво отговори?

Слоун погледна Париш право в очите:

– Разплака се. Никога по-рано не съм виждала майка да плаче.

Сестра ѝ преглътна.

– Каза ли нещо друго?

– Да, помоли ме да ти предам, че те обича.

Париш сведе очи.

– Това е много мило.

Слоун усети, че в нея започват да се пробуждат чувства, и се опита да направи нещата по-лесни за Париш.

– Зная, че ти е трудно. Научих, че са ти наговорили ужасни неща за нея, а сега аз ти казвам, че тя е една много мила и внимателна жена. И не може да не си помислиш, че ако аз ти казвам истината, значи някой те е излъгал. Не, не някой. Баща ти и майка му.

– Той е и твой баща – отбеляза Париш, сякаш я умоляваше да приеме тази връзка, преди самата тя да осъществи връзка с Кимбърли.

– Разбира се, че е – отвърна Слоун и попита: – Беше ли близка с майката на баща ти?

– С баба Франсис ли? – поколеба се Париш, след което виновно поклати глава. – Тя ме ужасяваше. Ужасяваше всички. Беше не само подла, но и студена.

Това бе точно отговорът, който сестра ѝ очакваше да чуе.

– Тогава да обвиним нея за случилото се. Тя вероятно и без това е виновна за повечето от нещата.

Разказа на сестра си версията на Кимбърли за деня, когато майката на Картър е пристигнала във Флорида с лимузина и е отпътувала за Сан Франциско с него и Париш. Слоун видя, че докато я слушаше, сестра ѝ се затвори в себе си, сякаш не вярваше, че баща ѝ и майка му са способни на такава жестокост.

– Трябва да запомним едно – завърши оптимистично Слоун, – по времето, когато баща ни се е съгласил да се върне в Сан Франциско с майка си и с теб, той е бил само на двадесет и седем. Не е бил мъжът, когото познаваме сега. Бил е млад. Израснал е в лукс и внезапно е бил

обременен е жена и две деца, които да издържа. Вероятно е бил уплашен до смърт. Майка му сигурно го е убедила, че тя най-добре знае какво трябва да се направи. Може да му е казала, че имат отчаяна нужда от него в Сан Франциско, тъй като баща му е много болен. Може пък той да е искал да го повярва. Кой всъщност знае?

– Никой – отвърна Париш след малко.

– Трябва да добавим и това, че нищо не е свързвало родителите ни. Той не я е обичал. Тя е била просто красиво, наивно провинциално момиче, което се е влюбило в богат и изтънчен по-възрастен мъж и е забременяло.

– А той се е опитал да постъпи правилно и се е оженил за нея – добави Париш.

– Не точно. Когато тя отпътувала за Сан Франциско, за да му каже, че е бременна, родителите му били там. Те били толкова отвлечени и вбесени, че когато той се прибрал късно същата нощ, му казали да се маха и да вземе мама със себе си.

Слоун предвидливо ѝ спести това, че Картър е бил пиян, когато се е прибрал у дома и че родителите му приели историята с бременното провинциално момиче като последната от дългия списък безотговорни постъпки. Много внимателно тя се насочи истинския проблем.

– След като бракът се е разтрогнал, са ти разказали ужасни неща за майка ни, които не са истина, и това е било лошо от тяхна страна. Обаче като си помислиш, не изглежда чак толкова странно.

– Всъщност предимно баба Франсис говореше лошо за нея.

– Като имам предвид какво ми каза току-що за нея, това никак не ме учудва – опита се да се пошегува Слоун.

– Да, но татко никога не ѝ се противопостави.

– Тогава той вече е бил по-възрастен и по-умен и вероятно се е срамувал от постъпката си или от това, което тя го е убедила да направи. Очевидно безумно те обича и не е искал да прилича на злодей в твоите очи. – Слоун вдигна чашата си с вода и отбеляза: – Не мисля, че е необичайно за разведени родители да правят гадни забележки един за друг пред децата си.

– Права си. Какво лошо ти е разказвала мама за него?

Сестра ѝ се загледа в нея и безпомощно се усмихна.

– Преди няколко години някакво момче открадна портмонето на майка. В деня на процеса тя свидетелства и пледира пред съдията за снизходителност. Бе толкова твърдо решена да му помогне, че говори изключително убедително.

Париш се усмихна.

– Успя ли?

Слоун кимна.

– Съдията каза, че ще се почувства така, сякаш наказва нея, ако изпрати момчето в затвора.

– Каква хубава история.

– Не съвсем. Седмица по-късно той открадна колата ѝ.

Слоун бе сигурна, че е успяла да реши дилемата на Париш, защото от този момент нататък сестра ѝ я засипа е въпроси за Кимбърли.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ

Благодарение на разговора за майка им този следобед мислите на Слоун не бяха изцяло погълнати от Ноа. Но когато започна да се приготвя за вечерята, гореше от нетърпение да го види. Тъй като не знаеше коя рокля да облече, Париш влезе в стаята ѝ, за да ѝ помогне. След като прегледа дрехите ѝ и се възхити на това, което беше донесла, тя поклати глава и обяви, че тази специална вечер изисква дълга рокля.

– Не прекалено екстравагантна – реши, – но ефирна.

Тъй като Слоун нямаше такава рокля, сестра ѝ я прегърна и я поведе към стаята си.

Слоун с удивление забеляза, че гардеробът ѝ е по-богат от магазина на Лидия в Бел Харбър и бе свързан с още една просторна стая, пълна с незавършени дрехи. Тя започна да изважда един след друг прекрасни тоалети и да ги отхвърля по причини, които сестра ѝ не разбираше.

– Ето това е – заяви най-накрая, като извади бяла рокля без презрамки. – Какво мислиш?

Отначало Слоун реши, че тази рокля много прилича на червената ленена рокля на Сара, с изключение на цвета и дължината. Париш я накара да я облече и да се огледа.

– О – прошепна Слоун, – толкова е красива.

– Все още не си видяла всичко. – Париш грабна бял воал на бели и златни листа. – Сега имаме нужда и от подходящи бижута – добави тя и започна да отваря вградените и стената чекмеджета.

– Ами косата ми?

Сестра ѝ погледна към нея.

– Косата ти е идеална, а също и гримът ти, но имаш нужда от обици и мисля, че намерих точно това, което ни трябва.

Слоун си сложи обиците и закопча широкото златно колие около врата си. След това се огледа. Беше възхитена от промяната, която Париш бе направила с нея. Обърна се, за да каже това на сестра си, но тя явно все още не бе приключила. Бе излязла и след минута се върна с три бели рози.

– Снощи ги откраднах от една от украсите – обясни тя, като се пресегна и ги втъкна в косата на Слоун.

– Някой има ли представа къде отиваме? – попита Пол, когато

униформеният шофьор му отвори задната врата на ролс-ройса на Ноа.

– Аз не – отвърна Слоун, като го последва в колата, – но където и да отиваме, ти ще сразиш дамите.

Въдоушевляването и ентузиазмът ѝ бяха толкова заразни, че дори Пол бе в настроение.

– Нямам късмет – пошегува се той, – вече съм с две от най-красивите жени във Флорида. Париш, ти имаш ли представа къде отиваме?

Тя приличаше на райска птица в дългата си светла копринена рокля тип саронг.

– Да, но нямам право да ви казвам – самодоволно ги подразни, след което погледна към Слоун и отстъпи: – Предполагам обаче, че мога да ви подсказва – ще вечеряте в най-люксовия ресторант на Палм Бийч.

– Който е? – намеси се Пол.

– Нарича се „Видение“.

Лицето му доби странен израз и Слоун имаше чувството, че заведението му е познато.

– Ходил ли си там по-рано?

Той изглеждаше объркан.

– Не, никога не съм чувал за него.

– Сигурно е изключително луксово място, щом трябва да сме облечени по този начин – отбеляза младата жена.

Малко по-късно колата сви по един частен път към морето, където покрай пристана бяха завързани големи яхти.

– Трябваше да се досетя – удивено каза Слоун, като се обърна към Париш. – „Видение“ е лодка.

Тя не отговори. Взираше се напред и се мръщеше, докато ролсът минаваше покрай последните яхти и спря на един отдалечен паркинг, където вече ги очакваше малък бял хеликоптер.

– О, не... – каза тя, когато шофьорът излезе и отвори вратата ѝ.

Пол и Слоун я последваха, но тя направи две крачки и спря, като местеше погледа си от хеликоптера към шофьора.

– Мартин, мислех, че господин Мейтланд ще ни прати катер.

Мартин, шофьорът, бе грамаден петдесетинагодишен мъж, който изглеждаше достатъчно силен не само за да шофира ролса, но и да го носи, а гласът му бе по-скоро властен, отколкото почтителен.

– Имаме проблем с мотора на катера. Господин Мейтланд ви очаква във „Видение“, където съм сигурен, че ще прекарате една много приятна вечер.

Слоун леко се стресна от неизказаната му заповед да се качват на

хеликоптера и колебанията ѝ изчезнаха, но Париш бе уплашена.

– Какво има? – нежно я попита Пол.

Тя се блъсна в него, докато отстъпваше назад.

– Съжалявам, но наистина мисля, че не мога да се кача на това нещо. Зная, че не мога. Не харесвам дори големите хеликоптери, какво остава за малките.

Слоун посърна. Не искаше да пропусне вечерта с Ноа.

– Ние ли сме единствените гости, които очаква Ноа? – попита, като се усмихна, за да прикрие разочарованието си. – Ако е така, може би той би могъл да се присъедини към нас някъде тук?

– Няма да е честно – отвърна Париш. – Накарал е готвача му да приготви специална вечеря. Освен това искаше да те изненада. – Тя се обърна настрана и тъжно погледна към Пол. – Не искам да развалям вечерта. Ти върви със Слоун, а аз ще се прибера у дома.

Сестра ѝ понечи да ѝ възрази, но Пол галантно се намеси:

– Това няма да е честно спрямо мен. Слоун може да отиде, а ние с теб ще вечеряме в някое заведение тук.

– Сигурен ли си, че нямаш нищо против? – поколеба се Париш и го погледна със смесица от тъга и признателност.

Той явно намираше ситуацията по-скоро за смешна. Кимна към хеликоптера и каза на Слоун:

– По-добре тръгвай, преди да му е свършило горивото. – След това се обърна към сестра ѝ и посочи отворената врата на колата. – Ще тръгваме ли?

Париш наблюдаваше как хеликоптерът се издига от земята и рязко завива над водата. Тя се обърна към Пол:

– Надявам се, че не си разочарован.

– Изобщо. – Той се облегна на вратата на колата и я загледа мълчаливо и с удивление.

Леко обезкуражена от критичния му поглед, младата жена изрече:

– Сигурно си мислиш, че съм глупава и невротичка.

Той мълчаливо поклати глава.

– Страхувам се от хеликоптери.

Пол я погледна.

– По този начин сигурно се лишаваш от удоволствието.

– Удоволствие от какво?

– От това да ги управляваш.

Тя се засмя и се призна за победена.

– Как разбра?

– Баща ти много се гордее с твоите постижения. Просто от любопитство, какво щеше да правиш, ако бях решил да тръгна със Слоун?

– Знаех, че няма да го направиш.

На предната седалка шофьорът разговаряше по телефона, за да съобщи, че хеликоптерът току-що е отпътувал с госпожица Рейнълдс. След като затвори, колебливо погледна към Париш в страничното огледало в очакване на решението ѝ.

– Няма смисъл да се преструваме, Марти – печално изрече тя. – Хванаха ме. Господин Мейтланд каза, че ще ни резервира места някъде другаде. Отведи ни там.

Шофьорът кимна, направи остър завой, стигна до мостик номер три и спря. Париш учудено го изгледа.

– Какво има пък сега?

– По странно съвпадение – излъга шофьорът, – готвачът и капитанът на „Видение“ скоро ще се върнат с хеликоптера. Когато преди малко се обадих на господин Мейтланд, за да му кажа, че госпожица Рейнълдс е тръгнала, той бе много разстроен, че не си е спомнил за страха, който цял живот сте изпитвали от хеликоптерите. Настоя да му позволите да ви предложи в замяна вечеря на борда на „Стар Гейзър“. Мартин кимна към една двадесетметрова лодка, акостирана точно пред тях.

Париш погледна развеселено към Пол.

– Какво мислиш? Честно ли е да позволим на Ноа да си създава толкова много неприятности?

– Това е единственото честно нещо, което можем да направим. – Той се усмихна неохотно и добави: – Мисля, че ще бъде удобно, ако я изкараме в открито море без екипажа.

– Можеш ли да управляваш толкова голяма лодка?

– С малко помощ от твоя страна. А ти можеш ли да готвиш?

– Не и без голяма помощ от твоя страна.

Той ѝ подаде ръка.

– Да вървим.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

„Видение“ отговаряше на името си, помисли си Слоун, когато хеликоптерът се наклони наляво и тя смаяна погледна към яхтата. На фона на залеза блестящата бяла яхта изглеждаше величествена и масивна като „Тадж Махал“.

– Добре дошли на борда, госпожице – каза един мъж в бяла униформа, като се наведе ниско и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да слезе от хеликоптера. Посочи ѝ пътя към главната палуба, която се намиреше две нива по-надолу, и я придружи до арката, където върху маса, покрита с бяла ленена покривка, бе сервирана вечеря за двама. – Спешно потърсиха господин Мейтланд по телефона, но той съвсем скоро ще се присъедини към вас – обясни човекът и побърза да си тръгне.

Слоун смаяно се огледа. Дори не бе подозирала, че съществува нещо подобно, освен в разказите за пътешествия по места като Монте Карло. Прокарвайки ръка по гладкия парапет, тя тръгна бавно по главната палуба към кърмата. По-голямата част от това ниво явно се заемаше от просторен салон с големи прозорци. Завесите бяха дръпнати и Слоун се учуди от това, че вътрешността изглежда повече като модерен апартамент, отколкото като част от морски съд. Мокетът беше бял, с нюанси на синьо и платинено, които оформяха широка ивица по края и медальон в центъра. Вита стълба с хромиран парапет водеше към горното и долното ниво. Около маси с дебели стъклени плотове бяха подредени канапета и столове, тапицирани в цветовете на килима. Върху масите имаше модернистични скулптури от блестящо злато и сребро. На поставки бяха издигнати големи камъни, които светеха в цветовете на дъгата, включително в сиво-синьо и аметистово. Тъй като Ноа не беше в салона, тя очакваше той да излезе от някоя от вратите, покрай които мина. Вместо това го намери на мястото, от което бе тръгнала. Той стоеше до парапета и говореше по мобилния си телефон. Гласът му бе тих и груб:

– Повече не ме интересуват извиненията на Лорън, очаквам резултати. Кажи на Грациела, че ако още веднъж прецака тази работа, няма да се застъпя за него пред венецуелското правителство и може да изгние в тамошния затвор. Ноа замълча. – Точно така, говоря съвсем сериозно. – Отново замълча за миг. – Добре, тогава се погрижи за Грациела и се махай от там. – Той рязко прекъсна разговора и хвърли телефона върху една маса. На Слоун ѝ бе малко трудно да свърже този студент,

заплашителен мъж с внимателния човек, с когото се бе запознала. Когато хвърли телефона на масата, Ноа видя Слоун и изражението му се смекчи.

– Здравей – каза той с усмивка, която бе обезкуражаваща колкото смайващо елегантния му вид. Не знаеше какво да каже. Ноа приличаше на недостъпен непознат.

– Здравей – отвърна тя учтиво, но официално.

Дори да беше забелязал сдържаността ѝ, той не го показа. Наведе се и взе бутилка шампанско, която се изстудяваше в сребърна кофичка, и наля в две чаши. Подаде ѝ едната и тя бе принудена да се приближи към него, за да я вземе. И двамата вдигнаха погледи, когато перката на хеликоптера започна да се върти, и Слоун видя още трима мъже да се качват заедно с пилота.

– За мен това е твърде непривично – обясни тя, докато гледаше как машината започна да се издига.

Ноа потисна желанието си да я погали. Облегна се на парапета, докато ѝ се наслаждаваше в роклята без презрамки. Слоун го погледна и каза първото, което ѝ дойде наум:

– Париш не е с мен. Страхува се да лети с хеликоптери.

– Какъв срам – сериозно отвърна той.

– Пол остана на брега с нея.

– Съкрушен съм.

Тя забеляза игривите пламъчета в красивите му сиви очи и го почувства много по-близък. В същото време още нещо ѝ направи впечатление. Обърна се бързо към масата и видя цветята, свещите в кристалните поставки, сребърните прибори и китайския порцелан. Прибори за двама. Два стола. Разкъсвана между вината си към Париш и радостта от близостта му, Слоун се опита да изглежда възмутена.

– През цялото време си знаел, че тя се страхува от хеликоптери.

– Тази мисъл никога не ми е хрумвала.

– Наистина ли?

Той бавно поклати глава, а в очите му се таеше смях заради изражението ѝ, защото тя много добре знаеше, че той крие нещо, и нямаше да се откаже, докато не разбере какво е то.

– Толкова отдавна я познаваш, не знаеш, че се страхува от хеликоптери? – недоверчиво попита тя. – Възможно ли е това да е така, защото тя всъщност не се страхува?

Ноа не издържа. Наведе се и прошепна на ухото ѝ:

– Париш има разрешително за пилотиране.

Топлият му дъх погали ухото ѝ.

– Но защо си създаваш толкова много грижи само заради нас двамата?

– Исках да изкупя вината си за снощния шезлонг.

– С всичко това? – подразни го. – Никога ли не вършиш нещата само наполовина?

– Снощи направих точно това – отвърна ѝ многозначително.

– Но на мен шезлонгът ми хареса.

– Обстановката тук ще ти хареса повече.

Той открито я предупреждаваше за намеренията си и от това стомахът ѝ се сви.

– Искаш ли да ти покажа яхтата?

– Да – бързо отвърна тя. Той я хвана за ръка, но дори и топлината от силните му пръсти не можа да прогони нарастващото напрежение. Знаеше защо я покани на яхтата, но не бе избрал подходящото време и място, защото накъдето и да се обърнеше, тя виждаше неоспорими доказателства, че светът, в който живее той е съвсем различен от нейния. За него връзката им щеше да е краткотраен ваканционен флирт, разнообразие за две седмици, ако траеше и толкова. За нея бе... Не можеше да понася тази мисъл, но повече не можеше и да се заблуждава: историята се повтаряше. Тя бе майка си, но тридесет години по-късно. Бе луда по Ноа Мейтланд, а той бе неустоим, но и недостъпен. Мечтаеше да се влюби, а щеше да прекара живота си, като сравнява всички с Ноа. Той я отведе един етаж по-нагоре и спря до първата врата на палубата.

– Това е капитанската каюта – каза и отвори вратата.

Паниката на Слоун изчезна. Тя огледа просторната, луксозно обзаведена стая и погледът ѝ се спря на огромното легло. Дебелият юрган бе отметнат подканващо, а осветлението бе приглушено и съблазнително. Тя се опита да се пошегува:

– Не е мотел с шест звезди, но предполагам, че в морето хора като теб трябва да се примирят с това, което им се предлага. – Стори ѝ се, че това прозвуча ужасно и веднага се извини: – Съжалявам. Бе глупаво и грубо от моя страна.

Той мълчаливо я изучаваше е безизразно лице.

– Защо каза това?

Слоун въздъхна и реши да бъде честна. Погледна го и отговори:

– Защото съм нервна и се чувствам неудобно. Свикнала съм да те виждам с Кортни и Дъглас. Не очаквах да те намеря тук, заедно с всичко това. Дори не познах гласа ти, когато те чух да говориш по телефона.

Всъщност изобщо не те познавам – завърши отчаяно.

Ноа отлично я разбираше, защото сам не можеше да се познае, когато тя бе наблизко. Наблюдаваше привлекателното ѝ лице, обмисляше думите ѝ и се възхищаваше на куража ѝ да ги изрече, докато се чудеше дали да зарови лице в благоуханната ѝ коса, да се изсмее над опасенията ѝ или да успокои терзанията ѝ с целувка. Тя явно приемаше парите му за пречка, а не за най-желаното нещо в него и това я правеше още по-желана. За да я успокои, Ноа хвана брадичката ѝ.

– Познаваш ме, Слоун – прошепна и наведе глава. Бавно и омайващо докосна с устни нейните. – Спомняш ли си това? – дрезгаво прошепна, а ръцете му се плъзнаха по раменете и гърба ѝ. Целуна я още по-страстно. Тя се отпусна. Ръцете ѝ сякаш действаха по своя воля. Те се плъзнаха под самото му и погалиха гърдите му, а после се насочиха към раменете и врата му. Той откъсна устни от нейните, очите му блестяха, а гласът му бе пълен с желание. – А сега помниш ли ме?

Слоун осъзна, че вече е прекалено късно да избяга, защото никога нямаше да може да го забрави. Безполезно беше да пренебрегва и спомените, които той щеше да ѝ даде в тази стая. В Бел Харбър щеше да има достатъчно време за самота и съжаления. Той чакаше отговора ѝ и тя кимна и простена:

– Да.

Повдигна се на пръсти и го целуна с цялата си любов и отчаяние. Той ставаше все по-настоятелен и жаден в целувките си, силно я притискаше в прегръдките си, а ръцете му властно обхождаха гърба и гърдите ѝ. Затвори вратата с крак и Слоун стана нервна, но вместо да продължи по същия страстен начин, Ноа забави темпото. Целуваше я, докато цялото ѝ тяло не бе завладяно от желание. Ръцете му галеха и изучаваха тялото ѝ. Усети пръстите му върху ципа на роклята си. Той рязко отстъпи назад, за да свали смокинга си, а нейната рокля се свлече на пода. Тя механично се наведе да я вземе.

– Недей – каза той, а погледът му се спря на гърдите ѝ, докато бързо разкопчаваше ризата си.

Явно не се стесняваше да се съблича пред нея, но тя беше твърде смутена. Обърна се, за да се доразсъблече. Докато разкопчаваше ръкавелите си, я наблюдаваше как маха фуркетите от косата си. С вдигнати ръце и леко наведена глава, силно му напомняше на една картина в Лувъра, изобразяваща гола жена. Когато и последният фуркет бе махнат, тя разтърси глава и косата ѝ се спусна по раменете като водопад от блестящо злато. Той застана зад нея, обгърна я с ръце и я привлече към себе

си.

– Луд съм по теб – прошепна той и тя потръпна. Обърна я към себе си и я придърпа към леглото, след което легна до нея и подложи ръка под главата ѝ. Слоун чакаше с нарастващо желание, докато погледът му обхождаше всяка извивка на тялото ѝ. После той леко и нежно докосна устните ѝ, като в същото време я галеше по врата. Това ѝ действа успокоително. Тя се обърна към него и отвърна на целувките му и в този момент той плъзна ръка по рамото ѝ, хвана гърдата ѝ и започна да движи палеца си около зърното ѝ. Докосването му я възбуди още повече. Тя прокара пръсти по гърдите му. Кожата му бе нежна и гладка. Ръката му бе мускулиста, а вратът му – як. Пръстите ѝ изследваха челюстта и скулите му. Той бе величествен. Бе неин. Засега. Косата покрай слепоочията му бе мека...

За Слоун тези докосвания бяха откритие, но те силно развълнуваха и Ноа със своята нежност, защото не ги очакваше. Той се отдели от нея, погледна я приятно изненадан и желание обзе цялото му тяло. Без да разбере, че е предизвикала подобни емоции в него, тя прокара пръсти по устните му. Те бяха изваяни от непознат материал – твърди и топли. Веждите му бяха гъсти и прави. Тя го погледна объркано. Лицето му издаваше силна страст. Разбра какво бе предизвикала. Притвори очи, изви се срещу него и усети дъха му, докато го целуваше. Той настоятелно потърси езика ѝ със своя, докато спускаше ръката си надолу по тялото ѝ. Нежно я погали между бедрата и пръстите му потънаха в нея.

Започна да я целува по врата и гърдите, а тя го стисна за раменете и заби нокти в гърба му. Той обхвана с ръце задните ѝ части и я повдигна към себе си, след което навлезе в нея със сила, която я накара да се извие. Всеки следващ бавен тласък я приближаваше към края, но той внезапно я прегърна и се претърколи по гръб. Седнала върху него, тя не можеше да повярва на това, което се случва, а Ноа се засмя на обърканото ѝ изражение. Ако беше е друга жена, щеше да свърши, без да прави това, но искаше да ѝ покаже всичко, на което бе способен, преди да е загубил контрол. Казваше си, че това е причината, знаеше, че го прави заради предишните ѝ двама любовници. Те явно са били твърде неумели. Но не и той. Искеше да бъде абсолютно сигурен, че Слоун ще е разбрала това, когато напуснат тази стая. Той протегна ръце и прокара пръсти през косата ѝ.

– Ти си изключителна – прошепна и спусна ръце към гърдите ѝ, след което неохотно ги пусна и я хвана за бедрата, за да ѝ помогне.

Няколко минути по-късно той осъзна колко неопитна е тя. Слоун

забавяше, когато той искаше тя да се движи по-бързо, и променяше темпото, когато той не желаше това. Ноа не можеше да предвиди следващото ѝ движение и през цялото време го очакваше с нарастваща възбуда и любопитство, които щяха да липсват, ако тя знаеше какво прави. Тъкмо си бе помислил това, когато тя се вгледа в лицето му и започна да се нагажда към натиска на бедрата му. Страстта, която си мислеше, че контролира, пламна и го накара да я сграбчи за бедрата и да я спре. Привлече я към гърдите си и нежно я обърна по гръб. Премести се отгоре ѝ, а бедрата му я приковаха към леглото и той започна да прониква дълбоко в нея.

– Отвори си очите – грубо прошепна.

Тя го погледна, а очите ѝ безмълвно молеха за момента на освобождение и той също така безмълвно ѝ го обеща.

Слоун го усещаше дълбоко в себе си. Той пулсираше, докато не изригна във върховното удоволствие, което я накара тихо да изскимти. Ноа направи последен гласък, а тялото му трепереше от удоволствието, което бе дал и на нея. Отпусна глава, като дишаше тежко. Обви ръка около бедрата ѝ и се претърколи заедно с нея.

Слоун лежеше щастлива от това, че е в обятията му. Когато съзнанието ѝ бавно започна да се прояснява, разбра, че мъжът, с когото токущо се бе любила, е много опитен. От друга страна, не мислеше, че той я е сметнал за толкова неопитна, че да се е отегчил и да не я пожелае отново. В противен случай сега нямаше да я притиска така към себе си и ръката му нямаше така нежно да гали гръба ѝ. За всеки случай тя реши да му каже нещо:

– Ноа.

– Да.

– Бързо се уча.

Той наведе глава, за да види красивото ѝ лице, след което нежно се усмихна и прошепна:

– Забелязах.

– Имам предвид, че с практика ще стана по-добра.

Леглото се разтърси от смеха му, когато я прегърна и зарови лице във врата ѝ.

– Господи, помогни ми!

След оргазъм обикновено се чувстваше отпуснат, но никога безпричинно щастлив. Не можеше да разбере защо тази жена има такава власт над него. Можеше да го размекне с поглед, да го развесели с усмивка и да го разтопи с докосване. Тя не бе алчна, суетна и лукава.

Освен това не бе вечеряла, осъзна той. Погледна часовника си. Бе настоял тя да дойде тук рано, за да види залеза, и все още можеше да го направи. Отметна косата от гладката ѝ буза и тя го погледна.

– Развлеченията за вечерта включват вечеря и обиколка на кораба – подразни я той.

Тя му се усмихна, а ръката ѝ спокойно лежеше на гърдите му.

– А това беше ли включено в цената на билета, или беше премия?

– Не ме гледай по този начин, или ще получиш още нещо в допълнение към вечерята и обиколката.

– Наистина ли? И какво ще бъде то?

– Десерт.

За да не бъде изкушен отново, той взе телефона и нареди вечерята да бъде сервирана след половин час, след което неохотно стана от леглото.

Вечеряха на свещи и в официално облекло, а отнякъде се носеше музика. След като сексуалното им желание бе задоволено, вече можеха да разговарят като приятели и да се опознаят. Когато вечерята приключи, тя бе толкова спокойна, че без колебание отговори на въпроса му за Картър и Кимбърли.

– Майка ми спечелила конкурс за красота, когато била на осемнадесет години. Наградата била екскурзия до форт Лодърдейл и една седмица в най-добрия хотел. Един фотограф от местния вестник я снимал на плажа. Наблизо имало коктейл – част от сватбена репетиция, на която Картър присъствал. – Той отишъл да види какво става. Носел бяло сако. Майка ми се влюбила в него. Това е.

– Това не може да е всичко, което се е случило – пошегува се Ноа.

– Почти всичко. Майка ми била отгледана от баба си и била много наивна. Прекарала останалите три дни от почивката си в хотелската си стая заедно с него. Тя му подарила девствеността си, а той ѝ дал Париш. Тя се прибрала у дома абсолютно убедена, че са влюбени и че той желае да се ожени за нея. Трябвало само да убеди семейството си в Сан Франциско. Мама естествено била малко изненадана, когато годеникът ѝ повече не я потърсил. И дори още по-изненадана, когато лекарят ѝ казал, че не е болна от грип, а е бременна.

Ноа вдигна чашата си с вино, докато гледаше развълнуваното ѝ красиво лице. Тя много се старееше гласът ѝ да звучи нехайно, но в него се долавяше нежност, когато споменаваше майка си, и известна грубост, когато говореше за Картър.

– Какво се е случило после?

– Обичайното – отвърна тя с усмивка. – Мама отишла в библиотеката и открила бащата на детето си по фамилияното име в изданието „Кой кой е?“ – Ноа не се засмя и тя продължи сериозно: – Тя все още била убедена, че той я обича и семейството му вероятно е несправедливо към него, така че с останалите от наградата пари си купила самолетен билет. Отишла в дома му посред нощ, но ѝ заявили, че Картър не е вкъщи. Тя обяснила, че му е годеница, и попитала дали може да го изчака. Можеш да си представиш останалото.

– Вероятно – каза Ноа, – но бих искал да го чуя от теб.

– Ти си много упорит – пошегува се Слоун. Той очакваше тя да продължи. Неспособна да не се подчини на безмълвната му заповед, тя въздъхна и каза: – Когато разбрали защо го търси, те се разгневили. – Замълча и се опита да намери подходящ начин, по който да доразкаже историята Картър бе негов приятел и баща на Париш. – Те естествено разбрали, че е постъпил неправилно, и когато Картър се прибрал, поел отговорността си и си тръгнал заедно с мама...

Ноа се присмя на опита ѝ да скрие истината.

– Този номер няма да мине, Слоун. Познавах майката и бащата на Картър като по-възрастни, но не е възможно да са се променили толкова много. Какво действително се е случило?

Той бе толкова пряк, че тя леко се смути, стисна салфетката в скута си и накрая срещна нетрепващия му поглед.

– Всъщност – въздъхна, – когато се прибрал същата нощ. Картър бил пиян, а родителите му вече били бесни заради дългия му списък от прегрешения. Изхвърлили го, а заедно с него и майка ми. Вероятно му е подействало отрезвително. Спрели в Лас Вегас и се оженили. После продължи ли към Флорида. Имал пари, колкото да купи лодка и през следващите две години я давал под наем. Родила се Париш, а после и аз.

– И след това?

– След това един ден майката на Картър пристигнала с лимузина, за да го уведоми, че баща му е получил удар. Казала му, че може да се върне в семейното гнездо и може да вземе една от дъщерите си. Същия ден отпътували с Париш.

– Кортни е останала с впечатлението, че двете с майка ти не сте били подsigурени след този случай.

– Дали на майка ми прилично възнаграждение – отвърна уклончиво Слоун.

– Колко прилично?

– Прилично – натърти, а после се усмихна и поклати глава. – Щеше

да е без значение, дори да бе много по-голямо. Майка ми е толкова добра и наивна, че би го дала на всеки, който ѝ поиска заем или на когото някой фалшив финансов съветник е измъкнал парите.

– Това ли се случи със сумата, която е получила?

– С по-голямата част от нея.

– Никога не наричаш Картър татко, нали?

Тя извъртя очи и се засмя.

– Той не ми е баща.

Ноа бавно остави чашата си с вино.

– Така ли?

– Не означава нищо за мен.

– Кое е важно за теб?

– Картър ми е само биологичен родител. Баштата е нещо много повече от това. Той е човекът, който ти бърше сълзите, докато си малка, и проверява под леглото ти, защото се страхуваш, че там се е скрило чудовище. Той кара училищния побойник да те остави на мира и е най-добрият ти приятел. Ходи на родителски срещи и посещава мачовете ти по софтбоул дори когато си прекалено малка, за да играеш, и през цялото време седиш на страничната скамейка. Притеснява се, когато си болна и когато момчетата започнат да се навъртат около теб.

Ноа се усмихна заради този факт от личния ѝ живот, който тя не съзнателно бе споделила с него. Представи си малко русокосо момиченце в екип за софтбоул, седнало на пейката. Големите му виолетови очи бяха тъжни, защото не му позволяваха да играе.

– Значи си играла софтбоул? – попита, докато се опитваше да си спомни дали познава и друга жена, която като малка да е играла софтбоул, а не тенис или хокей на трева.

– Едва ли може да се каже точно така – отвърна тя, а смехът ѝ му прозвуча като звън на камбанки. – Бях толкова дребна за възрастта си, че се сливах с тревата, и когато играех в моята възрастова група, съотборниците ми профучаваха покрай мен.

– Е, не си пораснала чак толкова много – нежно каза Ноа.

– О, напротив – увери го тя през смях.

В този момент Ноа си помисли, че тя трябва да е претърпяла големи промени по време на съзряването си, защото сега фигурата ѝ бе великолепна и абсолютно пропорционална – и пасваше идеално на неговото тяло... Самата мисъл за това го възбуди и развеселен, но и леко подразнен, той каза:

– Обещах ти да направим обиколка на яхтата. – Стана и заобиколи

масата, за да отмести стола ѝ, след което я наметна с шала ѝ.

Слоун бе очарована. Много пъти се бе качвала на яhti, но „Видение“ приличаше повече на корабче за пътешествия. Разгледа безупречно почистеното машинно помещение и кухнята и когато Ноа разбра, че интересът ѝ не е престорен, извади връзка ключове и ѝ показа места, които първоначално смяташе да пропусне и в които можеше да се намери всичко – от приспособления за чистене до облекла за моряците.

– Обичам лодките – довери му тя със светнали очи.

– Всички лодки ли? – подразни я той.

Слоун кимна сериозно.

– Всички – риболовните, влекачите, бързите и бавните. Обичам океана и всичко, свързано с него.

Намираха се в средата на яхтата, едно ниво под главната палуба и тя спря пред следващата врата.

– Тази ще я прескочим – твърдо изрече той и я хвана през кръста, за да продължат.

Това веднага предизвика любопитството ѝ.

– Защо? Какво криеш там?

– Нищо, което да представлява интерес за теб.

Тя избухна в смях.

– Не прави така, не е честно. Предизвика любопитството ми, а аз мразя загадките. Детектив съм по... Аз съм детектив аматьор – пошегува се тя и за да не привлече вниманието му, добави с престорено негодувание: – Това са женските спални, нали? Водиш жени, за да не се бунтува екипажът ти по време на дългите пътувания.

– Съвсем не – отвърна той, но не отключи вратата и това още повече засили интереса ѝ.

– Пиратско съкровище? – продължи тя. – Контрабандни стоки? Наркотици... – Усмивката ѝ угасна.

Ноа въздъхна примирено, отключи вратата и запали лампата. Слоун погледна шокирано. Малката каюта побираше цял арсенал от оръжия, включително и картченица.

– Щом ги видя, Кортни отказа да излиза с мен в открито море.

Слоун леко тръсна глава.

– Само не драматизирай – заяви той.

Тя видя оръжия за ръкопашен бой и такива, които бяха незаконни в Съединените щати.

– Да, но това... за какво ти е всичко това?

Той се опита да го представи като нещо обичайно:

– Притежателите на кораби често държат оръжие на борда.

Младата жена бе толкова разтревожена, че потрепери и Ноа си извади погрешно заключение.

– Не се страхувай. Не са заредени.

Слоун пристъпи напред и отбеляза:

– Ако е истина, тогава защо от картечницата виси тази лента с куршуми на нея?

Ноа се засмя приглушено, загаси осветлението и я изведе от помещението.

– Станало е случайно. Това е стара картечница, която конфискувахме от един неочакван гост по време на последното си пътешествие.

Отново си помисли, че всъщност не го познава.

Докато стояха облегнати на парапета на главната палуба, Ноа почувства, че тя се е затворила в себе си и предположи, че причина за това са скритите оръжия, но отдаде реакцията ѝ на паниката, която бе изпитала и Кортни.

– Най-добрият начин да преодолееш страха си към оръжията е да се научиш да ги използваш.

Слоун преглътна и кимна.

– Мога да те науча да стреляш с някои от тях.

– Би било хубаво – разсеяно отвърна тя. Въображението ѝ се бе развихрило – глупава грешка, която вероятно се дължеше на емоционалното ѝ състояние. Бе започнала да се влюбва в него още от момента, когато го видя в гостната на Картър. Преди малко бяха слели телата си в едно и тя бе стенала от страст в ръцете му. Реши, че е по-разумно да му поиска обяснение.

– Би било още по-хубаво, ако можех да разбера защо притежаваш тези оръжия. Искам да кажа, не сме във война, нали?

– Не, но имам делови отношения със страни, в които положението не винаги е стабилно. И бизнесмените в тези страни често са въоръжени.

Обърна се към него и го погледна.

– Работиш с хора, които искат да те застрелят?

– Не, работя с хора, чиито съперници искат да застрелят тях. Или мен, ако се изпреча на пътя им. Поради тази причина преди няколко години разбрах, че не е само по-разумно, но и по-здравословно да правя сделките си на моя територия. Следващия месец имам среща близо до брега на един от големите градове в Централна Америка. Ще се състои на борда на „Видение“ и колегите ми ще долетят с хеликоптер.

– Може би не е зле да се заемеш с по-безопасна работа – сподели мислите си тя.

Той се засмя.

– Не го правя само заради безопасността, но и заради ефекта. – Тя го погледна объркано и той ѝ обясни: – Когато съм в чужда страна и работя с хора, които се впечатляват от материалното благополучие, „Видение“ им внушава респект.

Слоун си отдъхна. Обяснението му ѝ се стори доста разумно.

– Каква работа имаш с тези хора?

– Импорт-експорт. Правя сделки.

– Във Венецуела ли?

– Това е едно от местата.

– Господин Грациела носи ли оръжие?

Слоун забеляза, че въпросът ѝ не му се понарави.

– Не – студено отвърна той. – Ако носеше, някой щеше да му го вземе и да го застреля.

Знаеше, че тя е обзета от съмнения, и вместо да се опита да ги разсее, той я изчака сама да вземе решение. Слоун усети, че това е един вид тест за нея – за това, дали може да бъде лоялна. Или да му бъде любовница. Последната мисъл ѝ хареса. Нещо ѝ подсказваше, че ѝ казва истината. Винаги можеше да разчита на предчувствията си по време на работа. Стори го и сега.

– Съжалявам, не трябваше да си пъхам носа в тези неща. – Обърна се към парапета и се загледа във водата.

– Имаш ли още въпроси?

Тя кимна.

– Да, един.

– И какъв е той?

– Защо пропуснахме салона по време на обиколката?

Ноа бе очарован от нейния ум, а в момента и от начина, по който изглеждаше на лунната светлина. Застана зад нея, прегърна я и я привлече към себе си, а гласът му бе станал дрезгав от пробуждащото се в него желание.

– В салона има врата, която води към спалнята ми, и ако влезеш в едната стая, ще трябва да преминеш и към другата – не можеш да се измъкнеш.

Очакваше реакцията ѝ и усети нов прилив на желание, когато тя бавно кимна.

– Има още един проблем – прошепна той. – Преди малко направих

грешка. В цената на билета не се включваше тази част от обиколката. Трябва да платиш допълнително, и то в аванс.

Целуна ъгълчето на устата ѝ в очакване да му бъде платено, а тя потръпна и се обърна към него.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

Следващата седмица премина за Слоун като поредица от слънчеви дни и чувствени нощи. Денят прекарваше е Париш, а нощта с Ноа. Лодката му „Стар Гейзер“ стана тяхно постоянно убежище – намираше се на близко, но все пак уединено място и им даваше възможност да пътуват. В къщата му на брега се чувстваше почти толкова удобно, колкото в собствения си дом в Бел Харбър, а Дъглас и Кортни я приемаха като член на семейството. Слоун знаеше, че това няма да трае вечно. Само едно нещо от почивката ѝ и Палм Бийч нямаше да се промени – бе влюбена в Ноа.

Пол и Париш явно също си допадаха и четиримата често прекарваха дните си заедно, макар че вечер обикновено се разделяха. Слоун не знаеше каква е връзката на агента със сестра ѝ. Той не бе човек, на когото можеш да задаваш въпроси от личен характер и въпреки че Париш споделяше с нея, истината бе, че дори и тя самата не знаеше какво изпитва Пол към нея. Това често бе тема на разговор между Слоун и Ноа, когато оставаха насаме, но осем дни след съдбовната нощ на борда на „Видение“ тя нямаше как да разговаря с него. Всъщност пред нея за пръв път се очертаваше една самотна вечер и макар че само преди няколко седмици това би я зараждало, сега се чувстваше неспокойна.

Ноа имаше някаква делова среща в Маями и щеше да се върне на следващия ден. Слоун възнамеряваше да прекара времето с Париш и Едит, но сестра ѝ имаше главоболие и взе някакво лекарство, от което заспа. Пол също бе заминал по лична работа и не знаеше дали ще си дойде през нощта или на следната сутрин. Вечеряха рано и след това Едит пожела да останат и да гледат шоуигрите по кабелната телевизия, но в девет и половина Слоун не можеше да издържи и минута повече пред екрана. Картър играеше покер с приятели и нямаше да се прибере преди единадесет.

Младата жена имаше ужасното предчувствие, че когато си тръгне оттук и Ноа не е вече до нея, самотата и безпокойството ще ѝ станат постоянни спътници. Не хранеше напразни надежди относно намеренията му. Бе чувала достатъчно изказвания от страна на Дъглас и Кортни, а и от самия Ноа и знаеше, че той е против брака и децата. Освен това се бе запознала и с някои от приятелите му, когато я взимаше със себе си в клуба, и от това, което бе разбрала, ставаше ясно, че Ноа зарязва жените

толкова лесно, колкото сменя ризите си – и почти толкова често. Въпреки че знаеше тези неща и бе сигурна колко много ще я боли, Слоун не би пропуснала и една минута от това изживяване. Досега бе имала само две интимни връзки и едната от тях само защото по това време се чувстваше съвсем изолирана. Единствено майка ѝ не намираще това за странно, но когато Слоун наближи тридесетте и все още нямаше сериозен приятел, дори Кимбърли започна да ѝ подхвърля, че трябва по-често да се среща с мъже. В това отношение опитът на майка ѝ не бе по-голям от нейния – мъжете непрекъснато я канеха, а тя почти никога не излизаше.

– Той просто не ме привлича – казваше Ким. – Предпочитам да си остана вкъщи или да се видя с приятели.

Слоун откри, че прилича на майка си повече, отколкото бе предполагала. И двете не ги вълнуваха привлекателните мъже, дори те да притежаваха всички необходими качества. Влюбваха се рядко, но когато това се случеше, очевидно бе преживяване, което променяше целия им живот.

Слоун излезе на терасата на спалнята си и се загледа в отражението на луната във водата. Погледна часовника си и реши да слезе на плажа. Беше десет часът. Надяваше се разходката да я успокои. Облече голям бледорозов памучен пуловер и дънки, обу си гуменки, върза косата си на конска опашка и тръгна надолу по стълбите.

Когато стигна на плажа, реши да се насочи наляво, в посока обратна на къщата на Ноа. Не трябваше да мисли непрекъснато за него. Имаше нужда да помисли за своето бъдеще, когато останеше сама. Обаче толкова по-приятно бе да си спомня за нещата, които той говореше и правеше, когато бяха заедно. Ноа бе прекрасен, остроумен и готов да говори за всичко, което я интересуваше – освен за чувствата си. Никога, дори когато беше обладан от страст, той не бе изрекъл думата „любов“, нито пък бе говорил за бъдещето. Никога не я бе нарекъл с умилително име. В Бел Харбър Джес я наричаше „малката“, а когато се правеше на Хъмфри Богарт, ѝ казваше „хей, сладурче“. Обаче любовникът ѝ я наричаше „Слоун“. Вместо да се тревожи от този факт, тя реши да мисли за това колко забавно ѝ е с него.

Един час по-късно, когато се връщаше в къщата на Картър, тези мисли все още я занимаваха. Гледаше към водата и се усмихваше при мисълта как изглежда Ноа, докато управлява яхтата, а вятърът роши косите му. Така бе погълната от мислите си, че когато чу гласа на Ноа, за момент си помисли, че си въобразява. Откъсна поглед от водата и огледа плажа пред себе си, след което се обърна надясно. Спря и се загледа,

без да вярва на очите си. Той идваше към нея от имението на баща ѝ, облечен в джинси и плетено поло. Тя тръгна към него.

– Запътила ли си се към някое определено място? – попита той с момчешка усмивка и спря пред нея. Тя поклати глава. – Случайно днес да си се чувствала изгубена, самотна и неспособна да се съсредоточиш?

– Всъщност да – щастливо отвърна младата жена, защото очевидно и той се чувстваше по същия начин, – предполагам, че това е някакъв вирус.

– Вирус ли? А прави ли те раздразнителна и недоволна?

Слоун бе забелязала, че той има буен характер и когато беше недоволен, ставаше рязък и дори груб, но никога не се държеше лошо с нея и семейството си. Тя го погледна самодоволно.

– Не зная. Аз винаги съм мила.

Той се засмя и разпери ръце.

– Тогава ела и ми го докажи.

Тя се хвърли в обятията му и той силно я притисна.

– Липсваше ми – прошепна ѝ. – Действаш ми като наркотик. – Жадно я целуна, а след това я прегърна през кръста и я поведе към дома си.

– Къде ме водиш?

– Там, където най-често обичам да те виждам.

Беше късно и Слоун изказа странно предположение:

– В кухнята ли?

– Как разбра? Върнах се още тази нощ, защото исках да те видя. Гладен съм, а Клодин вече си е легнала. Кортни изгаря всичко, до което се докосне, а Дъглас няма да пипне нищо в кухнята, което не възнамерява да сложи в уста. Ще можеш ли да ми приготвиш един омлет, като този, който ми направи миналата седмица?

– Сърцето ми се свива при мисълта, че трябва да си легнеш гладен само защото не можеш да намериш някоя жена да ти приготви вечерята. Толкова е тъжно.

Ноа я погледна.

– Не изглеждаш тъжна.

– Ти си не само мъжествен, великолепен и невероятно секси – иронично изрече тя, – но освен това си и досетлив. Не изглеждам тъжна, защото имам решение.

– А то дали ще ми се хареса?

Кортни влетя в кабинета на баща си, хвана го за ръка и започна да го дърпа от стола.

– Какво правиш? – извика той.

– Трябва да дойдеш долу. Слоун е тук и няма да повярваш какво става, освен ако не го видиш с очите си.

– Да видя какво?

– Ноа готви.

Двамата тихо отидоха до кухнята, за да видят чудото. Ноа стоеше в средата на кухнята и наблюдаваше Слоун, която изваждаше продуктите за омлета.

– Имам своя теория за готвенето – заяви той авторитетно.

Слоун се засмя, когато Ноа взе от шкафа лук, два домата, червена и зелена чушка и ги постави на плота, за да ги нареже.

– Философията ти да не би да е „аз платих за храната, нека някой друг да се оправя с нея“?

– О, нима вече си чела най-продаваната ми книга на тази тема?

Тя не му обърна внимание и продължи:

– Да разбирам ли, че според теб този „някой друг“ по всяка вероятност е жена?

– Как се досети?

– Това не е ли сексистко?

– Не приемам нещата по този начин. За мен това е привилегия. – Беконът се печеше в микровълновата печка и Ноа отбеляза: – Ухае великолепно.

Тя му се усмихна.

– Така ли?

– Обожавам омлетите и умирам от глад.

– Искаш ли да чуеш и моята теория?

– Мисля, че не.

Въпреки това тя каза:

– Този, който не помага при готвенето, не трябва да помага и при яденето.

– Добре, готов съм. Възложи ми някаква работа. И нека да е трудна.

Без да се обръща, тя му подаде нож и чушка през рамо:

– Заповядай.

Той се усмихна зад гърба й.

– Имах предвид нещо по-мъжествено.

Тя му подаде лука. Ноа се засмя. Забавляваше се. Започна да бели лука.

– Надявам се момчетата от боулинга да не научат затова. Ще ми се подиграват.

– Не, няма. Истинските мъже боравят с ножове.

В отговор той взе една кърпа и леко я шляпна отзад.

– Това по-добре не го пробвай върху мен – каза Кортни и тръгна към тях. Тя се облегна на плота и го загледа надменно. – Слоун ми показва някои страхотни хватки. Мога да те просна по... ох – извика тя, когато кърпата я перна по крака. Момичето го изгледа подигравателно, след което се обърна към Слоун: – Аз ли да го набия, или ти?

Преди младата жена да ѝ отговори, Ноа взе един домати, сложи го пред Кортни и ѝ подаде нож.

– Слоун току-що ми каза теорията си за готвенето. Нека я споделя с теб.

Сестра му взе ножа и заяви:

– Това е отвратително. Никога няма да мога да участвам в шоуто на Сали. Тази къща започва да прилича на истински дом.

Дъглас влезе малко след като нарязаният лук вече се пържеше и цялата подготвителна работа бе свършена.

– Случайно да има храна за още един човек? – попита той Слоун.

– Разбира се.

Кортни възрази:

– Не ти се полага, защото не си свършил никаква работа.

– Но вече няма нищо за вършене – отвърна той и невинно се огледа наоколо.

Ноа го погледна.

– Избра най-подходящия момент.

– И аз така си мисля – отвърна баща му и седна на масата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

– Минава полунощ – каза Слоун, докато вървяха хванати за ръце към къщата на Картър.

– Много се забавлявах – отвърна той.

– Радвам се.

– Ти правиш всичко толкова забавно.

– Благодаря ти.

– Луд съм по теб – добави той тихо.

Сърцето ѝ заби по-силно. „Обичам те“ – помисли си тя, но прошепна „благодаря“, защото не можеше да му каже истината.

– Това ли е всичко? – усмихна се Ноа, но личеше, че е разочарован.

Слоун спря.

– Не – нежно изрече тя, повдигна се на пръсти и с целувка му каза това, което не смееше да произнесе на глас. Той я прегърна, а тялото му се напрегна.

Тя разбра, че той също я обича.

Бяха стигнали до средата на моравата, когато Слоун със закъснение си спомни за инфрачервените лъчи и се сепна.

– О, бях забравила за това.

– За кое?

Тя се засмя.

– За инфрачервените лъчи. Ако охранителната система беше включена, щяхме да ги пресечем, когато тръгнахме през поляната. Дишлър сигурно ме е видял да излизам и ги е прекъснал, за да не се активират, когато задейства системата.

– Или това, или ченгетата вече се събират пред предната врата – пошегува се Ноа.

– Не, Париш ми каза, че заедно с алармата се включват и всички светлини и сирени в къщата.

– Какво? Никога ли не си чувала за безшумни аларми, свързани директно с полицейското управление?

Слоун не само бе чувала за тях, но можеше и да му обясни как да ги инсталира. Вместо да прибави още една към дългия списък от лъжи, тя заяви:

– Зная всичко за тях.

Той стисна ръката ѝ по-силно.

– Обзалагам се, че е така – рече и Слоун моментално застана нащрек.

– Защо казваш това?

– Проста логика и великолепа интуиция. В комбинация от тях стигам до заключението, че една жена, която взема уроци по самоотбрана, без съмнение би имала много добра охранителна система в дома си. Прав ли съм?

– Не мога да отрека – започна тя, но в този момент от един от балконите на къщата се чу глас:

– Здравейте.

Беше Париш.

– Как се чувстваш? – попита я Слоун.

– Много по-добре. Само че спях цял ден и сега съм съвсем будра. Пол и татко се прибраха около единадесет, но веднага си легнаха. Мислех да сляза до кухнята и да си направя какао. Вие искате ли?

Слоун искаше – би поискала дори да заспиваше права, но Ноа поклати глава и спря пред задната врата.

– Малко съм уморен, а и не бих могъл да поема нищо повече.

Все пак не бе прекалено изморен, за да я дари с една продължителна целувка за лека нощ. Ноа се наведе, отключи задната врата с ключа, който тя му бе дала, и отвори.

– Ще ти се обадя на...

Писькът на Париш го прекъсна:

– Прабабо! Не! Помогнете ми!

Слоун се извъртя, влетя през вратата и се затича по коридора в посоката, от която идваха виковете на Париш. Ноа я следваше. До кухнята имаше уютен кабинет, където по-рано Едит бе гледала телевизия. Това, което Слоун видя сега, я ужаси. Едит лежеше отпусната върху канапето, а Париш се бе навела над нея и се опитваше да я повдигне.

– О, боже, мили боже – повтаряше тя, – сърдечен удар! Не е имало никой с нея...

– Обади се на деветстотин и единадесет – нареди Слоун на сестра си. Тя нежно обърна възрастната жена по гръб. – Ще започнем е изкуствено дишане и... млъкна, когато видя огнестрелната рана в гърдите на прабаба си. Скочи на крака и побягна. – Повикайте Пол! – извика тя през рамо, докато тичаше. – Не пипайте нищо! Запалете всички лампи...

За части от секундата Ноа си помисли, че тя бяга към телефона, но на бюрото имаше телефон. Тогава чу задната врата рязко да се отваря.

– Обади се на деветстотин и единадесет – изкрещя той на Париш и

тръгна след Слоун. Не можеше да повярва, че импулсивната малка глупачка действително е излязла навън да търси убиеца.

Той изскочи от къщата и огледа пустата поляна, след което хукна към задната част на имението, защото това му изглеждаше най-логичната посока. Сви зад ъгъла точно когато тя се скри в сенките пред него. Когато я видя отново, се бе прилепила до стената в предната част на къщата и се оглеждаше.

– Слоун! – извика той, но тя отново бе побягнала. Тичаше през предната градина, скриваше се в храстите и прескачаше препятствията като лекоатлетка. Ноа се затича след нея.

Тя спря близо до предния портал. Сведе глава, а раменете ѝ започнаха да се тресат. Той стигна до нея, хвана я и я обърна към себе си.

– Какво, по дяволите...

– Тя е мъртва – изхлипа Слоун, – мъртва е. – Сълзите, които се стичаха по бузите ѝ, потушиха гнева му от необмислената ѝ постъпка. Ноа я притегли към себе си и силно я прегърна.

– Съжалявам – прошепна той, – толкова съжалявам.

В далечината се чу вой на сирени и той видя, че електрическата порта започна да се отваря. Отмести Слоун от алеята, когато две патрулни коли пристигнаха от противоположни посоки с включени сирени.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Слоун забеляза, че хората от полицейското управление на Палм Бийч не само работеха бързо и ефикасно, но също така знаеха как да се отнасят с богатите и известни жители на града, без да ги поставят в неудобно положение. Минути след като първите патрулиращи офицери пристигнаха на местопроизшествието, те схванаха ситуацията, събраха на едно място хората от къщата, за да не изчезнат важни улики и уведомиха областния съдебен лекар. Скоро след това районът беше отцепен. Междувременно двама детективи започнаха да разпитват всички в къщата.

Готвачът, домакинът, икономът и пазачът чакаха в трапезарията. Членовете на семейството и приятелите бяха настанени в гостната, за да им се осигури уединение и комфорт. Попитаха Картър къде да отиде Гари Дишлър, тъй като той се причисляваше и към двете групи, и Картър настоя той също да остане в гостната.

Капитан Уолтър Хоклин бе извикан от дома си, за да се убеди лично, че Картър Рейнълдс и семейството му не са подложени на излишно неудобство от детективите Денис Флин и Анди Кейгъл или от останалите полицаи.

В кабинета, където лежеше Едит, проблесваха светкавици, докато фотографираха тялото, преди да бъде преместено. Слоун се стряскаше всеки път, когато светлината се отразеше в огледалото в коридора, и се надяваше Париш да не забелязва или поне да не осъзнава това, което правят. Когато седна в гостната заедно с Ноа, Картър и останалите, тя бе обзета от безсилие и гняв. Детективите Флин и Кейгъл бяха приключили с разпитите, но след като се посъветваха с екипа в кабинета, казаха, че трябва да подредят и потвърдят част от получената информация. Те разтвориха записките си, а капитан Хоклин внимателно обясни защо се налага това.

– Зная, че всички сте изморени и разстроени – рече той, но насочи думите си главно към Париш и Картър. – Преди да започнем да ви притесняваме с още въпроси, ще ви кажа малкото, което знаем до този момент. Най-важно за вас ще е да узнаете, че госпожа Рейнълдс не е страдала. Куршумът е пронизал сърцето ѝ и тя е умряла мигновено. Има доказателства за влизане с взлом – един от прозорците в кабинета, където е била намерена, е бил счупен и отключен. Без ваша помощ не можем

да кажем какво е взето, но шкафовете са били претърсени. Нямаме представа колко дълго убиецът се е намирал в къщата и дали е влизал и в други помещения. Ще трябва да огледате и да ни уведомите дали нещо липсва. – Той замълча, а Картър рязко кимна. – Ще направим всичко необходимо, за да се справим с този случай възможно най-бързо и ефективно. В момента търсим отпечатащи в спалните, които използват гостите и членовете на семейството, така че през нощта ще можете да останете в тях. Не пипайте нищо никъде другаде. Ще работим през цялата нощ и се надяваме да сме си тръгнали до сутринта. Местната преса вече е надушила историята и до утре това сигурно ще стане национална новина. Оградата пред къщата ви ще ги държи на разстояние. За нещастие до имението ви има достъп и откъм плажа. Там сме оградили с полицейска лента, а ще поставя и човек, който да не допуска хората. След като си тръгнем, ще ви се наложи за няколко дни да наемете охранители, които да останат там. В противен случай пресата и любопитните ще ви изторможат до смърт.

– Това е първото нещо, което ще направи Гари утре сутринта – каза Картър и секретарят му кимна.

– Ще останете доволни, че сте го направили. И така, вече разговаряхме с обслужващия персонал и искам да ги изведа оттук до утре, за да приключим работата си. Можете ли да ги настаните в някой местен хотел, но да бъдат на разположение?

Картър погледна към Гари, който каза:

– Ще се заема с това.

– Освен това разбрах, че имате две прислужници, които живеят на друго място. Щом дойдат на работа утре, ще ги разпитаме. След това бих искал да ги изпратя въщи. – Доволен, че са обсъдили тези подробности, Хоклин се зае с настоящия проблем: – Съжалявам, че точно сега се налага да ви задавам още въпроси, но е необходимо да получим колкото може повече информация. Детективите Флин и Кейгъл вече са ви разпитали поотделно, но ще бъде от полза да ви съберем и заедно. Понякога нечия реплика може – да накара друг човек да си спомни важна подробност. Детектив Флин – кимна той към човека, застанал от дясната му страна.

Детектив Флин приближаваше петдесетте, бе закръглен, средно висок, с приятно лице. Приличаше на ирландски свещеник или на ирландски актьор. И все пак в него имаше нещо, което вдъхваше доверие, и Слоун предположи, че вероятно това е причината да го извикат за тази работа.

Анди Кейгъл беше съвсем различен. Наближаваше тридесетте, беше висок, слаб, с продълговато лице, носеше очила с дебели лещи, които постоянно побутваше на носа си. Той правеше всичко със съзнателна несръчност. Три пъти се извини на Слоун за това, че я притеснява с въпросите си как се казва, къде живее и къде е била същата нощ. Изглеждаше като сдържан и наивен хлапак, който по-скоро би се извинил, отколкото да изрази несъгласие и който трудно би разпознал лъжата. Тя предполагаше, че той е в действителност по-опасният и проникателният от двамата детективи.

Тъй като Пол я бе инструктирал да се придържа към измислената им история, половината от това, което каза на Кейгъл, бе лъжа, но предвид обстоятелствата бе почти без значение, дали е вътрешен декоратор във ваканция, или полицейски детектив, който работи за ФБР. И в двата случая Едит Рейнълдс бе мъртва. Ако Слоун си бе останала у дома, тя можеше все още да е жива. Единствената нищожна утеха, която я крепеше, бе, че прабаба ѝ не е страдала.

– Господин Рейнълдс – започна Флин, – казахте, че сте се прибрали около единадесет часа.

Тя видя, че ръката на Картър трепери, когато отметна косата си от челото. Лицето му бе пребледняло от шока и тя изпита съчувствие към него. С Едит бе трудно да се живее, но той очевидно бе потресен от начина, по който бе умряла. Той кимна в отговор и прочисти гърлото си.

– Точно така. До десет и четиридесет и пет играх покер с приятели. После се прибрах вкъщи. Отне ми около петнадесет минути. Вкарах колата в гаража, след което си легнах.

– Когато приближихте къщата, забелязахте ли на улицата паркиран автомобил или изобщо нещо подозрително?

– Преди малко ме попитахте същото и аз се опитах да се сетя. Мисля, че видях бял ван, паркиран малко по-надолу.

– Той с какво ви направи впечатление?

– Просто тази седмица видях подобен ван на същото място.

Флин кимна и записа нещо в бележника си.

– Казахте, че сте влезли с колата в гаража. Къщата има четири странични входа и два от тях водят към кухнята един откъм гаража, а друг откъм задния двор. Другите два също водят към моравата отзад, но от различни стаи. Кой вход използвахте?

Картър го погледна така, сякаш детективът бе малоумен.

– Естествено, че използвах този, който свързва кухнята с гаража.

Флин невъзмутимо си записа.

– Минахте ли покрай кабинета, в който бе намерена жертвата, и чухте ли някакъв шум?

– Не, излязох от кухнята, насочих се към стълбището и се качих горе.

– Беше ли обичайно за госпожа Рейнълдс вечер да остава сама в тази стая?

– Не със затворена врата, но обичаше да остава в стаята, защото там има телевизор с много голям екран, а също така се вижда и моравата. Не обичаше вечер да седи в зимната градина, защото трябваше да включва много лампи. Картър се бе подпрял, но сега се хвана за главата, сякаш не можеше да понесе спомена за това каква е била тя само допреди няколко часа.

– А беше ли обичайно за нея да седи на разтворени завеси?

Той кимна.

– Значи ако някой е наблюдавал къщата откъм плажа, би могъл да научи всичко това.

Картър вдигна глава.

– Да не би да предполагате, че някой психопат е дебнал наоколо в очакване на сгоден случай да я убие?

– Възможно е. Бяха ли затруднени по някакъв начин движенията на госпожа Рейнълдс?

– Тя беше на деветдесет и пет години. Това само по себе си е пречка.

– Но е можела да върви, нали?

Той кимна.

– Справяше се изключително добре за възрастта си.

– Как беше със зрението?

– Когато четеше, се нуждаеше се от очила с голям диоптър.

– Имаше ли проблеми със слуха?

– Само когато ѝ бе удобно. Защо задавате всички тези въпроси?

– Стандартна процедура.

Слоун знаеше, че Флин лъже. У нея се зародиха подозрения още когато Хоклин спомена счупения прозорец в кабинета. Едит би трябвало да чуе или да види нещо, което да ѝ подсказва, че някой се опитва да проникне в къщата и да се опита да избяга. Но не го бе сторила. Намерила я да лежи по лице на канапето. От друга страна, ставите ѝ бяха сковани и понякога ѝ отнемаше доста време, докато успее да се изправи. Може би се бе опитала, но не бе успяла да го направи навреме. Във всеки случай Флин и Кейгъл трябваше да узнаят за затрудненията ѝ.

– Госпожа Рейнълдс беше болна от артрит – внимателно каза Слоун и моментално привлече вниманието им. – Понякога имаше проблеми и ѝ бе особено трудно да се изправя.

– Радвам се, че се сетихте да ни споменете за това, госпожице Рейнълдс – бързо каза Хоклин, – би могло да ни бъде от полза. Благодаря ви.

Тя погледна към Пол, който заедно с Ноа седеше на канапето срещу нея, за да види как приема той това, че бе дала на детективите информация, която не се бяха сетили да ѝ поискат. Пол наблюдаваше Париш, а изразът на лицето му бе неразгадаем и напрегнат. Ноа улови погледа на Слоун и ѝ се усмихна окуражително и на нея ѝ се прииска да положи глава на широкото му рамо и да заплаче. Тя беше ченге и въпреки това не бе успяла да предотврати убийството на член от собственото си семейство. Обикновено обръщаше внимание на всичко подозрително, а сега беше много вероятно да е минала само на няколко метра покрай убицеца на Едит, когато тръгна за плажа, но не забеляза нищо.

– Госпожице Рейнълдс – обърна се Флин към Париш, след като прегледа бележките си, – казахте, че сте взели някакво лекарство за мигрена по обяд и сте се събудили около десет часа. Знаете ли какво ви събуди?

– Не. Проспала съм доста часове и вероятно въздействието на хапчетата просто е преминало.

– Какво направихте, след като станяхте?

– Казах ви, излязох на балкона.

– Видяхте ли нещо подозрително?

– Не, нищо.

– Това е било приблизително часът на настъпване на смъртта, а нападателят вероятно е влязъл през прозорец в кабинета. Балконът на спалнята ви не е далеч от мястото.

– Зная, но не видях нищо подозрително.

– Съвсем нищо ли? Дори и нещо, което да ви се е сторило малко необичайно?

– Видях само Ноа, който си тръгваше от... – Тя млъкна и изглеждаше така ужасена, сякаш думите ѝ по някакъв начин го обвиняваха. – Ноа, нямах предвид...

Детектив Кейгъл проговори за пръв път. Със същото колебливо и несигурно изражение той каза:

– Господин Мейтланд, не споменахте, че сте идвали до къщата. Казахте, че сте срещнали госпожица Мейтланд на брега.

На Ноа изглежда не му направи впечатление насоката, която внезапно взе разпитът.

– Тръгнах през поляната и бях на половината път до къщата, когато видях да се разхожда една жена, която можеше да бъде Слоун, така че спрях и почаках, докато се убедя, че наистина е тя. Тогава се върнах на плажа. И това фактически е мястото, където я срещнах.

– Често ли ви се случва да идвате тук късно вечерта, без предварително да сте се обадили?

– Първо позвъних, но никой не ми отговори.

– Към колко часа се обадохте?

– Петнадесет минути преди да реша да дойда. Разговорът се записа на телефонния секретар.

– Това е вярно – намеси се Гари Дишлър. – Нордстрьом си ляга рано, така че аз провеждам всички разговори след девет и половина. Докато се къпех, чух телефонът да звъни, но докато стигна до стаята си, господин Мейтланд бе затворил. Прослушах съобщението, за да се убедя, че не е нещо спешно. Господин Мейтланд бе оставил кратко съобщение за госпожица Рейнълдс. Пошегува се, че знае, че тя си е у дома, и ще дойде да хвърля камъчета по прозореца на балкона ѝ. Използвах интеркома, за да се обадя в стаята на госпожица Рейнълдс, но тя не беше там. Потърсих я и по интеркома в къщата, но тя не отговори. Предположих, че е излязла.

– Направихте ли нещо друго?

– Да, преди да си легна, деактивирах инфрачервените лъчи, за да не се включат заедно с останалата част от охранителната система. Тя се активира автоматично в полунощ.

– Защо изключихте лъчите?

– За да може, ако госпожица Рейнълдс или господин Мейтланд решат да минат през задния двор след полунощ, да пресекат лъчите, без да включат алармата. Изключително просто е да се деактивират лъчите, въпреки че когато госпожица Рейнълдс пристигна, трябваше първо да прегледам инструкциите.

– Защо?

– Защото тя има навика да става рано и да тича по плажа, както и да се разхожда късно вечер. Господин Рейнълдс и госпожица Париш не се отдават на подобни дейности.

Слоун винаги бе изпитвала двойствени чувства към Дишлър, така че се учуди, когато той лоялно защити нея и Ноа. Той, изглежда, бе усетил съмненията на детективите относно телефонното обаждане на Ноа и

късните разходки на Слоун по плажа и желаше да ги изясни.

– Никои не ме е питал, но въпреки това бих могъл също така да потвърдя, че господин Мейтланд не стигна до къщата, защото бях отишъл до прозореца си, за да го отворя. Видях как господин Мейтланд тръгва през моравата, спира и след това се връща към плажа.

– Видяхте ли госпожица Рейнълдс?

– Не. Забелязах, че господин Мейтланд свива на север от имението, а не на юг, където се намира къщата му. След всичко, което знам, предполагам, че госпожица Рейнълдс се е връщала от север, когато той я е видял и е тръгнал в тази посока, за да я пресрещне.

Кейгъл изглеждаше впечатлен и доволен и изрече с извинителен тон:

– Не исках да хвърля подозрения върху госпожица Рейнълдс или господин Мейтланд. Просто исках да зная къде са били всички и след като те са били там, ще имаме предвид местата, докато утре претърсваме къщата и двора за следи. Отскоро съм в управлението. Приемете ме като новак...

Той погледна с извинение всички в стаята, включително и капитан Хоклин, побутна очилата си и се постара да изглежда невидим, когато детектив Флинт продължи:

– Почти приключихме за тази вечер. Господин Ричардсън, казахте, че през деня сте били по работа и сте се върнали към единадесет часа.

– Точно така.

– Позвънили сте на звънеца на портала, говорили сте по интеркома с господин Дишлър и той ви е пуснал вътре.

– Точно така.

– Благодаря ви, господине.

– Така беше – добави Дишлър.

– Благодаря и на вас – весело каза Флин, след което погледна към Слоун. – Госпожице Рейнълдс, имате ли нещо против отново да ми разкажете как сте прекарвали края на вечерта? Казахте, че сте вечеряли е жертвата. Какво се случи след това?

Слоун вдигна ръце и разтри слепоочията си.

– След вечеря гледахме телевизия до девет и половина в стаята, в която я намерихте. После реших да се кача горе и да напиша писмо. Госпожа Рейнълдс много харесваше телевизионните игри, особено „Риск“. Вече бях изгледала с нея три от тях и не мислех, че ще мога да понеса още една. Тя ги следеше с голямо внимание и не обичаше да разговаря, освен ако в момента не течеше реклама. Бях седяла с часове и

когато се качих горе, реших да изляза да се поразходя, вместо да седна да пиша писмо.

Детектив Флинт, изглежда, проявяваше разбиране и симпатия.

– Надявам се, че не се обвинявате за това, че сте я оставили. Ако не го бяхте сторили, твърде възможно е същият нападател да бе убил и вас.

– Вероятно – отвърна Слоун и изпита ярост срещу чудовището, което бе направило това и срещу себе си, че не е била там, за да го спре. Ако не бе толкова погълната от Ноа, това можеше никога да не се случи. Тя потрепери. Ноа забеляза това и гласът му издаваше раздражение, когато се обърна към капитана:

– Вече ви бе отговорено на достатъчно въпроси, върху които да работите тази вечер. Оставете тези хора да си починат малко.

За облекчение на Слоун капитанът моментално стана и ги погледна е извинение. Детективите го последваха.

– Прав сте, господин Мейтланд.

Картър незабавно отиде да си ляга, а Париш стана, за да го последва. Тя приличаше на призрак, лицето ѝ бе бледо, а в ръката си стискаше носна кърпичка, но не си бе позволила да даде воля на чувствата си пред непознати. Слоун я изпрати до вратата.

– Ти няма ли да си лягаш? – попита Париш, а гласът ѝ започна да трепери. Явно се страхуваше да остане сама.

– След няколко минути – обеща Слоун. – Първо исках да поговоря с Пол. Искаш ли тази нощ да дойдеш в моята стая? Леглото е широко и...

Сестра ѝ вече кимаше с облекчение и тя силно я прегърна, опитвайки се да ѝ прелее част от своята сила. Когато се обърна, се видя в огледалото, но не осъзна, че изглежда почти толкова изтощена, колкото сестра си. Въпреки това Ноа го бе забелязал и след като Картър излезе от стаята, той престана да се държи като семеен приятел. Без да обръща внимание на Пол, прегърна Слоун.

– Ела у дома с мен. Ще се погрижим за теб. Не оставай тук тази нощ, скъпа – прошепна ѝ.

За пръв път се обръщаше така към нея и това бе толкова трогателно и нежно, че тя се обърка. Бе свикнала да се грижи за хората и едва не се разплака, когато разбра, че Ноа е тук, за да ѝ предложи своята подкрепа.

– Не мога – каза тя. Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Той нежно я избърса. Нещастieto я бе мобилизирано, а нежността я караше да се отпуска. Имаше опасност да загуби контрол над себе си. – Ще се оправя. – Отдръпна се от него и нетърпеливо избърса очи. Видя, че Пол ги

наблюдава и за момент той изглеждаше толкова разгневен, че тя замръзна, след което се съсредоточи върху Ноа. – Ще се оправя, наистина. – Успя да се усмихне и като видя, че той все още се колебае, го хвана за ръка и го изпрати до задната врата.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

Както Слоун очакваше, Пол вече се бе качил в стаята си, където можеше да разговарят насаме. Бе оставил вратата леко открената и тя влезе и затвори. Той стоеше до прозореца с питие в ръка и гледаше как Ноа прекосява моравата на път за вкъщи.

– Беше отвратителна нощ – сърдито каза Пол, като затвори прозореца и се обърна. С изключение на гнева, който бе видяла, когато Ноа си тръгваше, той цяла нощ бе играл ролята на шокиран, благовъзпитан застрахователен агент, но сега видът и гласът му издаваха ярост. – Какво, по дяволите, става между теб и Мейтланд?

Това не бе негова работа, но Слоун бе прекалено объркана, за да се подразни. От друга страна, тя не смяташе, че му дължи някакво обяснение.

– Ти как мислиш? – попита меко и седна срещу него.

– Като имам предвид това, което наблюдавах през последната седмица – саркастично изрече той, – предполагам, че вероятно изживявате кратка авантюра. Но явно е нещо повече от това. Така ли е? Видях малката сцена, която разиграхте, преди той да си тръгне, а също и начина, по който ти го гледаше тази нощ.

– Е, и какво?

Той стисна зъби.

– Как може да си толкова разумна за всичко останало и толкова глупава, когато става въпрос за него? По твоите собствени думи Ноа има цял арсенал на една от лодките си и голямо количество оръжия, събрани на яхтата.

– Хората, които имат яхти, държат оръжия на борда. Той не ги продава, нито е трафикант. Пристианията не са съвсем безопасни. Ноа защитава живота си, екипажа си и собствеността си.

– С картечници? – присмя й се гневно Пол. – Помещението е пълно с автоматични оръжия? Вероятно има стока, която трябва да опази.

– Това е смешно. Казах ти, че картечницата е конфискувана, а и никога не съм споменавала, че оръжията са автоматични.

– Не би и могла, защото не си успяла да ги разгледаш.

– Нямах представа, че това те притеснява. Ако ще се почувстваш по-спокоен, мога да помоля Ноа отново да ми ги покаже.

– Не, недей. Просто забрави. Виж, не искам да се обвързвам

прекалено много с този човек. Не ме интересува дали си спала с него. И двамата сте зрели хора. И все пак бе глупаво от моя страна да се осланям на миналото ти и да повярвам, че това няма да се случи. В Бел Харбър никога не си имала интимни връзки.

– Откъде знаеш? – ядоса се Слоун.

– Откъде знам ли? Знам кога ти е поникнал първият зъб. Откъде по дяволите мислиш, че зная? – Той се наведе напред и се загледа в питието си. Когато заговори отново, изглеждаше по-скоро изморен и притеснен, отколкото ядосан: – Доколко си обвързана с Мейтланд, имам предвид емоционално?

Той зададе въпроса с почти бащинска загриженост и тя му отговори твърдо, но без злост:

– Това не е твоя работа.

Пол сам си извади заключение и устните му се извиха в язвителна усмивка, докато гледеше чашата си.

– Значи си доста обвързана...

– Пол!

Той вдигна очи към нея.

– Защо говорим за Ноа, след като в тази къща бе убит човек? Нищо от случилото се преди малко в гостната ли не ти се стори странно?

За щастие той не настоя повече да говорят за Ноа.

– Не зная, предполагам, че съм бил разсеян. Какво по точно имаш предвид?

– Казаха, че в кабинета е бил счупен прозорец и убиецът вероятно е влязъл от там. В това няма логика. Завесите не са били спуснати и всеки е можел да я види. Дори в началото тя да не го е видяла, щеше да го чуе, когато счупи стъклото.

– Може би не, ако той е бил достатъчно тих, а звукът на телевизора достатъчно силен.

– Но защо един крадец ще поема такъв риск, когато с можел да нахлуе през някоя от другите стаи? И защо тя не го е забелязала, когато се е вмъкнал и после се е опитал да избяга?

– Зрението ѝ не беше добро. Ако се е била съсредоточила върху телевизора, може да не го е видяла.

– Зрението ѝ не беше добро, но съвсем не беше съляпа. Бе намерена върху канапето, което означава, че убиецът е трябвало да счупи прозореца, да го отвори, да пропълзи вътре, след което да отиде до нея и да я застреля, преди да го е забелязала. Или тя просто не е смятала, че трябва да се страхува от човека, който я е застрелял – завърши Слоун.

– Съдебният лекар ще ни каже кой къде е бил, когато това се е случило.

Младата жена имаше усещането, че по някаква причина мислите му са все още заети с Ноа, и това я ядоса.

– Не виждаш ли накъде бия?

– Разбира се, че виждам – мрачно въздъхна той. – Като се изключи счупеният прозорец, всичко прилича на вътрешна работа.

– Рано или късно Флин и Кейгъл ще ме проучат. Сигурна съм, че твоето прикритие ще издържи, но е лесно да открият, че не съм вътрешен декоратор в Бел Харбър.

– Надявам се да го направят колкото е възможно по-късно. В края на краищата ти не си заподозряна. Защо ще влизаш с взлом в къща, от която имаш ключ?

– За да прилича на извършено от външен човек – уморено отвърна тя. Облегна се назад и притвори очи. – Анди Кейгъл е умен. Ще ме провери дори само за да ме отхвърли от списъка. Трябваше да ме оставиш да им кажа истината, за да ме изключат като заподозряна и да се заемат с останалите. Мисля, че първото, което трябва да направя утре сутринта, е да им се обадя.

– Не, има прекалено голяма вероятност Картър да разбере – остро изрече Пол. – Трябват ми тридесет и шест часа преди това да се е случило. После вече няма значение.

Слоун отвори очи и го погледна.

– Какво ще се случи след тридесет и шест часа?

Той отново се намръщи.

– Не мога да ти кажа.

– Вече наистина започна да ми писва...

– Повярвай ми, искам да ти кажа и сякаш да ти кажа, но не мога. Не и след тази вечер.

Младата жена реши, че той има предвид убийството на Едит. Не виждаше никаква връзка, но Пол очевидно нямаше да ѝ каже нищо повече.

– Имаш ли някакви подозрения кой може да я е убил, или и това е тайна? – попита остро тя. За нейна изненада той отговори:

– Зависи. Ако Флин и Кейгъл имат причини да смятат, че това е обир, бих започнал със слугите, които живеят извън къщата. Рейнълдс неведнъж ми е казал, че персоналът, който живее тук, от години е в семейството. Във всеки случай убиецът е използвал деветмилиметров пистолет, защото видях калъфката на пода. Освен това е бил аматьор.

– Защото е поел риска да влезе през кабинета, така ли?

– Не, защото е пропуснал някои неща, които един професионалист никога не би подминал. Докато ти се опитваше да го проследиш отвън, аз останах вътре с Париш. Диамантеният пръстен, който Едит винаги носеше, липсваше, но извършителят е оставил една много скъпа диамантена брошка и пръстена на другата ѝ ръка. Това е още една причина да не те подозират – защо би си създавала неприятностите да имитираш взлом, да я убиеш и да оставиш скъпоценностите?

Слоун не му отговори и той продължи:

– Между другото, какво те накара да търсиш пред къщата, а не отстрани?

– Тъкмо бяхме минали с Ноа през задния двор, без да видим никого там или на плажа. Знаех, че вероятността да има човек отпред, е минимална, но трябваше да опитам.

Изтощението започваше да я завладява и едва сдържаше сълзите си. Сети се за Едит, която лежеше на канапето. Косата ѝ все още бе идеално фризирана, а роклята покриваше коленете ѝ. Някой бе отнел живота и бижутата ѝ, но дори и мъртва, тя бе запазила достойнството си. Слоун въздъхна и избърса една сълза.

– Не мога да повярвам, че е мъртва.

– Ще го проумееш чак утре – убедено заяви Пол, тъй като много пъти бе наблюдавал подобни ситуации. – Хайде да поспим. Имаме нужда от това.

До този момент Слоун не бе осъзнала колко изтощен изглежда Пол. Бе ѝ казал, че е разсеян, но тя имаше чувството, че в действителност е притеснен. Много притеснен. Обикновено той изглеждаше непоколебим и сигурен в себе си.

– Ще се видим на сутринта – каза тя.

В спалнята Слоун облече една стара тениска, която Сара не бе извадила от куфара ѝ. Като внимаваше да не събуди Париш, тя се пхна в леглото и моментално потъна в неспокоен сън.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Денис Флин проведе разговора, който тя очакваше, в десет и половина сутринта. Беше се отпуснал на стола пред компютъра си, докато преглеждаше поредните безсмислени данни, получени в отговор на потърсената от него информация от Регионалния информационен център за организираната престъпност в Нешвил. Вече бе въвел всички имена от списъка с членовете на семейството, приятелите и служителите в имението на Рейнълдс. На бюрото пред него Анди Кейгъл се въртеше на стола си и побутваше очилата на носа си. Бе успял да разговаря и с неразпитаните до този момент прислужници и бе приключил е рапорта си.

– Нещо интересно?

– Нищо – отвърна Флин. – Според центъра домакинството на Рейнълдс се състои изцяло от спазващи закона граждани.

Телефонът на бюрото му иззвъня. Той вдигна слушалката и се стегна, след като разпозна гласа на човека, който му се обаждаше.

– Каж ми нещо добро – каза той на лейтенанта от групата за разследване, който в момента бе на смяна в къщата на Рейнълдс. – С какво разполагаш?

– Налице е обир, който не е обир.

– Какво имаш предвид?

– Изглежда не липсва нищо, освен един от пръстените на старата дама, но това го знаем от снощи.

Флин сбърчи чело.

– Сигурен ли си?

– Ходихме от стая в стая заедно с домакина, иконома, помощника и Париш Рейнълдс. Никой от тях не забеляза нещо да е повредено или откраднато на друго място освен в кабинета.

– Това ли е всичко?

– Все още оглеждаме, но засега е това.

– Лошо – каза Флин, докато гледаше как капитан Хоклин влиза в кабинета си. – Пресата е обсадила мястото като ято оси и много от тях прииждат дори в момента. От Си Ен Ен са точно пред вратата, от „Инкуайарър“ се опитват да се проврат през прозореца на мъжката тоалетна, а от Ен Би Си търсят къде да паркират. Хоклин вече получи обаждания от майора и трима сенатори, които настояват за незабавен арест. Изобщо не е спал и е малко раздражителен. Бъди приятел, кажи ми

нещо, с което да го залъжа.

– Добре – отвърна лейтенант Файнман, – опитай с това – прозорецът в кабинета е бил счупен отвътре.

– Това го разбрахме още снощи.

– Да, но сега сме сигурни. Освен това проверихме дали е възможно някой да е избягал откъм предната страна на къщата. В лехите с цветя няма отпечатъци от стъпки. Какво научихте от съдебния лекар?

– Не много. Смъртта е настъпила приблизително към десет часа. Предвид начина, по който е проникнал куршумът, става ясно, че е била застреляна от разстояние три стъпки. Седала е на канапето, а нападателят е бил прав. Това е всичко, което знаем. Поддържай връзка.

Флин затвори и погледна към Кейгъл.

– Нищо не е изчезнало – рече той и усмивката му угасна. – А сега какво?

– Сега преставаме да издирваме злонравния крадец и започваме да търсим някого, който снощи е бил в къщата и е имал мотив за убийство. Проверих съседите от двете страни на имението – имат охранителни системи с инфрачервени лъчи, които са били включени в десет вечерта, така че убиецът не би могъл да прескочи страничната ограда. Не си е тръгнал и от задната страна, защото Мейтланд и Слоун Рейнълдс са щели да го видят, Флин въздъхна.

– Не е прескочил и предната ограда, защото Файнман току-що ми каза, че в лехите няма стъпки.

– Което означава, че е много вероятно снощи нашият човек да е разговарял с нас.

Флин разсеяно се залюля на стола си, след което рязко се облегна напред и взе един молив.

– Добре, да прегледаме списъка с имена за мотиви и средства. Всички са имали възможност да го направят. Почакай, след като вече знаем, че не търсим опитен престъпник, да дадем копие от списъка на Ханк Литъл и той да ги провери в база-данните.

– Позволих си да направя това малко по-рано – отвърна Кейгъл със скромна усмивка.

Достъп до данните имаха само хората, занимаващи се правни въпроси. Той бе безплатен през компютрите на управлението в Палм Бийч и бе на разположение на служителите. За разлика от него достъпът до огромната база-данни в Помпано Бийч струваше един долар на минута за многобройните упълномощени потребители – от застрахователни компании до кредиторски къщи. Полицейските управления в цялата

страна използваша тези данни, но когато се включеха в системата, достъпът им бе кодиран, за да не може никой друг да разбере кого проверяват.

– След няколко минути Ханк ще ни залее е информация – пошегува се Кейгъл, като имаше предвид огромното количество данни, които се съдържаша в технологичната база-данни.

– Добре – отвърна Флин, – да си вземем кафе и да започваме със списъка.

Тъй като бе по-младият от двамата, Кейгъл донесе две чаши силно черно кафе и ги остави върху бюрото на колегата си, след което завъртя стола си, за да могат да работят заедно.

– Ако убийството е било умишлено, мисля, че временно можем да оставим настрана домакина, готвача, иконома и пазача – каза Флин.

– Защо? По време на разпитите останах с впечатлението, че възрастната дама е била дяволски заядлива.

Той се подсмихна.

– Ако е била чак толкова лоша, готвачът или някой от останалите щяха да ѝ помогнат да умре много по-рано. Живели са с нея години наред. – Задраска четирите имена. – Слугите, с които разговаря тази сутрин, дадоха ли ти основание да вярваш, че биха рискували да попаднат в затвора?

Кейгъл поклати глава, след което отпи от горещото кафе, докато колегата му задраска още две имена и попита:

– Какво мислиш за Дишлър?

– Не ми се вярва да е той. От няколко години работи при Рейнълдс и ми изглежда лоялен. Веднага потвърди историята на Мейтланд. Мисля, че ще си изгубим времето с него.

– Съгласен съм, но нека да го проверим. А какво е мнението ти за Мейтланд?

– Какъв е мотивът му?

Флин завъртя молива между пръстите си.

– Не го харесвам.

– Тогава защо си губим времето? Да вземем заповед – сухо изрече Кейгъл, а Флин продължи да се мръщи замислено. – Защо не го харесваш?

– Имах си вземане-даване с него преди една година, когато се опитах да разпитам сестра му за едни нейни приятелчета, за които знаехме, че взимат наркотици.

– И?

– Доста е буен. Дяволски арогантен е, а адвокатите му са като глутница добермани. Зная това, защото ги пусна по петите ни след инцидента.

– Тогава да се откажем от заповедта и направо да го хвърлим в затвора – каза Кейгъл с безизразно лице. Колегата му не му обърна внимание.

– Сестра му е истинско зверче. През цялото време ме наричаше Шерлок.

– Нека тогава да хвърлим и нея в затвора. – Когато Флин го погледна, той меко добави: – Хайде да се заемем с някой друг.

– Не остана почти никой – погледна той към списъка. – Париш Рейнълдс?

Кейгъл замислено кимна.

– Възможно е.

– Защо? Дай ми мотив.

– Когато попитах Картър Рейнълдс за завещанието на баба му, той ми каза, че двамата с Париш са единствените наследници.

Флин пресилено се изсмя:

– Да не смяташ, че някой от тях спешно се нуждае от пари?

– Може би Париш се е уморила да чака. Може да е искала да е независима от баща си.

– Но Едит Рейнълдс е била на деветдесет и пет. Не ѝ е оставало много време.

– Зная, но все още не зачерквай Париш от списъка.

– Добре, няма. Какво ще кажеш за застрахователя, Ричардсън?

– Да, точно така – изсумтя Кейгъл. – Идва значи на посещение заедно с приятелката си, която според Рейнълдс не е наследница на нищо и следователно няма какво да спечели от смъртта на Едит Рейнълдс. Не само това, ами го е извършил чрез дистанционно управление, защото според думите на Дишлър се е върнал след единадесет.

– Прав си, явно съм доста изморен. Бях забравил за алибито – рече Флин и задраска Пол Ричардсън. – Ами Картър Рейнълдс? Каза, че се е прибрал след единадесет и Дишлър потвърди, но той може да е излъгал заради работодателя си.

Кейгъл кимна.

– Дишлър може, но не и сенатор Мийд. Той е един от хората, които тази сутрин се обадиха, за да изискат незабавен арест.

– Е, и?

– Според капитан Хоклин по време на бурните си излияния той е

споменал, че когато е извършено убийството, е играл карти с бедния Картър.

– Откъде знае кога точно е било извършено?

– Това е новината на деня.

– Вярно – въздъхна Флин, – пък и Рейнълдс няма мотив. Живял е с баба си близо шестдесет години и не се нуждае от пари.

– Освен това не мисля, че снощната му реакция бе престорена. Бе не само объркан, но и посивял от шока.

– Забелязах. – Флин задраска и името на Картър. – Значи ни остава само Слоун Рейнълдс.

Лицето на колегата му просветна.

– Ето това е интересна ситуация. За пръв път се срещат и изведнъж един от тях умира.

– Зная, но това не е най-добрият начин да спечели богатото си семейство.

Кейгъл не приемаше такова неубедително извинение.

– Била е там и е имала възможност.

– Какъв е мотивът ѝ?

– Отмъщение за това, че е била изолирана през всичките тези години.

– Не, за нея би било по-добре прабаба ѝ да е жива, за да се опита да я омилостиви. Слоун не е наследница, но ако възрастната жена е живяла по-дълго време, тя би могла да я убеди да ѝ бъде отделен малък дял от парите. При настоящата ситуация остава с празни ръце.

– Нищо, освен отмъщение – напомни му колегата му.

– Какъв ти е проблемът със Слоун Рейнълдс? – попита Флин, но въпреки лекия сарказъм в гласа му той не подценяваше предложенията на Кейгъл. Хлапето беше пълно с идеи, много наблюдателно и преследваше всяка следа, без значение колко усилия се изискваха. – Спря се на нея като заподозряна още когато напуснахме къщата и мислехме, че мотивът е кражба. Сега знаем, че е убийство, а ти все още се съмняваш в нея.

– Освен всичко останало времето, по което е напуснала къщата и се е завърнала, е доста удобно. Забелязах колко угоднически ми каза, че въпреки че Едит Рейнълдс не е била неподвижна, не е можела да се движи бързо. Имах чувството, че Слоун знае, че търсим човек близък на жертвата, защото Едит очевидно не се е опитала да избяга.

Флин обмисли това и леко кимна.

– Съгласен съм с теб, но тя със сигурност не отговаря на образа на

потенциалния убиец. Трябва действително силно да желаеш едно отмъщение, за да имаш куража да си намериш оръжие, да планираш всичко и след това да насочиш оръжието срещу безпомощната старица и да я застреляш. Освен това, ако е искала да отмъсти, защо не е застреляла баща си?

Кейгъл забарабани с пръсти по бюрото, спря, за да повдигне очилата си, и се обърна към Ханк, който извличаше информацията от базата данните.

– Хей, Ханк – извика той, – колко време ти трябва още?

– Не много.

– Знаеш ли какво си мисля? – попита Кейгъл.

– Сигурно се шегуваш. Никога не зная какво мислиш и защо го мислиш.

Детективът не обърна внимание на тази забележка.

– Има само още една значителна подробност, която не сме проверили. Известно ли ти е името на адвоката на Едит Рейнълдс – този, за когото Картър каза, че е изготвил завещанието ѝ?

Флин взе бележника си, започна да го прелиства и накрая каза:

– Уилсън.

– Да отидем и да си поговорим лично с господин Уилсън – рече Кейгъл, стана и се протегна. – Ще ни бъде от полза и ще имаме повече информация, когато започнем да преглеждаме базата-данни.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

Пол седеше до басейна и наблюдаваше екипа, който щателно претърсваше храстите край къщата.

– Търсят оръжието – каза той на Слоун, когато тя седна на един стол до неговия.

Тя кимна разсеяно и отметна косата от челото си.

– Гари Дишлър те търсеше – добави Пол. – Мейтланд е телефонирал два пъти и е поискал незабавно да му се обадиш. Хората от полицията не му позволяват да премине през охранителната лента.

– Гари ми каза. Ще отида там след няколко минути, но първо трябва да говоря с теб.

Пол усети напрежението в гласа ѝ, видя колко е бледа и за пръв път от години се почувства виновен. Тя минаваше през ада, а той щеше да усложни положението ѝ. Изпита невероятното желание да я дръпне настрани, да повдигне брадичката ѝ и предварително да я помоли за прошка. „Прости ми. Ти не заслужаваш това. Толкова пъти съм се гордеел с теб. Мисля, че си чудесна.“

– Какво има? – попита той.

– Вървях след Париш и лейтенант Файнман и се опитах да подслушам разговора им. Нищо не е изчезнало, Пол. Никой не е влизал с взлом и нищо не е било откраднато, освен диамантения пръстен. Видях, когато екипът по престъпността събираше стъклата от счупения прозорец. По-голямата част от тях бяха навън в храстите, а не вътре. Било е предумишлено убийство. Убиецът се е опитал да го представи като несполучлив обир. Също така вярвам, че убиецът живее в тази къща – някой, която тя е познавала.

Той я слушаше съсредоточено, но щом Париш се появи, вниманието му се насочи към нея.

– Съгласен съм.

– Ще стана главният заподозрян.

Той отмести поглед към нея.

– Ти ли? Защо ти?

– Аз съм отхвърлената дъщеря. За пръв път идвам тук и изведнъж убиват Едит, а пръстенът ѝ изчезва.

– Убийство от злоба? Ако е трябвало да обвиняваш някого, то това е добрият стар Каргър, който те е пренебрегвал досега, или може би

Париш, тъй като тя е била облагодетелствана през всичките тези години.

Слоун усети, че той има право, и се почувства малко по-добре. Пол продължи да наблюдава Париш, която любезно се спираше да говори с всеки един от екипа и да им предлага студени напитки. След това се обърна към Слоун и с усмивка повторно се опита да я убеди:

– Ако беше наследница на Едит, нещата щяха да стоят по друг начин.

Младата жена си спомни и също се усмихна.

– Тя искаше да ме направи наследница. Извика ме в зимната градина и поиска да ми даде някакви наследствени бижута, след което започна да говори за промяна на завещанието си. Отказах да обсъждам това с нея.

Пол престана да се усмихва.

– Да не би случайно да си споменала това на Париш?

– Да, направих го по време на обяда, малко по-късно същия ден.

Той стисна зъби, обърна се към сестра й и я загледа напрегнато. Проклятието му бе тихо и гневно:

– Дяволско изчадие!

– Не може да мислиш за себе си това, което мисля аз – присмя му се Слоун.

Той изглежда не я чу, съсредоточен върху това, което наблюдаваше.

– Дяволско изчадие!

– Ставаш смешен. – Тя го хвана за ръка, за да привлече вниманието му, и той откъсна поглед от Париш.

– Така ли? – присмехулно рече агентът. – Не бъди сляпа и глупава по отношение на сестра си, Слоун. Отвори си очите. Това е действителността. В началото тя не е искала да идваш тук. Нямах сърце да ти го кажа, но го знаа от информатора ни.

Слоун махна с ръка.

– Зная, Едит ми каза. През целия си живот Париш е била убеждавана, че двете с майка ми сме нищожества, дори нещо по-лошо от това. Естествено, че е мислела така, но не и след като се срещнахме.

– Разбира се. Отне й по-малко от един ден да промени чувствата, които е изпитвала цял живот. Само за един ден се превърна в твоята обична по-голяма сестра. Това не ти ли се струва малко прекалено мило?

– Не.

– Тогава си помисли. Тридесет години тя е робувала на баща ти и прабаба ти, но после идваш ти и за по-малко от седмица прабаба ти започва да те отрупва с вниманието си, а след това решава да ти даде част от парите, които принадлежат на Париш. Откраднала си от сестра си не само любовта и парите на прабаба ти, но също и мъжа, за когото е трябвало да се омъжи. Да не би след всичко това да смяташ, че тя не те мрази? И като си говорим така, не ти ли се струва малко странно, че сладката, любезна и кротка Париш има хобито да управлява хеликоптери?

– Ти не я разбираш...

– Нито пък ти. Ще е необходим цял екип психиатри, за да ѝ направят психологически портрет, и аз бих се страхувал да го прочета.

Слоун го погледна смаяно.

– Ти я мразиш, нали?

– Да я мразя? – изсмя се той. – Половината от времето тя ме плаши до смърт.

– Господи, мисля, че тя е влюбена в теб, а ти я смяташ за някакво чудовище.

– Тя е или чудовище, или е светица, а аз не вярвам в светци. Остава само чудовището.

Младата жена отчаяно поклати глава. Не вярваше на ушите си.

– Мислех си, че тя те интересува. – Не преставаше да го гледа и да търси по лицето му следа, която да ѝ подсказва какъв в действителност е той. – Зная, че тази задача за теб е просто работа, но понякога виждам как наблюдаваш Париш с весела усмивка... с почти нежна усмивка.

– Лесно е човек да я наблюдава – горчиво изрече той и кимна с глава към Париш, която разговаряше с един от мъжете. – Погледни я, тя е красива, грациозна и добре възпитана. Малко е срамежлива, преди да те опознае, но след това разцъфва пред очите ти и смяташ, че ти си причината за това.

Слоун занемя. Не бе сгрешила за влечението на Пол към Париш. Явно много я харесваше. Тя намери тази ситуация за удивителна и обнадеждаваща.

– Каж ми, ако Париш беше толкова добра, колкото си мислиш, а не лоша, колкото се страхуваш, как би я описал?

Пол с нежелание погледна към жената, за която говореха и която в момента влизаше в къщата.

– Бих я описал като чудо.

Слоун се изправи и прикри усмивката си.

– Това ми е достатъчно.

– За съжаление не вярвам в чудеса – сви рамене той.

Тя пъкна ръце в джобовете си и го погледна.

– Париш е точно като майка ми – приличат на малки върби. Изглеждат крехки и се прекланят пред вятъра, но не можеш да ги прекършиш. Няма да ти го позволят. Те винаги успяват да се съвземат. В началото си мислиш, че са слаби и имат нужда от закрила, и това е истина. Но докато ги закриляш, те те защитават. Майка ми винаги ме е смайвала. Сестра ми е точно като нея.

Пол я погледна, като се чудеше дали трябва да ѝ каже истината и в крайна сметка реши да го направи.

– Грешиш, Слоун – рече. – Не Париш, а ти си такава. Той стана и си тръгна, а тя изумено продължи да гледа след него.

– Господин Ричардсън? – Пол се обърна, като чу гласа на иконома. – Имате спешно обаждане от офиса си.

Пол забърза към стаята си и вдигна телефона. Това бе разговорът, който чакаше, и новините не само бяха добри, но бяха дошли един ден по-рано от очакваното.

– Пол – каза другият агент, като използваше закодирани изрази, за да му предаде новините, че федералният съдия току-що бе подписал заповед за обиск, която позволяваше на ФБР да претърси яхтите на Мейтланд, – съжалявам, че те притесняваме по време на ваканцията ти, но имаме страхотни новини. Клиентът подписа договора. В момента го държа в ръка. Искаш ли да изчакаш до утре сутринта, за да го подпишеш и ти, или да ти го донеса днес?

– Днес, определено днес. Семейство Рейнълдс няма да усетят отсъствието ми, защото в семейството имаше смъртен случай.

– Чух за това, толкова е тъжно. – Мъжът помълча колкото бе необходимо, за да изглежда, че се интересува, след което попита Пол дали иска само ФБР да е включено, когато се качат на лодките същия ден, или да участват и бреговата охрана, и службите, които се занимаваха с контрабанда на алкохол, цигари и оръжие. – Има някои подробности по полицата, които не са ми ясни. Да изключим ли клаузата за пушачи?

– Не, не ги изключвай.

– Ами какво ще кажеш за смърт при инцидент?

– Включи я. Каквото и да се случи, нищо няма да е пропуснато. До колко време ще можеш да приготвиш това?

– Подготвили сме предварително нещата с надеждата, че клиентът ще подпише договора. Ако побързам, всичко ще е готово до час-два.

– Действай тогава. Ще се срещнем на мястото, където трябва да

свършим работата, и лично ще те разведа наоколо. Колкото по-рано стане, толкова по-добре.

Пол затвори и въздъхна с облекчение.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

Вместо да се обади на Ноа, Слоун отиде да го види. Искаше да му каже нещо и не желаше да го прави по телефона. Кортни бе тръгнала на частно училище в Палм Бийч и Дъглас ѝ отвори вратата, прегърна я окуражаващо и ѝ каза колко много съжалява за Едит.

– Ноа е горе в кабинета си и много ще се зарадва да те види. В момента прилича на животно в клетка, защото нямаше възможност да говори с теб и да разбере как се чувстваш – добави той.

На горния етаж Слоун помахна на госпожа Сноудън, чийто кабинет бе точно до този на Ноа. Той говореше по телефона, когато вдигна очи и видя младата жена на прага.

– Ще ти се обадя по-късно – каза и безцеремонно прекъсна разговора си. Заобиколи бюрото и силно я прегърна. – Толкова се безпокоях за теб. Как се справяш, скъпа?

– Добре – прошепна тя. Бе я нарекъл скъпа и тази мила дума, заедно с нежността в гласа му толкова силно я разчувстваха, че едва се сдържа да не заплаче.

– Ченгетата намериха ли нещо важно?

– Важното е това, че не намериха нищо – отвърна Слоун и неохотно се отдръпна.

Ноа забеляза колко е бледа, а също и израза на преследвано животно във виолетовите ѝ очи.

– Ще ми разкажеш, докато слизаме надолу. Ще накарам Клодин да приготви нещо за ядене. Изглеждаш като призрак. Трябваше да дойдеш тук снощи и да ми позволиш да се погрижим за теб.

Мисълта някой да се грижи за нея бе нова за Слоун и поради емоционалното състояние, в което се намираше, бе също толкова трогателна, колкото и обръщението „скъпа“. Той я прегърна през кръста, докато слизаха по стълбите.

– Имам да говоря е теб насаме – рече тя.

Той кимна и я отведе в гостната – огромно помещение с висок таван, бял мраморен под и големи прозорци, през които се виждаше предната градина, където от фонтан се изливаше вода върху декоративен бронзов рибарски кораб. Къщата на Ноа бе просторна и светла и Слоун я харесваше много повече от тази на Каргър.

– Снощи не е било откраднато почти нищо – започна тя, когато той

седна до нея на канапето. Преди да успее да му каже още нещо, той се пресегна към телефона и натисна бутона на интеркома. Помоли Клодин да им сервира обяд в гостната, след което изцяло насочи вниманието си към събеседничката си.

– Някой не е влизал с взлом в къщата – започна тя отново. – Някой е искал да изглежда така, но по-голямата част от счупеното стъкло бе отвън, което означава, че прозорецът е бил счупен отвътре. Единственото липсващо нещо досега е един пръстен, който носеше Едит, но другият пръстен и брошката ѝ не са били взети. Мотивът не е бил кражба, Ноа, а убийство.

Той се смръщи и се опита да си представи защо някой би желал да убие Едит.

– Сигурна ли си?

– Толкова, колкото би могъл да бъде всеки, без да е получил признание от убицеца.

– Това е невероятно. Тя рядко излизаше и не би могла да си създаде врагове. Кой би искал да я убие?

Слоун дълбоко си пое дъх и го погледна право в очите.

– Мисля, че полицаите ще ме сложат начело на списъка със заподозрени.

– Теб? – засмя се той. – Защо, за Бога, някой ще реши, че си искала да я убиеш или че си способна на насилие?

Тя бе способна на насилие, но не можеше да му го каже. Вместо това му обясни защо полицията щеше я заподозре. Ноа мълчаливо я слушаше. Щом тя престана да говори, той се пресегна към интеркома, за да говори с госпожа Сноудън.

– Намери Робинс и след това ме свържи с Кирш. В момента е в града и е отседнал в „Уиндзор“. – Затвори и на въпросителния поглед на Слоун отговори: – Робинс е шефът ми по сигурността, а Кирш е един от най-добрите адвокати във Флорида. Отседнал е в хотела ми.

Слоун широко разтвори очи.

– Кенет Кирш ли?

– Точно той – отвърна Ноа и се усмихна окуражаващо.

Госпожа Сноудън се бе свързала с Кирш за по-малко от минута и младият мъж вдигна слушалката.

– Кен, трябваш ми веднага. – Той едва бе затворил, когато госпожа Сноудън отново позвъни по интеркома, за да каже, че Робинс се обажда. Ноа отново вдигна слушалката.

– Къде си? Добре, можеш да си тук след два часа. – Слуша го

известно време и каза: – Това е по-важно.

Кенет Кирш бе малко по-нисък, отколкото предполагаше Слоун. Той бе истинска напаст за всички, които се занимаваша с право и закони. Но в момента на нея ѝ се стори много приятен. Изслуша я внимателно, когато му разказа какво знаеше и какво се страхуваше, че ще се случи. Не отхвърли възможността тя да бъде набелязана като главен заподозрян, но също като Пол отбеляза, че фактът, че Слоун няма финансова облага от смъртта на Едит Рейнълдс, е в нейна полза.

– Да разбирам ли, че по-рано не сте били обвинявана в насилствени престъпления? – пошегува се той и когато тя потвърди, адвокатът се усмихна и ѝ подаде визитната си картичка. – Обадете ми се, ако ви задържат. – Стисна ръката на Ноа. – Благодаря ти, че се сети за мен. Поласкан съм.

Слоун все още бе удивена от факта, че арогантният Кенет Кирш е поласкан от възможността да прекъсне почивката си и да се яви в къщата на Ноа. Погледна часовника си.

– Трябва да се връщам в къщата – каза. – Не искам да оставям Париш прекалено дълго сама. Картър се е заел с погребението, но тя също има много работа и изглежда скоро ще рухне.

– Искам да проведя още няколко разговора по телефона, за да съм сигурен, че сме подготвени за всичко, така че този път ще те оставя да се прибереш сама – каза той и я прегърна.

– Мисля, че ще мога да се справя – отвърна му тя.

– Да, но не ми е приятно – усмихна ѝ се мрачно той. – Харесва ми да те изпращам до дома. Освен това бих искал да ти нося учебниците и да ти пращам бележки след часа.

Слоун го погледна объркано и той я целуна, преди нежно да ѝ обясни:

– Караш ме да се чувствам като влюбен гимназист.

Влюбен? Слоун забеляза нежността в очите му и в усмивката му и разбра какво означаваше това. Докато го наблюдаваше, той се усмихна още по-широко, сякаш за да ѝ докаже, че говори истината.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

– Този случай трябва да е дяволски спешен за теб, щом ме откъсваш от работата ми в Атланта – каза Джек Робинс, когато два часа покъсно затвори вратата в кабинета на Ноа. – Какво става?

Ноа вдигна поглед към набития, енергичен мъж, който се занимаваше със сигурността на всичките му сделки по целия свят. Като много от хората, които отговаряха за сигурността на високопоставени клиенти, Робинс бе бивш агент на ФБР. На петдесет години той изглеждаше като типичния приятен, безгрижен и водещ здравословен начин на живот бизнесмен. Зад тази маска се криеха издръжливост, упоритост и неуморност. Ноа го смяташе за един от най-полезните си хора. Също така той бе и единственият приятел сред подчинените му.

– Не съм сигурен какво става. Вероятно нищо, но искам да съм сигурен, че ще продължи да бъде нищо. Знаеш ли, че Едит Рейнълдс бе убита снощи?

– Това е водещата новина, но чух, че е станало случайно при опит за кражба.

– Не мисля, че е било така. – Ноа му разказа коя е Слоун и му предаде информацията, която бе получил от нея. Когато приключи, той добави: – Ще потърсят човек, на когото да лепнат това – някой, който има достъп до къщата или е бил около нея по време на убийството.

Робинс се намръщи объркано.

– Не мислиш, че могат да те сметнат за заподозрян, нали?

– И така да беше, нямаше да ме интересува.

– Тогава защо съм тук?

– Не бих искал да заподозрат Слоун.

Робинс дълго време се взира в него, след което започна да се смее:

– О, така значи.

Очакваше Ноа или да отрече, или да не обърне внимание на коментара му, но той кимна.

– Точно така.

Усмивката на Джек стана още по-широка и той меко каза:

– Проклет да съм.

– Вероятно ще бъдеш, но преди това искам да съм сигурен, че ще открият истинския убиец, вместо да се занимават със Слоун. В Палм Бийч не стават много убийства и ченгетата не са свикнали да ги

разследват.

– Ако Слоун Рейнълдс е наследница, тя ще бъде логичната жертва, без значение колко са неопитни.

– Тогава да им помогнем да намерят по-добра жертва. – Ноа плъзна по бюрото един списък, направен от Слоун, и Робинс го взе. – Това са имената на хората, които са били в къщата през деня и вечерта. Един от тях или е убил Едит, или е пуснал убиеца в къщата. Използвай връзките си и ги проучи. Някой ще се окаже не достатъчно чист, ако се по-разровиш. Страхувам се, че местните ченгета ще решат, че Слоун е техният убиец, и ще престанат да търсят. Искам ти да се разровиш, докато не откриеш нещо мръсно, и искам да свършиш това възможно най-бързо – приключи Ноа. – Някакви въпроси?

– Да, един – усмихна се приятелят му. – Случайно да имаш снимка на тази жена?

Ноа погрешно разбра причината да му зададе този въпрос.

– Не желая да проучваш Слоун – нетърпеливо изрече той. – Искам да провериш останалите. Слоун не би могла да нарани и муха. Тя се страхува от оръжия дори когато са заключени в стая.

– Не искам да я проверявам. Просто искам да видя жената, която най-накрая ти е влязла под кожата.

– Върви и се захващай за работа. Не желая Слоун да бъде спомената дори като евентуална заподозряна – рече Ноа, но изведнъж му се присиска да покаже жената, която обичаше, и бръкна в едно чекмедже на бюрото си. – От друга страна – каза, когато Робинс се изправи, – не бих искал любопитството ти около външния вид на Слоун да ти пречи на работата. – Плъзна по бюрото вестника с новината за приема, даден в чест на Слоун. В горния край имаше голяма снимка, която бе запечатала един основен момент от вечерта. Слоун и баща ѝ бяха на преден план.

– Руса! – възкликна Джак. – Мислех, че харесваш brunettes.

– Харесвам тази блондинка.

– Откъде е?

– От Бел Харбър. Занимава се с вътрешен дизайн.

– Който и да е проектирал външния ѝ вид, е свършил изключителна работа – възхитено изрече Джак. – Виждам, че сенатор Мийд е почел събитието с мошеническото си политическо присъствие.

– Точно така. Двамата с Картър са си безкрайно полезни – добави Ноа, но приятелят му не го слушаше. Той му подаде вестника и посочи една двойка, която танцуваше на заден план.

– Париш, сестрата на Слоун.

- Познавам Париш. Кой е човекът, с когото танцува?
- Приятел на Слоун, който дойде заедно с нея, за да я подкрепи при първата ѝ среща със семейството. В застрахователния бизнес е.
- Как се казва?
- Пол Ричардсън. Защо?
- Не зная, изглежда ми познат.
- Може би ти е продал застраховка. Провери го заедно с останалите в списъка.
- Ще бъде направено.
- Госпожа Сноудън ще те заведе в стаята ти. Имаш ли нужда от компютър?
- Не – Джак вдигна куфарчето си, в което държеше своя лаптоп, – никога не се разделям с него.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ

Анди Кейгъл седна доволно на седалката до Денис Флин, който запали колата и се отдели от тротоара пред сградата, в която живееше Грант Уилсън. Адвокатът се бе забавил в отдела за легализиране на завещания и те два часа висяха в кабинета му да го чакат, след което им се наложи да го убеждават, че притежава доказателство, което би им помогнало в разследването на това убийство. Усилията си струваха. И двамата бяха развълнувани и не можеха да повярват на това, което бяха открили, защото арестът в този случай щеше да бъде много по-лесен, отколкото си бяха представяли.

– Невероятно – каза Флин. – Как мислиш, защо Едит Рейнълдс не е казала на Картър, че е променила завещанието си и е направила Слоун наследница?

– Не зная. Може би е смятала, че ще ѝ се противопостави, че не е негова работа, или пък да не е намерила подходящ случай да му го каже.

– Това няма значение – усмихна се Флин. – Важното е, че Уилсън каза, че Едит го е уверила, че е обсъдила новото завещание със Слоун.

Кейгъл побутна очилата на носа си и кимна доволно.

– Да, и единственият начин Слоун да бъде сигурна, че прабаба ѝ няма да промени решението си, е бил да я отстрани още сега.

Флин кимна.

– Имаме мотив и удобна възможност. Трябва ни оръжието. Да я приберем ли за разпит, за да разберем от нея къде се намира то, или да се обадим на екипа в къщата и да им кажем това, което знаем? Могат да претърсят стаята ѝ.

– Да се опитаме да го намерим, без да я уведомяваме, че се съмняваме в нея.

Флин взе мобилния си телефон, обади се на лейтенант Файнман в къщата на Рейнълдс и го осведоми за развитието на нещата. Готвеше се да затвори, когато на Кейгъл му хрумна нещо.

– Кажете на момчетата да претърсят храстите от северната страна на имението чак до плажа. Мейтланд каза, че същата нощ я е видял да идва от север. Вероятно не е толкова глупава, че да скрие оръжието в куфара си или някъде, където лесно бихме го открили. И да внимават тя да не узнае какво правят. Не искам да премества оръжието.

Флин предаде съобщението заедно с едно предложение:

– Накарайте я да опише отново спомените си за нощта или нещо друго. – Той затвори. – Да вървим да оправим настроението на капитана. Ако открият оръжието навреме, Хоклин ще има възможност да се наканти, преди да се покаже по новините.

Новините около убийството в къщата на Рейнълдс се разпространиха из цялото полицейско управление и предизвикаха истинско въодушевление.

– Чист късмет, момчета – пошегува се сержантът, когато мина покрай тях.

– Поздравления – изрече Ханк, като хвърли върху бюрото на Кейгъл купчина рапорти за предишните заподозрени, извадени от база-данните. – Предполагам, че тези повече не са ви нужни.

Кейгъл прегледа рапортите и извади единствения, който го интересуваше. Зад него Флин вдигна телефона си.

– Веднага идваме. – Той скочи от стола и грабна сакото си. – Открили са оръжието на убийството – обърна се към Кейгъл, – деветмилиметров глок, от който липсва един патрон. Да вървим да вземем заповед за арест.

Кейгъл вече бе станал на крака и обличаше сакото си.

– Къде са го открили?

– Няма да повярваш колко е глупава – каза Флин, като поклати глава, – скрила го е под дюшека. Сякаш никога не бихме се сетили да погледнем там.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА

Слоун беше в трапезарията заедно с Париш и се опитваше да опише събитията от предишната нощ, което ѝ се струваше абсолютна загуба на време, докато сестра ѝ отговаряше на непрекъснатите телефонни обаждания от ужасени близки на семейството. Лейтенант Файнман се разхождаше в коридора и тихо разговаряше с хората си. На предната врата се позвъни и Слоун вдигна поглед, когато Нордстрьом тръгна по коридора, за да отвори. Когато малко по-късно погледна, детективите Кейгъл и Флин влизаха в трапезарията. Тя видя студените, решителни изражения на лицата им и изпусна химикалката от ръката си.

– Слоун Рейнълдс – каза Флин, като я издърпа от стола и я притисна до стената, – арестувана сте за убийството на Едит Рейнълдс. – Изви ръцете зад гърба ѝ и ѝ сложи белезници. – Имате право да мълчите...

– Не! – изкрещя Париш, като се вкопчи в масата и се олюля така, сякаш щеше да припадне. – Не...

– Станала е грешка – извика ѝ Слоун, докато я извеждаха навън. – Станала е грешка. Всичко ще се оправи.

Две патрулни коли чакаха на алеята с включени двигатели и Слоун бе блъсната на задната седалка на едната от тях. Журналистите бяха окупирали улицата и настъпи суматоха, щом осъзнаха, че полицията отвежда човек от къщата. Когато колата мина през портала, към задната седалка, където седеше Слоун, бяха насочени камери. Анди Кейгъл се обърна от предната седалка и я погледна, сякаш беше някакъв вид смъртоносна бактерия.

– Би ли искала да говориш, или предпочиташ да почакаш, докато ти направим досие?

Понечи да им каже, че правят грешка, но премълча. Бе го чувала стотици пъти от всяка виновна отрепка, която водеха в участъка. Минаха покрай къщата на Дъглас и тя видя, че зад портала фонтанът продължава да излива вода върху декоративния кораб. Чудеше се колко време ще мине, преди Ноа да научи новините. Пол бе напуснал къщата по някаква важна работа и каза само, че ще се прибере по-късно. Кейгъл и Флин очевидно не възнамеряваха да я разпитат, преди да ѝ направят досие, така че Пол нямаше да успее да се добере до нея, преди да я прекарат по каналния ред, и това я вбеси. Не желаше да ѝ взимат отпечатъци и да я фотографират с табелка с номер. Това не беше част от сделката,

когато се съгласи да дойде в Палм Бийч. Не можеше да разбере защо така явно не желяха да я разпитат. Не беше чула въпроса на Кейгъл, затова той повтори:

– Мълчанието ти означава ли, че ще говориш, след като ти направим досие?

– Не – отвърна тя възможно най-спокойно, – мълчанието ми означава, че очаквам обяснение, защо не се нуждаете от доказателства.

– Какво те кара да мислиш, че ще извършим такова отвратително нещо като арест, без да имаме доказателства?

Развеселеният му и арогантен тон я накара да си представи как му нанася удар и от това ѝ стана по-добре.

– Нямаме доказателства, защото не аз съм извършила престъплението.

– Хайде да проведем този разговор след няколко минути – отвърна той, като настъпи газта.

Главният вход на полицейското управление бе обсаден от огромна тълпа телевизионни екипи, вестникарски репортери и фотографи и Слоун бе сигурна, че именно това бе причината да бъде въведена през него. Флин и Кейгъл демонстрираха на тълпата наградата си, хваната в белезници. Тя си представи как майка ѝ ще гледа вечерните новини и това я накара да се почувства много зле, но само до мига, в който детективите я вкараха в стаята с двойно огледало и сложиха на масата пред нея найлонова торбичка с пистолета ѝ.

– Това познато ли ти е?

След като се отърси от шока, Слоун почти си отдъхна, че оръжието ѝ е единственото основание за ареста. Тя понечи да отговори, че е нейно и има разрешително, но преди да успее, Флин изрече:

– Познай къде го намерихме – под дюшека ти! Как мислиш се е озовало там?

Тя бе скрила оръжието на доста по-тайно място и тази сутрин го бе проверила, за да е сигурна, че е там, където го е оставила.

– Не зная как се е озовало там – откровено каза тя, като се наведе напред и погледна своя деветмилиметров глок – бях го скрила на друго място.

Флин омекна и стана приятелски настроен.

– Bravo, правиш точно това, което трябва. – Той погледна към Кейгъл. – Защо не донесеш чаша вода на госпожица Рейнълдс?

– Не желая вода – каза Слоун, но Кейгъл не ѝ обърна внимание и излезе от стаята. – Искам отговори! Наистина ли сте намерили това под

дюшека ми?

Флин се разсмя.

– Нещата стоят по друг начин, госпожице. Нека ви обясня – ние задаваме въпросите, а вие отговаряте.

Тя не обърна внимание на лекцията му за протокола и попита:

– Колко куршума имаше в барабана?

– Девет. Един липсва. Това не е ли съвпадение? А искате ли да чуем и едно друго съвпадение? Смятам, че балистичната експертиза ще докаже, че госпожа Рейнълдс е убита с този пистолет.

Слоун се загледа в него, а по гърба ѝ започнаха да пълзят мравки. Сутринта бе проверила дали оръжието е на мястото си, но не бе сметнала за необходимо да проверява и барабана, за да види дали е пълен.

– Мили боже! – прошепна тя.

Анди Кейгъл седна на стола пред бюрото си и посегна към данните, които имаха за нея. Нещо около начина, по който тя бе реагирала, когато видя оръжието, го притесняваше. Не, нещо около начина, по който тя изобщо реагираше на това, че бе доведена в полицейското управление. Започна да проверява файла ѝ.

– Чудесна работа, Анди – каза капитан Хоклин, когато се върна в сградата, след като бе дал кратко изявление за пресата, за да обяви ареста на Слоун Рейнълдс заради убийството на Едит Рейнълдс. Потупа признателно Анди по рамото, но после се спря, защото видя обърканото му и разтревожено изражение.

– Какво, по дяволите, става? – попита той, като моментално предвиди най-лошото, защото Кейгъл не се стряскаше лесно.

– Тя е ченге.

– Какво?

Кейгъл му подаде информацията за Слоун Рейнълдс.

– Тя е ченге – повтори той.

Първата мисъл на Хоклин бе, че ако трябваше да каже на медиите, че тази сутрин е направил грешка, щеше да изглежда като първокласен глупак, но след това малко се поотпусна.

– И какво от това. Ченгетата не са замесени от по-различно тесто, а тя е искала полагащия ѝ се дял от старата дама.

– Може би.

– Отрече ли, че пистолета е неин?

– Не, отрече да го е крила под дюшека. Но все пак той е регистриран на нейно име. Погледни тук – Анди посочи към доклада от базата данните.

Хоклин не му обърна внимание.

– Тя има мотив, средство и възможност. Направете ѝ досие.

– Не мисля, че...

– Това е заповед.

– Може би правим грешка.

– Направи ѝ досие, а ако грешим, ще се извиним.

Когато капитанът си тръгна, Кейгъл се намръщи зад гърба му, стана от стола си и отиде в стаята, където Флин се опитваше да разпита Слоун Рейнълдс.

– Извинете – каза ѝ той механично, след което погледна към колелата си и му кимна с глава към вратата. – Искам да разговарям с теб.

Флин изглеждаше объркан, но не и Слоун. В момента, в който Кейгъл я бе погледнал и ѝ се бе извинил, тя разбра, че е узнал тайната ѝ. Като имаше предвид купчината листа в ръката му, тя реши, че той най-накрая си е направил труда да я провери в база-данните, защото ако бе проверил в Информационния център за борба с престъпността, нямаше да открие нищо за нея. Обаче тя все още бе в затруднено положение, защото не можеше да им каже, че работи за ФБР. Очакваше Флин и Кейгъл да се върнат и да започнат да се държат с нея като с някаква загадка, а не като с убиец. Но грешеше.

– Госпожице, Рейнълдс – изрече Флин е равен глас, – бихте ли дошли с мен, моля?

Тя стана. Не можеше да повярва, че ще я освободят толкова лесно.

– Защо?

– Вече знаете процедурата. Минавали сте през нея, само че сте били от другата страна.

– Вие наистина имате намерение да ми направите досие, без дори да поискате някакво обяснение – избухна гневно тя.

Двамата детективи се спогледаха. Кейгъл побутна очилата на носа си и съумя да изглежда едновременно сънен и ядосан.

– По-късно ще ви питаме за обяснение. Но ако бях на ваше място, щях да напувам капитан Хоклин и след това да изисквам да се свържат с адвокатата ми.

Слоун получи отговора, който желаше. Хоклин искаше да ѝ направят досие. Тя горчиво осъзна, че той вероятно вече го бе съобщил на репортерите. Тръгна с тях, като ги лиши от удоволствието да каже и една дума. Знаеше в кой хотел е отседнал адвокатът и ако той не беше там, знаеше, че може да се обади на Ноа и той щеше да го намери. Нямаше да има полза от това да се свърже с Пол, тъй като той вероятно щеше да

очаква от нея да остане в затвора, докато не минеха тридесет и шестте часа, от които се нуждаеше.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА

Джак Робинс се бе облегнал на стола си и гледаше как компютърът изкарва информация от база-данните, но мислите му постоянно се връщаха към снимката от вестника и мъжа, който му изглеждаше толкова познат. Тръсна глава, сякаш за да прогони натрапчивия спомен. Изписа името „Рейнълдс, Слоун“. В долната част на екрана светеше надпис, обозначаващ хората, които в момента също използваха база-данните. Когато изписа името ѝ, не очакваше да открие нищо необичайно, а и не проявяваше интерес към личния ѝ живот. Просто вършеше работата, за която му се плащаха много пари, и тя бе да предпазва Ноа от всякакви проблеми. Вероятността жената, към която Ноа изпитваше чувства, да е заподозряна в убийство, представляваше голям проблем.

На монитора се появи информация за седем жени с името Слоун Рейнълдс, номерата на социалните им осигуровки и местожителството им. Само една от тях живееше в Бел Харбър, Флорида. Отдъхна си, че се оказва толкова лесно да я провери. Когато всички данни бяха прехвърлени, той излезе от програмата и прехвърли файла на хард диска на компютъра. Първата част от информацията съдържаше всички адреси, на които бе живяла през последните десет години, размера на наемите и имената на собствениците. Направи му впечатление, че в момента притежава доста прилична къща. След това следваха имената на хората, които някога бяха живели с нея или бяха получавали пощата си на нейния адрес. Очевидно никога не бе живяла с мъж.

Той задържа клавиша малко по-дълго и компютърът прелисти чак до информацията за имената и телефонните номера на всичките ѝ съседи през годините. Вместо да се върне до началото, започна да преглежда прескочените страници. Стори му се странно, че тя няма кола, но пък имаше евина лодка. Не притежаваше недвижимо имущество, не бе фалирала и не бе осъждана. Нямаше данни за криминални престъпления и дори за пътнотранспортни произшествия. Досието ѝ бе безупречно, помисли си Джак, докато продължаваше да прелиства. Тя бе светица. Тя бе... Той скочи от стола си, вторачен в екрана. Тя бе ченге. Детектив от полицейското управление в Бел Харбър. Не вътрешен декоратор, а полицаи. И по някаква причина не желаше Ноа да разбере това.

Джак започна да прехвърля информацията на дискета и през това време вдигна телефона и се свърза с бюро информация в Бел Харбър.

Поиска от оператора номера на полицейското управление и го набра.

– Детектив Слоун Рейнълдс, моля – каза на човека, който вдигна слушалката.

– Тя е в отпуск до следващата седмица. Някой друг може ли да ви помогне?

Джак затвори и тръгна към кабинета на Ноа. Пред вратата се сблъска с невъзмутимата госпожа Сноудън, която за пръв път, откакто я познаваше, изглеждаше шокирана. Тя избърза напред и му препречи пътя.

– Господин Мейтланд – извика тя.

Ноа разговаряше по телефона и се намръщи първо към нея, а след това и към двете светлилки, които мигаха и показваха, че има още две обаждания.

– Съжалявам, че ви прекъсвам, но Париш Рейнълдс е на втора линия. Търси ви за втори път. Предишния път отново разговаряхте по телефона, но сега тя казва, че е спешно.

Той бързо приключи разговора и посегна към втора линия, но Джак го спря:

– Не се обаждай все още, Ноа! Трябва да ти кажа нещо.

Ноа спря с протегнатата ръка.

– Какво, по дяволите, става? Ти не...

– Тя е ченге, Ноа.

През всичките години, които бе работил за Ноа, Джак никога не го бе виждал да се шокира. Колкото по-силно бе напрежението и по-голям проблемът, толкова по-енергичен ставаше той, докато не го разреши. Сега обаче наблюдаваше Джак така, сякаш не можеше да проумее това, което току-що бе чул.

– Ти си луд – каза накрая и отново се пресегна към мигащия бутон. – Слоун се страхува от оръжия.

– Изслушай ме, Ноа – остро каза приятелят му. – Тя е детектив от полицията на Бел Харбър. Не зная какво прави тук, но очевидно е под прикритие.

В съзнанието на Ноа внезапно нахлуха спомени – Слоун хвърля Картър по гръб на моравата зад къщата, Слоун показва на Кортни различни хватки, Слоун преследва убиец и прескача и заобикаля препятствия като грациозна газела. Не... като ченге! Той отново посегна към телефона, но този път по-бавно, свърза се с Париш и известно време я слуша мълчаливо, след което попита:

– Преди колко време я отведоха? Добре, успокой се. Баща ти е разстроен и не мисли разумно. Ще се заема с това и после ще ти се обади. –

Затвори и безизразно погледна подчинения си. – Защо ѝ е да ме лъже?

Преди Джак да му отговори, госпожа Сноудън отново се появи на прага.

– Рос Халпърин е на телефона и казва, че е спешно.

Кортни се блъсна в нея, когато влетя в кабинета на брат си.

– Слоун е била арестувана – извика тя, спусна се към телевизора и го включи.

– Аз ще говоря с Халпърин – каза Джак и посегна към телефона, за да разговаря е главния съветник на Ноа. Когато затвори, погледна към Ноа и изрече с равен, делови глас: – ФБР имат заповед за обиск. В момента заедно с бреговата охрана и хората за борба с незаконния трафик на оръжие, цигари и алкохол претърсват яхтите ти и търсят складиращи незаконни автоматични оръжия.

Ноа бавно се изправи.

– Какво? Защо, по дяволите, ме е излъгала тя?

Кортни стоеше пред телевизора и проклинаше рекламата, заради която бяха прекъснали новините по кабелната.

– Ноа, погледни, дявол да го вземе... – започна тя, но новината, която чу, не беше за Слоун.

– Днес беше труден ден за богатите и известните в Палм Бийч, Флорида – съобщи водещият. – За един час две яхти, принадлежащи на видния магнат Ноа Мейтланд, бяха завзети от ФБР и бреговата охрана. Ето и репортажа.

Джак и Ноа едновременно разпознаха агента, който стоеше в профил на кърмата на „Видение“.

– Ричардсън – името прозвуча от устата на Ноа като проклетие.

– Приятелката ти е ченге, Ноа, а нейният приятел е агент на ФБР.

– Кортни – рязко нареди брат ѝ, – излез от тук.

Тя го погледна и тръгна към вратата. Въпреки пренебрежителните ѝ и лекомислени забележки за работата на брат ѝ, никога не би повярвала, че той върши нещо незаконно.

– Слоун е ченге? – Беше стъписана. – А Пол е агент на ФБР? Искали са да ти отнемат яхтите? Но защо?

Той се обърна и я погледна, а един мускул потрепваше на лицето му. Госпожа Сноудън я изведе от кабинета, затвори вратата и колебливо изрече:

– Господин Мейтланд, обажда се Слоун Рейнълдс. Застанал зад бюрото си, той се загледа в репортажа на Си Ен Ен за изземането на собствеността му, след което натисна високоговорителя на телефона. Гласът

на Слоун бе спокоен, но несигурен:

– Ноа, господин Кирш не е в хотелската си стая. Арестувана съм.

– Така ли? – меко попита той. – Само на един разговор ли имаш право?

– Да.

– Това е много лошо, детектив Рейнълдс, защото току-що го проигра. – Той прекъсна връзката.

Пъхна ръце в джобовете си и се загледа как завземат личната му собственост. Спомни си как реагира Слоун, когато видя оръжията на борда, и въпросите, които му зададе за тях. И след като бе събрала достатъчно информация от него, за да може съучастникът ѝ да накара някой федерален съдия да издаде заповед за обиск, се бе любила с Ноа. Спомни си как бе държал ръката ѝ и ѝ бе признал, че е луд по нея, и как ѝ бе казал, че се чувства като момче, влюбено за пръв път.

– Кучка! – изрече.

Когато репортажът свърши, той накара госпожа Сноудън да го свърже с няколко човека. Двама от тях бяха адвокати: единият бе пенсиониран федерален съдия, а другият работеше във Върховния съд. Когато приключи с инструкциите, уведоми и Джек какво се иска от него.

– Разбра ли ме? – рязко го попита.

– Смятай го за свършено – отвърна той.

– Когато приключи с този кучи син, няма да може да си намери работа дори като регулировчик! – рече Ноа с убийствен тон.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Пол се увери, че яхтите на Мейтланд са обезопасени и под наблюдение за през нощта, след което уморено отиде до колата, която бе наел. Новините в десет започнаха, докато си тръгваше от пристана. „Днес бе мрачен ден за две от най-уважаваните фамилии в Палм Бийч – каза водещият. – Следобед Слоун Рейнълдс, дъщерята на финансиста Картър Рейнълдс, бе арестувана за убийството на прабаба си Едит Рейнълдс.“

Пол изруга и направи обратен завой, настъпи газта и се отправи към полицейското управление.

Слоун слушаше в килията си същата станция, но едва втората част от новините я накара да скочи на крака.

„Малко по-късно ФБР в съдействие с бреговата охрана и екип от Отдела за контрабанда на алкохол, цигари и оръжия започнаха обиск на две яхти, собственост на милионера Ноа Мейтланд. Източници, запознати с разследването, съобщиха, че ФБР има причини да вярва, че Мейтланд е използвал яхтите си за незаконен трафик на оръжия.“

Полицейското управление беше подредено и обзаведено с вкус. Помещенията бяха ярко осветени, но офицерите, които се разхождаха наоколо и пишеха рапорти, се държаха така, сякаш нощта бе изключително спокойна.

– Кой е на смяна? – рязко се обърна Пол към едно ченге, което си наливаше газирана вода.

– Сержант Бабкок. Ето го там, говори с диспечера.

– Вие ли сте Бабкок? – попита агентът, като прекъсна разговора им за обиска на яхтите на Мейтланд.

Бабкок се изправи.

– Да, кой сте... – Преди да успее да изрече въпроса си, пред очите му се появи значката на агент от ФБР.

– С какво можем да ви помогнем, господин Ричардсън?

– Задържали сте един от моите хора. Искам да я освободите още сега.

В килията се намираха само едно пияно момче, което чакаше баща

му да дойде да го прибере, и Слоун Рейнълдс, чийто арест днес бе направил капитан Хоклин известен.

– За кого говорите?

– За Слоун Рейнълдс.

Сержантът пребледня, диспечерът зяпна, а офицерите спряха да пишат рапорти, обърнаха се към тях и се заслушаха в разговора.

– Да не искате да кажете, че Слоун Рейнълдс работи за ФБР?

– Точно това казвам. При вас ли е, или не?

– Да, но не мога... нямам правото да...

– Към кого тогава да се обърна?

– Капитан Хоклин лично трябва да се заеме. Но той си ляга рано, а миналата нощ стоя до късно и...

Пол вдигна телефона на диспечерското бюро и му го подаде.

– Събудете го.

Бабкок се поколеба, загледа се в лицето на агента и направи каквото му бе наредено.

Слоун се подписа за вещите си, които бяха само портмоне и часовник, и мълчаливо отиде до колата на Пол на паркинга.

– Тази нощ ще спим в хотел – каза той. – Съжалявам, Слоун. Нямах представа, че са те арестували, преди да го чуя по новините в десет часа.

– Сигурна съм, че си бил много зает, иначе щеше да дойдеш по-рано – отвърна тя е неестествен глас.

Пол колебливо я погледна и реши да изчака да се настанят в някоя стая, преди да ѝ каже какво точно го бе задържало. Спря пред един мотел, взе две съседни стаи и я остави пред вратата на нейната.

– Трябва да се обадя по телефон, след което ще дойда да поговорим.

Тя нищо не отговори, а само отключи и влезе, като остави вратата леко открената. Отиде до телевизора и включи на Си Ен Ен. Цял ден показваха репортажи как федералните агенти претърсват яхтите на Ноа. Говореха за него като за престъпник, който печели парите си от незаконен трафик и продажба на оръжия. Забеляза Пол в един от кадрите. Когато той влезе в стаята ѝ, тя седеше на ръба на леглото и все още гледаше репортажите за обиска.

– Зная как се чувстваш – започна той.

Тя отпусна ръце, обърна се към него и попита със странен глас:

– Откри ли нещо?

– Не още – отвърна Пол, след което въздъхна: – Виж, зная, че искаш да се нахвърлиш върху мен заради всичко, което се случи. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, направи го.

– Не, няма да се почувствам по-добре, но това ще ми помогне... – Десният ѝ юмрук се стовари върху челюстта му и той отметна глава и се олюля. За такова крехко същество като нея тя притежаваше невероятно силен удар. Слоун пристъпи още една крачка напред. Като изпитваше едновременно болка, възхищение и раздразнение, той вдигна ръка и заплашително изрече:

– Достатъчно! Стига толкова. Този път ще си замълча, но това повече няма да се повтори.

Тя се отпусна в края на леглото, скръсти ръце и започна леко да се полюлява, сякаш се опитваше да задържи тялото си да не се разпадне. Раменете ѝ започнаха да се тресат. Тихият ѝ плач му подежда по-силно дори от дясното ѝ кроше.

– Ще се опитам да оправя нещата.

Тя престана да се люлее и го погледна.

– С кого? – попита. – С Ноа ли? Преди случилото се днес той бе готов да обърне света, за да предотврати ареста ми. Един час по-късно ме мразеше толкова силно, че ми затвори телефона и ме остави в затвора.

– С нищо не мога да променя това.

– А какво можеш да промениш? – извика тя. – Ще помогнеш ли на Париш да забрави, че опетних името ѝ? Ще ѝ помогнеш ли да забрави, че бях изведена от дома ѝ с белезници? Тя крещеше, когато ме отвеждаха. Чуваш ли ме? – истерично завърши. – Тя крещеше.

Според него Париш бе гениална актриса, но той знаеше, че няма смисъл да го казва или да кара Слоун да повярва, че единственото нещо, което сестра ѝ вероятно е изпитала, е било облекчение, защото е била арестувана за собственото ѝ престъпление. Не знаеше дали сега, когато Слоун бе заподозряна в убийство, Париш щеше да играе ролята на сладката, наивна и всеотдайна сестра, или щеше да реши, че не си струва да се тревожи. Заради Слоун той се надяваше, че тя ще предпочете първото. На Слоун щеше да ѝ е малко по-лесно, ако можеше отново да се върне в имението. Той кимна към телефона до леглото.

– Обади ѝ се. Ако наистина е толкова разстроена от това, което ти се е случило, може да поиска веднага да се прибереш.

Надеждата, която проблесна в очите на младата жена, и колебливият начин, по който се пресегна към телефона и вдигна слушалката, накараха Пол да се почувства толкова зле, колкото когато осъзна, че сигурно

Париш е убийцата. Разговорът бе изключително кратък и когато Слоун затвори, в очите ѝ вече нямаше надежда. Тя погледна към Пол и промълви с равен глас:

– Гари Дишлър каза, че Париш му е наредила да ми предаде, че двамата с Картър не желаят да ме виждат или да разговарят с мен. В момента той изнася багажа ни на портала. Ако до половин час не го приберем, на сутринта ще бъде отнесен е боклукчийската кола.

– Ще отида да го взема – каза Пол и внезапно изпита желание да стисне в ръце крехкия, нежен врат на Париш и да я удуши.

Слоун кимна и уморено се протегна към телефона.

– Ще се обадя на майка ми и на Сара. Сигурно са се побъркали от притеснение, ако са чули новините.

Полицейското управление очевидно осигуряваше охрана, докато екипът по разследване на престъплението все още имаше работа, защото на алеята бяха паркирани две патрулни коли. Репортерите си бяха тръгнали и Пол си отдъхна с облекчение. Гари Дишлър отговори на позвъняването му на портала. Агентът взе багажа и го остави в колата си, след което отиде до предната врата и позвъни. Секретарят отвори е каменно лице.

– Както казах преди няколко минути на Слоун Рейнълдс, нито тя, нито вие сте добре дошли тук.

Той понечи да затвори вратата, но Пол я подпря и показа значката си. Много добре знаеше, че Дишлър вече е наясно, че той е от ФБР, но показването на значката бе необходима формалност, преди да наложи властта си.

– След като приключихме е формалностите, доведете ми Париш Рейнълдс.

– ФБР няма правомощия тук.

– Тук е било извършено убийство, в което е замесен човек, работещ за ФБР. Ще доведете ли Париш, или искате да отида до колата си, да вдигна телефона и след час това място да загъмжи от агенти?

– Почакайте – рязко отвърна Дишлър и му затръшна вратата. Когато тя отново се отвори, на прага стоеше Париш в брокатен халат, а лицето ѝ бе студена, красива маска.

– Не причини ли вече достатъчно неприятности на всички ни? – попита тя.

Пол невъзмутимо ѝ подаде визитна картичка с номера на мобилния му телефон, изписан на гърба.

– Обади ми се на този номер, ако решиш, че искаш да говориш.

– За какво? – Тя сведе поглед към него.

– За това защо уби прабаба си.

Тази нощ Пол за втори път бе сварен неподготвен от жена. Тя силно го зашлеви, след което вратата се затвори пред лицето му.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

– Ще се опиташ ли да се срещнеш с Мейтланд, преди да се върнеш в Бел Харбър? – попита Пол на следващата сутрин.

Слоун изглеждаше бледа и измъчена също като предишната нощ и той се почувства още по-виновен, защото явно не ѝ бяха останали сили дори да му се сърди. Тя пхна в куфара чантичката си с тоалетни принадлежности и го закопча.

– Да, но мисля, че няма смисъл – отвърна тя, като избягваше погледа му.

– Ще ти стане ли по-добре, ако ти кажа, че се чувствам отвратително?

– Изобщо не ме интересува как се чувстваш.

Изненада се, че отговорът ѝ го разстрои. Тя му се бе доверила и си бе свършила работата и той страшно много я харесваше.

– Ще ти бъде ли по-добре, ако ти кажа защо преследвам Картър и какво ме доведе тук?

– Защо ще ми го казваш сега, след като по-рано бе поверително?

– Искам да го знаеш.

Тя за пръв път вдигна очи към него, а после погледна настрани и сви рамене. Пол я хвана за ръката и я накара да седне на леглото, след което седна на един стол срещу нея.

– Зная, че Картър пере парите на южноамерикански наркокартел, който депозира пари в брой в тръста и банката на Рейнълдс. Сумите се приемат, откриват се фалшиви сметки, а каналният ред се заобикаля. После парите директно се прехвърлят от банката на Рейнълдс в чуждестранни банкови сметки на картела и се превръщат в хубави, чистички пари, готови за харчене.

Тя го погледна право в очите и отговори:

– Ти не си сигурен, че Картър има нещо общо с това, само предполагаш. Ако имаше доказателства, щеше да имаш и подслушвателни устройства и заповед за претърсване.

– Информаторът ни бе сполетян от странен инцидент в деня, когато щеше да ни даде доказателства. Членовете на картела са много ловки. Наели са престижни адвокатски кантори, които да представят законните им бизнес-интереси тук, и постепенно привличат на своя страна и политиците. Сенатор Мийд им е особено близък приятел. Искам да хвана

Картър натясно, но много по-важно е да разкрием връзката му с картела.

– Какво общо има всичко това с Ноа?

– Мейтланд е най-големият вложител в банката на Рейнълдс. Тук той има невероятен брой банкови сметки. Освен това притежава красиви големи яхти, които пътуват до Централна и Южна Америка.

– Така прави и корабът за пътешествия между Холандия и Америка – присмя му се горчиво Слоун.

Пол не обърна внимание на сарказма ѝ.

– Мейтланд има доста подозрителни делови партньори по тези места.

– Известни престъпници?

– Не, но да не спорим за това. Да се придържаме към главното – някой трябва да пренесе парите на картела до Щатите и до банката и тръста. Смятам, че това е Мейтланд. Освен това мисля, че с парите от време на време внася и наркотици.

Тя леко кимна и се изправи, а след това взе куфара и чантата си.

– Не вярваш на нищо от това, което ти казах, нали? – попита агентът.

– За Ноа не. За Картър не зная. – Тя се обърна към вратата. – Заради теб ме освободиха, но все още не са снели от мен обвинението в убийство. Ще ти бъда признателна, ако се погрижиш за това.

Пол стана и я погледна безпомощно. Тя притежаваше такова достойнство и бе толкова отвратена от него, че той се почувства като една от отрепките, за които говореше.

– Довиждане – каза тя.

Той мълчаливо кимна, защото не знаеше какво да отговори.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА

Именията в Палм Бийч, включително и това на Ноа, имаха електрически портал на улицата, който пречеше на нежеланите гости да стигнат до предната врата. Както предполагаше, тя вече се числеше към хората, които не бяха добре приети тук. Госпожа Сноудън я уведоми за това, докато Слоун чакаше пред портала в наетата си кола. С леден глас секретарката отговори:

– Длъжна съм да ви заявя, че ако още веднъж се доближите до къщата или до друга собственост на семейство Мейтланд, господин Мейтланд няма да търси полицията, а лично ще се справи с вас. – Тя замълча за миг, после добави: – На ваше място нямаше да го предизвиквам. Довиждане.

Слоун не искаше госпожа Сноудън да я види как плаче, така че започна да обръща колата, когато видя Кортни да слиза по предните стълби към нея. Слезе от колата и отиде до портала. Момичето спря от другата страна, погледна я презрително и горчиво изрече:

– Как можа! Как можа да ни причиниш това? Ние толкова добре те приехме.

– Зная как изглежда – отвърна отчаяно Слоун. – Не очаквам да ми повярваш, но нямах никаква представа, че това ще се случи. – Преглътна, преди да продължи: – Обичах семейството ви, всички ви.

Сивите очи на Кортни толкова приличаха на тези на Ноа.

– Не съм толкова глупава, че да ти повярвам.

Слоун прие укора ѝ с кимване на главата.

– Не те обвинявам. – Обърна се да си върви, след което осъзна нещо толкова мъчително, че трябваше да преглътне сълзите си, преди отново да успее да погледне към Кортни.

– Благодаря ти, че ме обвини само че съм шпионин, а не и убиец.

Момичето сви рамене с безразличие.

– Не съм толкова глупава, та да повярвам, че си убила Едит.

Слоун си тръгна, защото нямаше какво повече да каже, но Кортни още не бе свършила.

– Днес не отидох на училище, защото се сетих, че ще дойдеш. Имаш късмет обаче, че Ноа не е тук. Той не само е полудял. Той те мрази.

Слоун кимна.

– Разбирам. Мислиш ли, че ако изчакам да mine известно време и му напиша писмо, поне ще го прочете?

– Изключено – отвърна й момичето, обърна се и се отдалечи. Изчака, докато Слоун отпътува с колата, след което бавно се върна назад, за да я види как заминава. Притисна с пръсти очите си, за да не позволи на сълзите да потекат.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА

Докато пътуваше към Бел Харбър, Слоун бе прекалено нещастна, за да се тревожи за последствията, които щяха да окажат събитията върху живота и работата ѝ.

Когато се обади в магазина на Лидия, за да каже на майка си, че си е у дома, Кимбърли не обърна внимание на възраженията на Лидия и си взе свободен ден по лични причини. Сара зарязва срещата си с важен клиент и пристигна непосредствено след майка ѝ. След това и двете започнаха да я обграждат с внимание, сякаш бе болна. Приготвиха ѝ сладкиши и любимата ѝ храна. Слоун не осъзнаваше, че правят това, защото изглежда като болна. Тя се сви в ъгъла на канапето, прегърнала силно една възглавница, и им разказа това, което знаеше за убийството. И двете бяха разпознали Пол, когато го бяха видели по новините на борда на яхтата на Ноа, и Слоун не виждаше причина да не им разкаже за отношенията си с него. За да не разстрои майка си обаче, тя ги остави да си мислят, че той бе отишъл в Палм Бийч да разследва Ноа и изобщо не спомена за Картър. Разказа им за Париш и Картър, за хората, с които се бе запознала, и нещата, които бе правила, но не им спомена за кратката си връзка с Ноа. Не знаеше какво да им каже за него и дали всъщност би могла да каже нещо, без да се разплаче.

Когато приключи с разказите, Кимбърли отиде в кухнята да ѝ направи чаша чай, а Сара се опита да повдигне настроението ѝ.

– Срещна ли се някъде с „господин идеалния“? – попита тя.

Слоун с мъка запази лицето си безизразно.

– Аз... да.

– Колко бяха?

– Само един.

– Само един? В Палм Бийч е пълно е идеални мъже. Сигурно не си търсила.

Слоун притвори очи и видя загоряло мъжко лице с квадратна челюст, красиви сиви очи и уста, която настойчиво се навежда към нея. Преглътна.

– Той бе идеален.

– Запозна ли се с него?

– О, да – отвърна.

– А излезе ли с него?

– Да.

– И?

– Харесахме се – едва изрече Слоун.

– Колко се харесахте? – усмивката на Сара изчезна, докато я слушаше и наблюдаваше лицето ѝ.

Приятелката ѝ облегна глава на възглавницата, която държеше, и прегрътна.

– Много.

– Той има ли си име?

– Ноа Мейтланд.

– Ноа Мейтланд? – Като много от жителите на Бел Харбър Сара бе в течение на светските събития в Палм Бийч. – Чуй ме, ти не би го поискала за мъж дори да не беше контрабандист на оръжия. На всяка снимка, на която съм го виждала, е с различни очарователни и богати жени, но никога не остава дълго с тях.

Преди Слоун да успее да отговори, майка ѝ се върна от кухнята е чая и заговори с нежен, но твърд глас:

– Слоун не трябва да губи надежда, че всичко ще си дойде на мястото. Убиецът на Едит ще бъде разкрит и тогава Париш и Картър ще разберат, че тя е невинна, и ще ѝ простят. А и все пак досега никой не е казал, че на яхтите на Ноа Мейтланд е било намерено нещо незаконно. Сигурна съм, че е невинен, или Слоун никога не би... – Нежно погледна нещастната си дъщеря и убедително изрече: – или Слоун никога нямаше да се влюби в него. Истината за неговата невинност ще излезе наяве и тя ще може да му се извини. Сигурна съм, че той е мил и внимателен мъж, който ще я разбере и ще ѝ прости. – Погледна към Слоун. – Права ли съм, скъпа?

Тя се сети за последния си телефонен разговор с Ноа и вдигна просълзени очи към майка си.

– Не.

След няколко минути Слоун осъзна, че трябва незабавно да направи нещо, за да превъзмогне това състояние. Взе телефона и се обади в полицейското управление.

– Мат, Слоун се обажда – каза на лейтенант Карузо. – Ако е възможно, бих искала да се върна на работа утре, а не в понеделник.

– В града ли си вече? – попита той и когато тя потвърди, ѝ нареди да се яви на работа сутринта. После затвори и отиде до бюрото на Джес Джесъп. – Слоун си е у дома. Казах ѝ, че утре може да дойде на работа. Надявам се капитан Ингърсол да няма нищо против. Имам предвид, че е

била обвинена в убийство.

Джес се изправи.

– Карузо, ти си глупак.

– Къде отиваш? – извика той след него.

– Ако ти потрябвам, можеш да се свържеш с мен по радиостанцията – отвърна Джес, но преди да излезе, спря на бюрото на диспечера и му каза: – Слоун се е върнала. Вкъщи си е.

Преди Джес да стигне до колата си, диспечерът бе съобщил новината на всички офицери в Бел Харбър, които бяха на смяна. След десет минути цяла върволица от патрулни коли започнаха да пристигат пред дома на Слоун.

Джес стигна пръв и Сара му отвори вратата. Не се бяха виждали, откакто той се бе появил пред къщата ѝ след барбекюто на плажа, и тя се сепна, когато го видя.

– Излез за малко – нареди Джес и я издърпа пред вратата. – Как е тя?

– Добре е – отвърна Сара. – Чувства се страхотно.

Той не бе убеден.

– Как е тя наистина?

– Честно ли?

Джес кимна, след което направи последното нещо, което Сара очакваше или желаше той да направи. Пресегна се, повдигна брадичката ѝ и сериозно попита:

– Мислиш ли, че заради нея ще можем за известно време да заровим томахащата на войната?

Тя кимна предпазливо, сепната от благородното изражение на лицето му, когато я погледна.

– Това би ми допаднало, Джес.

Пред дома на Слоун непрекъснато пристигаха патрулни коли. На масата в гостната започнаха да се трупат кутии с пица и сандвичи от ресторантите за бързо хранене, тъй като по този начин приятелите ѝ от полицията намираха оправдание да я посетят.

Слоун знаеше истинската причина. Идваха, за да я подкрепят и да повдигнат духа ѝ. И наистина успяваха. Обаче щом остана сама в леглото, отново си спомни за Ноа. Заспа, докато си мислеше за времето, когато лягаше до него и облягаше глава на рамото му, след като се бяха любили, а той нежно я галеше, докато и двамата не заспяха. Или започнеха отново да се любят.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА

Париш дори за миг не се заблуди от вежливия тон на детективите Флин и Кейгъл. Те седяха в гостната в деня след погребението на прабаба ѝ и се опитваха да я накарат да се признае виновна за убийството ѝ.

– Сигурен съм, че разбирате защо сме объркани – каза Флин. – Имам предвид, че ако Слоун е убила госпожа Рейнълдс, защо ѝ е да изтрива отпечатъците си от собственото си оръжие и след това да го крие на място, на което лесно ще го намерим? Отпечатъците ѝ по собственото ѝ оръжие не биха я превърнали в заподозряна. Самото оръжие е улика, защото от него е изстрелян куршумът, който е убил госпожа Рейнълдс.

– И преди ви казах, не зная отговора на това – заявя тя.

– Слоун каза, че сутринта след убийството оръжието все още е било там, където го е скрила, а не под дюшека. Проверила го е. Смятате ли, че някой друг би могъл да го премести?

– Кой? – гневно попита Париш. – Самите вие изпратихте всички слуги по домовете им. Същата сутрин в къщата бяхме останали само аз, Пол Ричардсън, Слоун, баща ми и Гари Дишлър.

– Точно това ни обърква – намеси се Кейгъл.

– Да, нали – иронично изрече тя. – Очевидно не подозирате Пол Ричардсън и Слоун.

– Ричардсън е агент на ФБР и няма мотив. Сестра ви има безупречно досие като полицейски офицер и е работела за него. Повярвайте ми, ако всичко това не бе истина, сестра ви щеше да получи доживотна присъда. Да видим кой ни остава в такъв случай. Кой има полза от това прабаба ви да е мъртва, а Слоун да отиде в затвора и кой е бил тук и е имал възможност да премести оръжието под дюшека?

Париш се изправи в знак, че разговорът е приключил, и помахна на Нордстрьом, който се въртеше из коридора. Беше ѝ омръзнало да се държи любезно с хора, които се отнасяха зле с нея.

– Нордстрьом – студено каза тя, – моля те изпрати тези господата до вратата и я заключи след тях. Те повече няма да бъдат допускани през портала.

– Можем да вземем заповед – любезно отбеляза Флин.

Париш кимна към вратата.

– Направете го, но дотогава моля напуснете дома ми. Когато

предната врата се затвори зад тях, Кейгъл кисело се усмихна на Флин.

– Това бе благовъзпитан начин да ни тегли майната, не мислиш ли?

– Да, обзалагам се, че е била също толкова благовъзпитана, когато е насочила пистолета към гърдите на прабаба си и е дръпнала спусъка.

Париш не се чувстваше благовъзпитана. Бе изпаднала в паника. Започна бавно да се разхожда из гостната, като се чудеше кой може да е убиецът. Не бе склонна като полицаите да изключи Пол Ричардсън и Слоун. Пол очевидно бе лъжец и измамник и умееше безмилостно да използва хората. Знаеше как да си служи с оръжие и как да нареди нещата да изглеждат така, сякаш някой друг е виновен. Той нямаше сърце. И бе разбил нейното. Проблемът бе, че той очевидно вярваше, че тя е убила прабаба си.

Слоун бе нечестна и безсърдечна като него. Преструваше се, че иска Париш да я смята за истинска сестра, и след това я подмами да я заобича. Бе ѝ разказала трогателни истории за майка им и я бе накарала да копнее да стане част от семейството им в Бел Харбър. Като се замислеше, разбираше, че Слоун бе приела поканата им да дойде в Палм Бийч само за да вкара ФБР агента сред тях и след това и двамата да могат да съсият Ноа.

Докато разтриваше разсеяно пулсиращите си слепоочия, Париш си припомни това, което бяха казали и загатнали детективите. Изглеждаха абсолютно убедени, че Слоун казва истината и че този, който е поставил оръжието под дюшека ѝ, е убиецът. Полицаите бяха убедени, че това не са Пол и Слоун, а Париш знаеше, че не са тя и баща ѝ. Оставаше само Гари Дишлър.

В началото идеята ѝ се стори абсурдна, но колкото повече си мислеше, толкова повече осъзнаваше колко малко ѝ допаднаше той. Когато преди няколко години бе дошъл да работи за баща ѝ, задълженията му на помощник бяха точно определени, но сега той явно се занимаваше с всичко. По принцип се държеше с баща ѝ почтително и с уважение, но няколко пъти го бе чувала да говори рязко и нетърпеливо, което бе абсолютно недопустимо. Бе го видяла да си изпуска нервите с една от прислужниците и я бе уволнил само защото пипала някакви документи на бюрото му.

Колкото повече си мислеше Париш, толкова по-неприятен и противен ѝ се струваше Дишлър. Не можеше да си представи защо би искал да нарани прабаба ѝ, но не бе убедена, че е неспособен да го направи.

Баща ѝ четеше съболезнователни картички в просторен кабинет на втория етаж, който бе свързан с врати от едната страна със спалнята му, а от другата с кабинета на Гари Дишлър. Свързващите врати бяха затворени, но тази откъм коридора бе отворена. Париш внимателно влезе и затвори, за да може да разговаря насаме с баща си.

– Имаме проблем – каза тя възможно най-спокойно.

– Какъв е той? – попита той, докато отваряше поредния плик.

Тя седна на стол пред бюрото му.

– Знаеш ли какви наистина са били чувствата на Гари към прабаба? Вярно е, че тя често беше груба с него.

– Тя се държеше грубо с всички – отбеляза Картър. – Какво общо има това с Гари?

Париш дълбоко си пое дъх.

– Преди малко тук имаше хора от полицията. Вярват, че този, който е поставил оръжието под дюшека на Слоун, е убиецът на прабаба и също така са убедени, че това не са Слоун или Пол.

– Не се меси в тези неща, Париш. Остави тази работа на тях.

– Мисля, че не можем да си го позволим.

Той я погледна намръщено.

– Защо?

– Защото вече са убедени, че аз съм го извършила. Имам най-сериозния мотив и най-добрата възможност.

– Това е смешно! Пълна лудост.

– Лудост е да отида в затвора за нещо, което не съм извършила, но това се случва. Само един човек е имал възможност да премести оръжието сутринта след убийството на прабаба и това е Гари Дишлър. Като изключим Пол, Слоун, теб и мен, той е единственият, на когото полицията позволи да остане в къщата, след като бе намерено тялото. Ние с теб не сме го извършили. Остава само Гари.

Когато тя млъкна, забеляза страха, който се изписа за миг на лицето му.

– Дори няма да си направят труда да го разпитват и смятам, че ще арестуват мен. Мисля, че трябва да си наемем детективи, а също и адвокат.

Лицето му изразяваше не страх, а гняв, когато стана.

– Ще се заемеш ли с тези две неща? – попита го тя.

Той рязко кимна и Париш излезе. Тръгна надолу по стълбите, когато чу, че една врата се блъсна. Обърна се и затича нагоре. Вратата на кабинета на баща ѝ все още беше отворена, но тази откъм коридора, която

водеше към кабинета на Дишлър, сега бе затворена и Париш с ужас си помисли, че баща ѝ ще помоли Дишлър да наеме адвокат и детективи. След това осъзна, че Картър ще се опита да научи истината от Гари.

Страхът за баща ѝ я накара да извърши най-смелата постъпка в живота си. Тя изтича в кабинета му, затвори вратата и се наведе над бюрото, за да вдигне телефона. Натисна бутон за връзка с Гари Дишлър и той незабавно ѝ отговори:

– Какво има?

– Гари? О, съжалявам – каза Париш, като продължаваше да натиска цифрата три и по този начин можеше да слуша какво става в стаята му. – Исках да се обадя в кухнята.

– Номерът за кухнята е тридесет и три – отвърна той и затвори.

Париш слушаше разговора в кабинета на Гари с нарастваща паника и недоверие, които се превърнаха в ужас.

– Казах ти да се успокоиш, Картър! – нареди секретарят с тон, с който тя никога по-рано не го бе чувала да се обръща към баща ѝ.

– Какво говориш?

– Чу какво казах. Дъщеря ми току-що ме уведоми, че има опасност да я арестуват за убийството на Едит.

– Коя дъщеря?

– Имам само една дъщеря, която означава нещо за мен. И преди малко тя ми изтъкна една доста убедителна причина ти да си преместил оръжието. Ти си убиецът, нали?

Вместо да отрече възмутено, както очакваше Париш, тя чу как столът на Гари проскърца, сякаш се бе облегнал назад, и когато заговори, гласът му беше съвсем спокоен:

– Ти имаше сериозен проблем, Картър, и аз докладвах на деловите ти партньори. Наредиха ми да се заема с него, преди да се разчуе и да ни унищожи.

– Какъв проблем? – отбранително попита.

– Хайде стига, знаеш какъв – лицемерно отвърна Дишлър. – Едит промени завещанието си. Направи Слоун наследница на състояние, голяма част от което е дял от „Хановър Тръст“ и този дял възлиза на петнадесет милиона долара. Но тръстът притежава само пет милиона, защото ти и банката години наред теглехте от него, за да може банката да продължи да работи и за да покриеш всичко, което загуби. Прав ли съм?

За известно време настъпи тишина, след което Париш чу баща ѝ да казва:

– Можеш да убедя Слоун да остави парите си в тръста и да се

задоволи с дивидентите. Вече накарах Париш да постъпи така...

Чу се шум, сякаш Дишлър бе ударил с ръка по масата.

– Слоун Рейнълдс не е Париш, тя е ченге. Ако бе решила да изтегли основния си капитал и ти не бе успял да направиш нищо, щеше да се размърди. И вонята щеше да залее теб и банката ти. Партньорите ти не можеха да позволят това да се случи.

– Престани да ги наричаш мои партньори, дявол да те вземе! Сключили сме само делово споразумение, нищо повече. Станаха ми гаранți, когато банката имаше затруднения през осемдесетте и в замяна се съгласих да пера част от парите им през тези години. Позволих им да поставят свои хора на някои от ключовите позиции и да те назначат на работа при мен, но не сме говорили за убийство.

– Нямахме избор. Ако знаех, че Едит е решила да промени завещанието си и да включи в него Слоун, тя щеше да умре от естествена смърт, преди да е успяла да го подпише, и нямаше да имаме проблеми. За съжаление не знаех нищо, докато Уилсън не си тръгна отгук с новото завещание, подписано в присъствието на слугите ти като свидетели. Поисках мнението на партньорите ти, а те на адвокатите си. Оказа се, че единственият сигурен начин да попречим на Слоун да предави претенции към наследството си, е да изглежда така, сякаш е извършила убийство, за да го получи. Партньорите ти ме посъветваха да се заема с това.

Париш чу как баща ѝ промърмори някакво проклятие, а Гари небрежно подхвърли:

– Това е просто бизнес, Картър. Нищо лично, фактът, че тя имаше собствено оръжие, бе удобство.

– Как разбра? Кога откри, че е полицайка? – прошепна Картър.

– В деня преди горката Едит да подпише завещанието. Попитах дъщеря ти какво е мнението ѝ за персийските килими. Тя се изказа абсолютно непрофесионално. Дори не можа да направи разлика между стиловете. Не прояви интерес към нито една от антиките и това ме изпълни с подозрения. Отне ми пет минути на компютъра, за да разбере, че тя е ченге, и един телефонен разговор, за да го потвърдя. На деловите ти партньори им трябваша петнадесет минути да съставят план и да ми дадат инструкции. Трябваше ми още половин час, за да открия къде е скрила проклетото оръжие. Може ли вече да прекратим този неприятен разговор?

Париш чу напрегнатия глас на баща си от съседния кабинет, когато той попита:

– Ами Париш? Ще арестуват нея.

– Знаеш, че никога не бих позволил това да се случи. Довечера ще се погрижат за Слоун и всичко това ще приключи.

– Как?

– Сигурен ли си, че искаш да знаеш?

Младата жена затаи дъх, а ръката ѝ се поколеба над копчето, което щеше да прекъсне връзката. Но трябваше да научи какво ще правят със Слоун. Баща ѝ сигурно бе кимнал, защото не чу гласа му, а отговорът на Дишлър смрази кръвта ѝ:

– Довечера с малко помощ Слоун ще изпита силни терзания, които ще я накарат да напише признание, че е убила прабаба си. След това ще се застреля. Жените не обичат да са грозни в смъртта си, но тя е ченге. На нея ѝ приляга да предприеме бързи и сигурни действия, не смяташ ли...

Париш изключи интеркома и излетя от стаята на баща си. Спалнята на Картър бе в края на северното крило на къщата, а нейната – в края на южното. Когато премина покрай главното стълбище, което водеше към фойето и разделяше двете крила, видя една от прислужниците да върви по коридора с купчина дрехи и забави крачка. Все още нямаше точна представа какво да прави. Знаеше само, че трябва да предупреди Слоун и да напусне къщата, без да предизвика подозрения.

– Здравей, Мери – каза тя на прислужницата, – току-що си спомних, че съм закъсняла за часа си при козметичката. Много бързам.

Грабна чантата си от стаята си и тръгна към вратата. След това си спомни, че е пхнала визитката на Пол в едно чекмедже.

Нордстръм бе в коридора на долния етаж. Трябваше да му предаде съобщение за баща си, за да не се учуди защо не си е у дома за вечеря. Питаше се къде да каже, че отива в деня след погребението на прабаба си, за да не му се стори странно.

– Баща ми е с господин Дишлър и не искам да го безпокоя. Би ли ми казал, че се е обадила госпожа Мийд и отивам при нея, за да обсъдим някои от моделите ми. Смятам, че това ще ме поободри.

– Разбира се, госпожице – кимна той.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА

Докато вдигаше телефона от таблото на ягуара си, Париш погледна към часовника и видя, че минава четири часът. С колата може би щеше да стигне до Бел Харбър за по-малко от час. Щеше да изгуби повече време да пътува със самолет. Подпря слушалката на рамото си и поглеждаше от време на време към шосето, докато набираше номера, който Пол бе надраскал на гърба на визитната си картичка. Ръцете ѝ трепереха. От отсрещната страна чу сигнал като от пейджър, продиктува номера на телефона в колата си и затвори в очакване агентът да ѝ се обади.

Докато стоеше в хотелската си стая в Палм Бийч, Пол смирено слушаше словесния поток, с който го заливаше специалният агент на ФБР от отдела в Маями. Мобилният му телефон лежеше на нощното шкафче и една светлинка започна да примигва, показвайки, че го търсят. Пол се пресегна и го превключи на пейджър, за да не започне да звъни и още по-силно да предизвика гневния мъж, с когото разговаряше.

– Разбираш ли какво става тук, Пол? Ясен ли съм? Ще ни струва цяло състояние само за да отговорим на оплакванията, които са отпразвили днес в съда адвокатите на Мейтланд.

– В какво точно ни обвинява?

– Толкова се радвам, че попита – отвърна саркастично Брайън Макейт. Чу се прошумоляване на хартия, когато той взе документите, оставени от адвокатите на Мейтланд. – Да видим: обвинява ни в незаконен обиск и конфискация, следва измама... – Пол изслуша мълчаливо дългия списък законни обвинения. – Чакай, пропуснах едно – добави горчиво Макейт, – това е за злонамерен непрофесионализъм.

– Това пък никога не съм го чувал. От кога непрофесионализмът е нарушение на закона?

– Откакто адвокатите на Мейтланд решиха да го направят – злобно изрече шефът му. – Те сигурно пишат нов закон с някои от обвиненията. Вече виждам как тези неща стигат чак до Върховния съд.

– Нямам какво да кажа, Брайън.

– Напротив, в едно от оплакванията Мейтланд изисква официално публично извинение, защото не си открил нищо незаконно на яхтите му. Иска да се извиниш.

– Кажи му да върви по дяволите.

– Нашите адвокати се опитват да предадат възпитания вариант на този отговор. Въпреки това не смятам, че е подходящо, освен ако ти наистина не си убеден, че той е свалил стоките, които си търсил на яхтите.

Пол въздъхна.

– Не би могъл да го направи. Той се върна със самолет след последната си среща на борда на „Видение“ в Южна Америка. Държахме яхтата под наблюдение, докато се завърне тук, и продължихме да го наблюдаваме, докато бе в Палм Бийч.

– Значи това, което искаш да ми кажеш, е, че в Северна Америка не е внесена контрабандна стока, защото иначе ти би я открил?

– Точно така.

– И на борда на „Стар Гейзер“ също нямаше нищо, така ли?

– Не.

– Значи, Мейтланд е невинен.

Пол си помисли за хората, чийто живот бе съсипал, заради погрешните си догадки, и се почувства много по-зле, отколкото можеше да си позволи да се покаже пред Макейт.

– В основни линии е така. Въпреки че съвсем легално можеш да си окачиш шапката на картечницата, която открихме, тя представлява автоматично оръжие и е нелегално притежание.

– Благодаря ти, толкова е окуражаващо. А какво да кажем за това, че проклетото нещо е в действителност антика и е било конфискувано?

Пол въздъхна отново и си помисли за Слоун и за начина, по който тя бе защитила Мейтланд, защото преценката ѝ бе далеч по-далновидна от неговата.

– Смяташ ли, че си заслужава да посети Мейтланд и да се опитам да го омилостивя?

– Той не желае това, а главата ти.

– Трябва да поговоря с него, за да разреши един друг проблем – каза Пол, като си мислеше, че поне трябва да се опита да убеди Мейтланд, че Слоун не е имала представа, че той е човекът, когото ФБР разследва.

– Не се доближавай до него – предупреди Макейт, като отново започна да се гневи, – ако го направиш, може да рискуваш защитата ни. Чу ли ме, Пол? Това е заповед.

– Чух те.

Щом приключи с разговора си, Пол се обади на хората си в Палм Бийч. Даде им подробни инструкции, след което си наля чаша вода и я отнесе до леглото си. Извади куфара си и започна да си опакова багажа.

В продължение на петдесет минути Париш чака Пол да я потърси, след което реши, че трябва да състави план и да се ослана на себе си. Ръцете ѝ се потяха върху волана. Шофираше със сто и осемдесет километра в час и всеки момент очакваше да я спрат за превишена скорост. Трябваше да се успокои и да помисли. С дясната си ръка си отвори чантата и опипом потърси химикалка и нещо, върху което да записва, след което вдигна телефона и се обади на информацията в Бел Харбър. Операторът ѝ каза, че номерът на Слоун го няма в указателя.

– Случайно да имате телефона на Кимбърли Рейнълдс? – попита тя.

Операторът ѝ продиктува телефона и адреса и Париш ги записа.

– Бих искала също така и номера на полицейското управление в Бел Харбър.

Записа и него и се обади първо там. Потърси детектив Слоун Рейнълдс и операторът в полицейското я свърза. Напрежението ѝ растеше, докато очакваше да чуе гласа на сестра си. Отговори ѝ мъжки глас и се представи като лейтенант Карузо.

– Трябва да разговарям със Слоун Рейнълдс – каза Париш.

– Съжалявам, госпожице, но сестрата ѝ приключи в три часа.

– Трябва да се свържа с нея веднага. Аз съм сестра ѝ, спешно е. Можете ли да ми дадете домашния ѝ телефон?

– Вие сте ѝ сестра, а нямате номера ѝ?

– Просто не е в мен.

– Съжалявам, но не ми е позволено да давам такава информация.

– Изслушайте ме – напрегнато и нетърпеливо изрече тя. – Спешно е. Животът ѝ е в опасност. Довечера някой ще се опита да я убие.

Мъжът от другата страна на телефона очевидно реши, че си прави шега с него.

– Себе си ли имате предвид, госпожице?

– Разбира се, че не! – избухна Париш. След като разбра, че нито истерията, нито внезапното избухване ще ѝ помогнат да се разбере е този глупак, Париш опита отново: – Аз съм сестра ѝ. Познавате ли лично Слоун Рейнълдс?

– Разбира се.

– Тогава сигурно знаете, че преди няколко дни тя беше в Палм Бийч на гости при семейството си.

– Да, а прабаба ѝ бе убита и детектив Рейнълдс бе арестувана и след това освободена. Вече получихме две обаждания от хора, които

искат да се признаят за виновни.

Париш реши, че той е невменяем.

– Кой е началникът там?

– Капитан Ингърсол, но днес не е на служба.

– Кой го замества?

– Аз.

Тя затвори.

Щом приключи с опаковането на багажа, Пол автоматично се пресегна към ключовете от колата и мобифона си. Една светлинка показваше, че е получено съобщение, и той си спомни, че някой го бе търсил, докато разговаряше по телефона е Макейт. След това бе провел още два дълги разговора. Номерът, на който трябваше да позвъни, не му бе познат.

Ръката на Париш неудържимо трепереше, докато взимаше от седалката на колата листа, за да прочете номера на Кимбърли Рейнълдс. Тъкмо се пресягаше към телефона, той започна да звъни и тя го вдигна.

– Обажда се Пол Ричардсън – каза познат глас, – номерът ви пристигна на пейджъра ми...

Това бяха най-прекрасните думи, които бе чувала през целия си живот. Испита такова облекчение, че едва успя да съдържи сълзите си.

– Пол, Париш е. Аз съм в колата си на път за Бел Харбър. Трябва да ми повярваш, защото полицаите в Бел Харбър смятат, че съм луда, и няма да направят нищо и ако не ми помогнеш...

– Ще ти повярвам, Париш – прекъсна я той с удивително нежен и окуражителен глас, – и ще ти помогна. Кажи ми сега какво се е случило.

– Довечера ще убият Слоун! Ще я накарат да напише писмо, с което си признава, че е убила прабаба, и след това ще я застрелят.

Тя едва ли не очакваше той да ѝ се присмее или отново да поиска от нея подробно да му обясни всичко, докато последните минути от живота на сестра ѝ изтичаха.

– Добре, кажи ми кои са „те“, за да мога да ги спра.

– Не знам кои са. Просто дочух разговор за това как ще бъде извършено довечера.

– Тогава ми кажи кого чу да обсъжда това.

Моментът на предателството бе настъпил. Баща ѝ я бе отгледал и я обичаше... и нямаше нищо против тази нощ Слоун да умре, за да защити бизнеса си. Той не се бе ужасил, когато осъзна, че баба му е била

убита по същата причина. Париш толкова я обичаше. Обичаше и него. Обичаше и Слоун.

– Париш, трябва да зная кой е замесен, иначе няма да съм полезен.

Тя преглътна и избърса сълзите си с лявата си ръка.

– Баща ми. Баща ми и Гари Дишлър. Чух ги да разговарят за това. Дишлър работи за някакви хора, които нарича партньорите на баща ми, и тези партньори са му наредили да убие прабаба. – Сълзите ѝ рукнаха отново и замъглиха погледа ѝ. – Те са му казали какво да направи със Слоун, но той няма да го свърши лично. Смятам, че са наели хора.

– Това исках да разбере. Ще ти позвъня отново.

Париш затвори. Пол щеше да ѝ помогне да спаси Слоун. Също така щеше да арестува баща ѝ. Представи си как извеждат от къщата гордия и мъжествен Картър с белезници – Представи си процеса за убийство, обвиненията и статиите във вестниците със снимката му.

– Извинявай – изрече през сълзи, – извинявай, извинявай, извинявай.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

На пристанището имаше хеликоптер на ФБР и докато вървеше към него, Пол позвъни в полицейското управление на Бел Харбър. Телефонът отново вдигна лейтенант Карузо. Агентът се представи и преди да успее да продължи, полицаят каза:

– Името ви ми е познато от телевизионните репортажи. Бяхте заедно със Слоун в...

– Замълчи и ме изслушай! – рязко го прекъсна Пол. – Тя е в опасност. Някой ще се опита да я залови, вероятно в къщата ѝ.

– Обзалагам се, че имате предвид лудата, която току-що се обади. Предположих, че лъже, но за всеки случай се обадох на Слоун и оставих съобщение на телефонния ѝ секретар.

– Тя отговори ли на обаждането?

– Все още не, но...

Пол се опита да си спомни офицерите, е които го бе запознала на барбекюто. Един от тях веднага се бе усъмнил в Пол и в историята на Слоун за пиратките, които звучали като изстрели.

– Къде е Джесъп?

– Работното му време свърши. Кой друг искате...

– Чуй ме, тъпако, и ще ти кажа какво искам. Размърдай си задника и го намери, след което го накарай да ми позвъни на този номер!

Дните през март бяха кратки и слънцето вече залязваше, когато Париш стигна до околостръстното шосе на Бел Харбър. Трябваше да открие къщата на Слоун, но всеки път, когато се обаждаше на Кимбърли в дома ѝ, ѝ отговаряше телефонен секретар. Париш с ужас си помисли, че майка ѝ все още е на работа. Повтаряше си, че трябва да се успокои и да помисли за някакъв друг вариант. Внезапно си спомни, че майка ѝ работи в бутик и Слоун ѝ бе разказвала за собственичката. Името ѝ бе старомодно и бутикът бе кръстен на нея. Париш бе проявила интерес към дизайнерските стоки, които продаваше... Лидия. Тя грабна сграбчи телефона и поиска номера на бутик „Лидия“. Най-после си отдъхна и дори се развесели, когато Лидия започна да мърмори.

– Кимбърли Рейнълдс е на телефона – каза майка ѝ с нежен глас, изпълнен с любопитство, защото не знаеше кой я търси.

– Обажда се Париш, госпожо Рей... майко.

– Мили Боже, благодаря ти Господи! – извика тя, като стискаше така силно слушалката, че Париш чуваше звука в собствения си апарат.

Младата жена включи фаровете и намали скоростта, за да не попадне в задръстването, и се доближи до мантинелата.

– Аз съм в Бел Харбър. Веднага трябва да открия Слоун.

– Сигурно си е у дома. Вече минава пет, а тя бе на сутрешно дежурство, но ако работи върху някой случай, може да е останала и до по-късно.

– Тъкмо излизам от околоръстното шосе. Можеш ли да ме упътиш как да намеря къщата ѝ от... – замълча, за да прочете името на улицата – от булевард „Харбър Пойнт“.

Кимбърли ѝ отвърна с такава нежна загриженост, че тя бе трогната.

– Слоун държи резервен ключ на място, където никога няма да се сетиш да погледнеш – добави Ким и ѝ каза къде да го намери. – Ако все още не се е прибрала, можеш да влезеш и да я изчакаш.

– Много ти благодаря. – Париш вече правеше ляв завой съгласно инструкциите на майка си. Внезапно осъзна, че все още не иска да приключи този първи разговор с нея. Задържа дъха си и неуверено попита: – Мислиш ли, че по-късно мога да мина и да те видя?

– Тридесет години съм чакала да ми кажеш това. Нали няма да забравиш? – изрече майка ѝ през смях и сълзи.

– Обещавам ти, че няма.

Минути по-късно Париш откри къщата на Слоун. Вътре светеше, а на алеята бе паркирана чисто бяла нова кола, на чийто номер бе изписано „ПУБХ031“. Тъй като бе сигурна, че „ПУБХ“ означава полицейско управление на Бел Харбър, тя откри място за паркиране на улицата пред къщата, взе чантата си и излезе от колата. Вятърът се бе усилил и дъждовни капки западаха по алеята. Улицата бе добре осветена и изглеждаше сигурна. Париш имаше намерение да почука на вратата, да каже на сестра си какво ще се случи и след това незабавно да я изведе от къщата. Пол щеше да се погрижи за останалото. Планът изглеждаше разумен и лесен за изпълнение, но колкото повече приближаваше до предната врата, толкова по-неловко се чувстваше. Спря пред прага и вдигна ръка, за да почука, след което се поколеба и отново се огледа наоколо. От дясната ѝ страна през улицата плажът бе осветен от големи неонов лампи на високи стълбове и светлината бе достатъчна да освети женска фигура, която бързо вървеше по пясъка в далечината и след това се затича. Париш я позна и бе толкова щастлива и успокоена, че я извика.

– Слоун... – Викът ѝ се превърна в приглушен нисък, когато

вратата внезапно се отвори, а една ръка запуши устата ѝ.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ

Дъждът, заради който Слоун се бе затичала, се оказа само леко припръскване и тя забави крачка. Океанът обикновено ѝ шептеше, пееше ѝ, но откакто се бе върнала от Палм Бийч, вече не можеше да намери утеха в него. Преди обичаше спокойните часове, които прекарваше сама в дома си. Сега и там не можеше да стои. Прибра се малко след три часа и веднага излезе. Отиде и седна на една скала в северната част на мястото за излети. Гледаше как се скупчват облаците и закриват залязващото слънце, докато се опитваше да чуе музиката. През спокойните вечери океанът път ѝ свиреше приспивни песни от Брамс, а когато имаше буря, изпълняваше Моцарт. Откакто се бе върнала, музиката бе изчезнала. Сега океанът издаваше стонове и неясни шепоти, които я измъчваха и на сън. Обвиняваше я, че прабаба ѝ е мъртва, а убиецът е на свобода. Прощепваше ѝ, че бе обичала и бе изгубила, защото бе разочаровала всички. Изреждаше загубите ѝ с всеки прилив и отлив на вълните. Едит, Ноа, Париш, Кортни, Дъглас. Слоун стоеше с ръце в джобовете и слушаше тъжния припев и той я подтикна да тръгне към къщата си, макар да знаеше, че дори там няма да може да избяга от него.

Пресече улицата с наведена глава, измъчвана от спомени, преследвана от тъжните настойчиви шепоти. Бе толкова погълната от мислите си, че почти бе достигнала задната врата, когато вдигна поглед и осъзна, че къщата е тъмна. Откакто се бе върнала от Палм Бийч, включваше осветлението в кухнята и хола, за да не влиза в мрачна и пуста къща. Бе сигурна, че е запалила лампата в кухнята. Посегна към вратата, но видя счупеното стъкло и отдръпна ръката си. Завъртя се и се прилепи до къщата. Приведе се и тръгна към предната част на къщата. Забеляза, че в хола все още свети. Бързо пресметна възможностите за действие. Нямаше абсолютно никакъв начин да разбере дали вътре все още имаше човек и защо е влязъл. Крадците влизаха и излизаха бързо, но обикновено не изключваха осветлението. Ключът от къщата бе в нея, но не носеше ключовете от колата си или оръжие. Глокът ѝ все още бе задържан от полицията в Палм Бийч, а пистолетът, който ѝ бяха дали временно, се намираще в чантата ѝ в спалнята. Тридесет и осем милиметровият беше в бюрото в гостната. Ако в къщата имаше някого, бе по-разумно да отиде при съседите и да повика подкрепление. Такъв бе планът ѝ, преди да свие пред къщата и да види познатия ягуар, паркиран на улицата.

Колата на Париш. Беше ли възможно сестра ѝ да влезе в къщата и да остави колата си паркирана на такова видно място? Идеята бе толкова абсурдна, че изглеждаше невероятна.

Слоун безшумно се върна до задната врата, леко завъртя дръжката и по навик застана от едната страна. Тогава дочу нещо. Движение? Хленч? Дума? Хвърли поглед в тъмната кухня през счупения прозорец и бе почти сигурна, че стаята е празна, а летящата врата, която свързваше кухнята и хола, е затворена. Сетивата ѝ сега бяха изострени и бе в състояние да долови всеки звук. Влезе в кухнята, внимателно побутна вратата и погледна. Париш седеше на бюрото в гостната с лице към кухнята, пребледняла от ужас, а един мъж с гръб към Слоун държеше насочен пистолет срещу нея. Сестра ѝ откряна още малко вратата, като се молеше мъжът да е сам. Париш я видя и отчаяно започна да говори, като се опитваше да привлече вниманието върху себе си и да разясни ситуацията на Слоун:

– Слоун няма да напише признание, че е убила прабаба, само за да спаси баща ми. Ще разбере, че имате намерение да я убиете веднага след като го направи.

– Млъкни – просъска мъжът, – или няма да живееш достатъчно дълго, за да разбереш дали си права.

– Не мога да разбера защо е необходимо трима мъже с пистолети да се опитват да убият една жена. – В този момент Париш усети, че двете със сестра си ще умрат. Усети го е ужасяващ фатализъм.

– След като и ти се появи, жените ще бъдат две – отвърна ѝ друг мъж, който стоеше до вратата вляво от кухнята.

Париш предположи, че Слоун ще си тръгне, но това, което тя направи, бе немислимо и ужасно за гледане. Тя отвори вратата, вдигна ръце, за да покаже, че не носи оръжие, и влезе в гостната.

– Пуснете я – каза. – Нали аз ви трябвам?

Париш изпищя, мъжът до бюрото се обърна, а другите двама сграбчиха ръцете на Слоун и я блъснаха към стената, като и двамата държаха оръжия, опрени в главата ѝ.

– Добре дошла у дома – каза единият от тях.

– Пуснете я и ще направя всичко, което пожелаете – изрече Слоун толкова спокойно, че сестра ѝ не можеше да повярва на ушите си.

– Ще направиш това, което искаме, или ще я убием пред очите ти – заяви човекът, който стоеше до Париш, и заобиколи бюрото, за да отиде до нея. Хвана я за яката и я изправи от стола, като я побутна напред. – Ти – каза и посочи с оръжието си Слоун, – ела тук. Ще пишеш писмо.

– Ще пиша – рече тя, – но вие правите грешка.

– Ти сгреси, като влезе тук – каза мъжът до бюрото, като я сграбчи и я натисна на стола.

– Ако искаш да продължиш да живееш, след като напуснеш този дом, ще вдигнеш телефона и ще се обадиш на този, който те е изпратил – предупреди го Слоун.

Той притисна пистолета до главата ѝ.

– Затваряй си устата и започвай да пишеш.

– Добре, оставете ме да извадя хартия от бюрото, но ме чуйте. Сестра ми няма нищо общо с това. Не притискайте толкова силно пистолета до главата ми. Зная, че ще ме убие, но не трябва да убивате нея. Обадете се на шефа си и го попитайте.

Слоун забеляза от лявата си страна една сянка, която се раздвижи в коридора откъм спалнята ѝ. Това я окуражи. Започна да говори повече и по-бързо, като се опитваше да привлече вниманието на похитителя си, така че да не забележи той сянката:

– Тя е човекът, когото се опитват да спасят, като убият мен. Кажете на шефа си...

Нападателят я хвана за косата и я дръпна назад. Насочи пистолета към устата ѝ.

– Ако кажеш още една дума, ще дръпна спусъка.

Тя бавно кимна и той отместил пистолета и пусна косата ѝ.

– Какво искате да напиша на този лист? – попита тя и бавно отвори чекмеджето. С дясната си ръка извади един бележник, а лявата ѝ напипа тридесет и осем милиметровия пистолет. Като използваше бележника за прикритие, тя постави пистолета в скута си и се прилепи към бюрото, за да не го видят.

– Какво да пиша? – повтори.

Той извади лист хартия от джоба си и го постави на бюрото пред нея.

Миг преди да загуби съзнание, Париш чу изстрели и испита внезапна остра болка в главата си. Последното, което видя, бе лицето на Пол Ричардсън, изкривено от гняв.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА

Атмосферата в централната болница на Бел Харбър определено бе празнична, въпреки че бе обсадена от същите репортери, които преди това се бяха събрали в Палм Бийч, за да отразят убийството на Едит Рейнълдс. Опитът за убийство на Слоун и Париш Рейнълдс предишната нощ бе предизвикал множество мрачни предположения и теории. Местните телевизионни станции предпочитаха да припишат всичките смели действия през нощта на детектив Слоун Рейнълдс и на офицер Джес Джесъп и да пренебрегнат участието на двамата агенти от ФБР. Националните медии намираха за много любопитен и вълнуващ факта, че един от агентите е бил на първа страница на вестниците само преди няколко дни по време на претърсването и конфискацията на яхтите на Ноа Мейтланд. Съобщиха, че Париш Рейнълдс е дошла в съзнание, и репортерите обсадиха вратите на болницата – нещо, за което се бе надявал целият лекарски екип.

– Господин Ричардсън – каза една усмихната медицинска сестра, когато влезе в частната чакалня на третия етаж. Тя понижи глас, за да не събуди Кимбърли и Слоун – госпожица Рейнълдс е будна. Ако искате да я видите насаме за няколко минути, сега имате възможност да го направите.

Пол стана. След като часове наред бе стоял в болницата и бе чакал Париш да дойде в съзнание, сега изведнъж нямаше представа какво да й каже. Малко се уплаши, когато видя, че очите й са затворени, но щом седна до леглото й, разбра, че дишането й е спокойно и равномерно и цветът на лицето й се бе възвърнал. Той взе ръката й в своята. Младата жена отвори очи. Той зачака тя да си спомни кой бе той – човекът, който бе подлагал на съмнение всичко честно и откровено, което тя правеше, и накрая бе извършил и последната несправедливост, като я бе обвинил за убийството на прабаба й. Усети, че заслужава същото отношение както в нощта, когато го бе зашлевила и му бе затръшна вратата.

Тя го погледна, а объркването й напълно изчезна. Преглътна и се опита да говори, а Пол се наведе над нея. Тя едва прошепна:

– Защо се забави толкова? – Попита го с бледа усмивка. Той се изсмя дрезгаво и стисна по-силно ръката й. – Простреляха ли ме?

Той кимна и си спомни ужаса от това, че един заблуден куршум бе рикоширал и бе одраскал главата й.

– Кой ме простреля?

Пол подпря челото си върху сплетените им ръце, затвори очи и й каза истината:

– Мисля, че бях аз.

Тя бе много спокойна и изведнъж започна да се смее.

– Трябваше да се досетя.

Пол я погледна в очите и се опита да се усмихне.

– Обичам те – каза.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА

Париш напусна болницата в края на седмицата и остана в дома на майка си, докато се възстановяваше. Пол си взе няколко почивни дни, за да бъде с нея. Кимбърли не се отделяше от дъщеря си, а Слоун всеки ден я посещаваше. Кимбърли и Париш изглеждаха все по-щастливи, но Слоун слабееше и ставаше все по-бледа. Пол знаеше, че тя страда за Мейтланд. Тъй като знаеше, че вината е изцяло негова, бе готов на всичко, за да ѝ помогне, макар че му бе наредено да стои далеч от Ноа. Спираше го само това, че Мейтланд отказваше да го види. Вече два пъти му се бе обаждал, за да си уредят среща, но Ноа не отговаряше на обажданията му, нито на молбата му.

Пол си мислеше за всичко това, докато Париш, Слоун и Кимбърли си говореха в гостната на Кимбърли един слънчев следобед, две седмици след смъртта на Едит. На входа се позвъни и тъй като те явно не чуха, Пол стана и отвори. Срещу него с присвити очи стоеше Кортни Мейтланд.

– Дойдохме да видим Париш – информира го тя. – Какво правиш туку? Опитваш се да конфискуваш китайския порцелан ли?

Той видя, че Дъглас слиза от колата, и му хрумна една идея.

– Бих желал да говоря насаме с вас двамата, преди да влезете при Париш – каза, като пристъпи напред и накара момичето да отстъпи. Затвори вратата след себе си. Докато Кортни го наблюдаваше, а Дъглас се мръщеше, Пол простичко каза: – Извърших голяма несправедливост спрямо семейството ви, а също и спрямо Слоун. Бих искал да оправя нещата за всички, ако ми помогнете.

– Защо просто не вдигнеш значката си и не измърмориш някакво закланение. Нали винаги правиш така – намуси се тя.

Пол отново не ѝ обърна внимание и каза на баща ѝ:

– Слоун нямаше никаква представа какво възнамерявам да направя с яхтите, Дъглас. Нямаше представа, че се интересувам от Ноа. Когато се съгласи да дойде с мен в Палм Бийч, знаеше само, че подозираме Картър Рейнълдс в закононарушение. Прочели сте вестниците. Знаете, че всичко си е признал и че Дишлър е арестуван. Дишлър всичко изпя – замълча, като се опитваше да прецени реакциите им. – Бях прав за Картър и сгреших за Ноа. Важното обаче е, че вие не сте сгрешили за Слоун, когато сте си мислили, че се интересува от вас. Чули сте какво

направи тя – рискува живота си, за да спаси Париш. Тя ми вярваше, а аз я предадох, но го направих заради службата си и заради убеждението ми, че греша за Ноа, а аз съм правият. – Той отново замълча, а Дъглас погледна към Кортни, сякаш за да види какво мисли тя. Пол отново продължи: – Кортни, тя през цялото време говори за теб на Париш и на майка си. Липсваш й.

– Защо трябва да вярваме и на една твоя дума? – решително попита момичето.

– За какво ми е да лъжа?

– Защото си мижитурка – предположи Кортни, но вече не толкова сърдито.

– Вероятно само си губя времето – рязко каза Пол, като се пресегна да отвори вратата. – Никой от вас не се интересува от Слоун. Просто го забравете. Омръзна ми да правя предложения на хора, които не са заинтересовани.

Отвори вратата, за да влезе, но тя го хвана за ръкава.

– Колко й липсваме?

Той се обърна.

– Невероятно много. А тя колко липсва на брат ти?

Кортни сведе поглед, все още готова да се заяжда, но след това го погледна.

– Толкова много страда за нея, че днес заминава за Сен Мартен, без да има желание да го прави, и там ще бъде в компанията на хора, които не харесва. След това ще се върне и ще остане в Сан Франциско.

– Помогнете ми да се срещна с него и аз ще го накарам да ме изслуша.

– Ще те изхвърли – заяви Кортни. – Той не е влюбен в теб. Трябва да го накараме да се срещне със Слоун и това трябва да стане на място, където няма да може да я изгони.

Те се спогледаха, стигнаха до едно и също заключение и влязоха в къщата.

– Здравейте – извика Кортни.

Гласът ѝ накара Слоун да се обърне.

– Не можем да останем дълго – продължи момичето, като пристъпи бързо напред, за да целуне Париш по бузата. – Страхотна превръзка имаш, Париш.

Слоун отмести поглед от нея към Дъглас, който разтвори ръце. Той я прегърна и прошепна:

– Кортни ще ви заведе с Пол при Ноа. Върви с нея. Ако почакаш

още, той ще си е заминал. Ще отпътува след няколко часа. – Отдръпна се рязко, докато гледаше през рамото ѝ, и отпусна ръце. – А коя е тази дама?

Младата жена толкова се вълнуваше и се страхуваше от това, което щеше да се случи, че трябваше да огледа майка си, преди да отговори:

– Майка ми. Искаш ли да се запознаеш с нея?

– Скъпа моя – каза той, като се усмихна, – това е всичко, което желая.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА

Ноа прибра и последните документи в едно куфарче и слезе по стълбите към фоайето, където стояха куфарите му. Постоя във фоайето с ръце в джобовете и за последен път се огледа. Сам бе проектирал тази къща. Харесваше стаите, висящите тавани и панорамните гледки. Сега бе щастлив, че заминава. Тази къща непрекъснато му навяваше спомени за Слоун и за наивното му хлътване по нея. Те го посрещаха в стаите и го преследваха по коридорите. Погледна в гостната и видя Слоун, която седеше на канапето и се притесняваше да не бъде арестувана. Стъпките му отекваха по полирания дървен под, докато минаваше от стая в стая.

Влезе в кухнята, а тя бе там и правеше омлет късно през нощта: „Този, който не помага при готвенето, не трябва да яде“ – бе го предупредила. „Дай ми някаква задача. Нека да е трудна.“ Тя му бе подала нож и чушка. „Имах предвид нещо по-мъжествено“ – бе обяснил той и тя му бе подала лука.

Ноа отвори задната врата, излезе на терасата и остана там. Вляво от него бе масата с чадър, където тя за пръв път бе закувала със семейството му. Кортни бе разпитвала за подробностите от предишната вечер, когато Ноа бе превърнат на пух и прах, и Слоун бе избухнала в заразителен смях. „Не зная как се флиртува. Ако имах телефон, щях да се обадя на приятелката ми Сара от самия дансинг и щях да я попитам какво да кажа.“ Ноа отмести поглед от масата и погледна напред. Тя се бе срещнала с него на моравата близо до терасата късно през нощта след партито и изглеждала като босоног ангел със сандали в ръка.

„При цялото ми уважение към този вид връзки, не притежавам това, което ти... което някои хора наричат богат опит. Всъщност съм имала само две връзки.“

„Само две? Колко жалко. Мога ли да се надявам, че и двете са били съвсем краткотрайни?“

„Да, точно такива бяха“ – бе прошепнала тя и бе поставила ръка на бузата му. Бяха завършили нощта върху шезлонга от дясната му страна, където той я бе милвал и целувал. Плажът се простираше пред него. Бе я срещнал там в нощта, преди да умре Едит. Беше се върнал от Маями по-рано, защото тя му липсваше. Беше я изпратил до дома ѝ, след като го бе накарала да ѝ помогне в приготвянето на вечерята. Бе ѝ казал, че е луд по нея, а всъщност искаше да каже, че я обича. Благодареше на

бога, че не го бе изрекъл. Щеше да бъде още една глупава постъпка, за която да се укорява сега.

Ноа се обърна и влезе в къщата. Чудеше се каква моментна лудост и каква човешка химия го бяха накарали да предпочете нея пред всички други жени, които бе познавал. Не можеше да разбере как е могъл да бъде толкова наивен. Можеше да заложи всичко, което имаше, че тя бе толкова влюбена в него, колкото и той. Всъщност бе заложил на нея и в крайна сметка тя му струваше цяло състояние. Неприятните публикации в резултат на претърсването на яхтите му от ФБР бяха разрушили репутацията му и въпреки че не откриха нищо, фактът, че го бяха заподозрели, щеше да остане в съзнанието на хората години наред. Слоун Рейнълдс бе красива и деликатна като орхидея. Тя бе Мата Хари.

Спря на прага на хола и погледна към касетата, която се подаваше от видеото. Дни наред след като двете с Париш едва не бяха убити, показваха репортажи, на които бяха заснели как Слоун си върши работата като полицай. Макар Кортни да я смяташе за предателка, тя бе очарована от това, което видя по телевизията, и с типичната си невинна безчувственост бе записала всичко на касета и след това караше Ноа да го гледа. Според сестра му полицейското управление на Бел Харбър бе темата на един от епизодите от сериала „Истинските полицаи в действие“. Слоун участваше в залавянето на наркопласъори, което бе заснето на живо. Касетата сякаш го притегли. Това бе последната му възможност да я види, преди да замине. Кортни и Дъглас бяха на гости на Париш и той бе сам в къщата. Отиде до телевизора, включи го и вкара касетата. Екранът се освети, филмът започна и Ноа усети прилив на гняв, когато си спомни, че бе предложил на Слоун да я научи да стреля, така че „нежният малък ангел“ да престане да се страхува от оръжия. На екрана „ангелът“ бе облечен с яке, на гърба на което пишеше „Полиция“. Бе клекнала до една патрулна кола, стиснала пистолет в ръце, и прикриваше колегите си, докато минаваха през моравата към къщата. В следващия филм тя не само прикриваше колегите си, а водеше групата, като тичаше към една сграда и се прилепи към предната врата с високо вдигнат пистолет в ръце.

Ноа изключи видеото. Презираше я. Но ако не го бе предала, щеше да я смята за изключителна. Сети се, че на горния етаж е забравил един документ, който трябваше да вземе, и се качи към кабинета си. Докато прелистваше документите в чекмеджето на бюрото си, чу гласове, които приближаваха по коридора. Погледна и видя Пол Ричардсън на прага, придружен от Кортни и баща му. Дъглас видя заплашителния поглед на

сина си.

– Ноа, би ли могъл просто да изслушаш Пол?

В отговор той се пресегна към телефона и натисна бутона.

– Мартин – каза на своя шофьор и бодигард, – в кабинета ми има неканен гост. Изведи го, ако обичаш. – Обърна се към бюрото, намери документа, който търсеше и стана. Когато баща му и сестра му уплашено се отместиха от пътя му, той каза на Пол: – Когато мина покрай теб, Ричардсън, дори само да помръднеш, ще реша, че ме нападаш и ще ми бъде много приятно да те изхвърля през балкона. Разбрахме ли се?

В отговор агентът пристъпи напред, затвори вратата, заключи и по този начин прегради пътя на Мартин, който се качваше по стълбите. Облегна се на вратата, скръсти ръце пред гърдите си и безстрастно погледна Ноа. От другата страна на вратата се чуваше как Кортни и Дъглас убеждават Мартин, че няма нужда от него. Пол не се съмняваше, че Ноа е достатъчно разярен и способен още сега да се нахвърли върху него, но се осланяше на факта, че той не би желал петнадесетгодишната му сестра да присъства на такава сцена. Освен това се надяваше да разсее гнева на Ноа, преди той да реши, че Кортни е виновна за тази среща и трябва да си плати.

– Ноа – изрече накрая той със спокоен глас, – преживях две ужасни седмици. Всъщност подобно нещо не ми се е случвало от пет години.

Ноа приседна на бюрото, а един мускул потрепваше на лицето му, а вниманието му бе насочено към вратата и той се опитваше да разбере дали Кортни е все още там или си е отишла. Пол разбра това и заговори малко по-бързо и по-приятелски:

– Помниш ли случая Захари Бенедикт отпреди пет години?

Мейтланд го погледна презрително. Никой не би могъл да забрави как известният актьор и режисьор, носител на „Оскар“, погрешно бе обвинен в убийството на съпругата си. Бенедикт бе избягал от затвора и бе взел за заложничка Джули Матисън, която се бе влюбила в него. Пол го бе заловил в Мексико, когато Бенедикт бе рискувал живота си, за да се срещне с Джули, и жестоката сцена на летището в Мексико Сити бе показана по телевизията.

– По изражението ти разбирам, че си спомняш. Аз бях агентът, който трябваше да арестува Бенедикт! Аз съм този, който отведе Джули Матисън до Мексико и я използва като примамка на летището.

– Каж ми нещо – рязко го прекъсна Ноа. – Случвало ли ти се е някога да преследваш и виновни хора?

– В твой случай очевидно не. В случая с Бенедикт също. Срещнах

се с него, когато в крайна сметка бе оправдан и освободен от затвора след случая в Мексико, и успях да го убедя, че Джули е невинна. Той ѝ прости.

– Какво общо има това с мен, по дяволите?

– Ще стигнем и до това. Има две основни разлики между случая на Джули с Бенедикт и вашия със Слоун. Джули дойде с мен в Мексико, за да ми помогне да заловя Бенедикт, защото я убедих, че е виновен. Никога не бих успял да убедя Слоун, че ти си виновен. – В очите на Ноа се появи интерес, а Пол забеляза това и продължи: – Всъщност не съм се и опитвал. Тя дойде с мен в Палм Бийч, за да ми помогне да проверя Картър Рейнълдс. Дори не предполагаше за подозренията ми, че ти носиш парите, които Картър пере. Не ѝ казах това по няколко причини. Една от тях е, че Слоун е идеалистка. Тя е лоялна и много умна. Ако бе разбрала, че я използвам, за да събера информация срещу теб, мисля, че щеше да развали прикритието ми, за да те защити.

– Трябва ли да ти повярвам?

– Защо ми е да те лъжа?

– Защото си истински кучи син.

– Кортни е на същото мнение – криво каза Пол. – Изрази го малко по-любезно, но това, което имаше предвид, бе абсолютно същото. Но не това е важното. Казах ти, че има две основни разлики между случаите на Джули и Слоун. Втората е, че Джули се чувстваше виновна, след като предаде Бенедикт. Тя бе готова да приеме гнева и отказа му да се срещне с нея и да му обясни. Слоун няма за какво да се чувства виновна. Тя е горда като теб, така че внимателно си помисли, преди да продължиш по същия начин. – Пол се отмести от вратата. – Зная, че ти казах достатъчно неща, върху които да помислиш. – Погледна часовника си. – Имаш половин час, за да решиш дали да объркаш живота си и този на Слоун.

– Какво означава това?

– Това означава, че тя те очаква на „Видение“, така че си помисли. Не е там, за да те моли. Никога не би го направила. Искаше само да ти каже, че съжалява за това, което се случи, и да се сбoguва с теб. – Той се обърна и посегна към вратата, след което спря и погледна отново Ноа. – Има и още нещо – каза с усмивка. – Ще се женя за Париш и за мое най-голямо неудобство една нощ научих, че тя има изключително силен десен удар.

Мейтланд разбра какво имаше предвид той.

– Ударила те е? – заключи безразлично.

– Точно така.

– Защо?

– Обвиних я, че е убила Едит.

– Смятам, че това е добра причина – изрече той удивено.

– Един час преди това открих, че Слоун е по-силна и по-бърза от Париш.

– Слоун също ли те е ударила? – попита Мейтланд, а в очите му проблесна интерес.

– Не, закова ме с дясно кроше, което почти ме свали на земята.

– Защо?

– Защото току-що бе открила, че я бях използвал, за да се добера до теб – сериозно отговори Пол. Бе казал всичко, за което се бе сетил, за да оневини Слоун, но когато погледна лицето на Ноа, за да разбере как се чувства той, то бе абсолютно неразгадаемо.

Ноа продължи да седи, след като Пол си тръгна, и обмисляше думите му. Нямаше начин да разбере дали агентът от ФБР му казва истината за Слоун. Това никога не можеше да се докаже. И все пак той имаше доказателство и винаги го бе имал. То бе в очите на Слоун, когато го поглеждаше, в ръцете ѝ, когато го прегръщаше, и в сърцето ѝ, когато се любеха. Ноа реши, че това е достатъчно. Изправи се, нетърпелив да види Слоун, след което му хрумна една мисъл и той започна да се смее. Ричардсън нямаше лесно да се отърве. След като бе опетнил името му и бе подронил авторитета му, Ричардсън щеше да му стане баджанак.

Той все още се усмихваше заради тази мисъл, когато слезе във фойето и Кортни го пресрещна пред вратата.

– Това предполагам, означава, че си тръгваш – обади се тя, но изглеждаше прекалено смирена. – Пол каза, че не смята, че нещо от това, което ти е говорил, ти е направило голямо впечатление. Не ми се сърди, че го доведох тук, чу ли? Не искам да си ми сърдит, като си заминаваш. – Тя се повдигна на пръсти и за негова огромна изненада го прегърна и го целуна.

– Ако не те познавах толкова добре, щях да си помисля, че наистина ще ти липсвам – подразни я той.

– Така е – сви рамене тя.

– Наистина ли? Дори не мислех, че ме харесваш.

Куфарите му бяха вече в колата и той се наведе и взе дипломатическото си куфарче. Тя го наблюдаваше, като се опитваше да разбере в какво настроение е. Ноа знаеше, че тя е достатъчно умна, за да се хване за нещо, което ѝ даваше надежда.

– Шях да те харесвам още повече, ако простиш на Слоун.

Ноа видя Дъглас, който стоеше в гостната и го наблюдаваше със същата надежда, която Ноа бе доловил и в гласа на Кортни. Нетърпелив да се срещне със Слоун, той намигна на баща си и се обърна към вратата.

– Добре, щом това наистина ще те накара да ме харесваш още повече.

Това бе всичко, което тя искаше да чуе.

– Знаеш ли – добави невъздържано тя, когато той отвори вратата, – това, което би ми харесало най-много, е да се ожениш за Слоун и да останеш в Палм Бийч.

Ноа се засмя, прегърна я и я целуна по къдравата главица. Тя прие това като положителен отговор и го последва до портала.

– Ноа – извика нетърпеливо, когато той седна на задната седалка на колата, – ще бъда страхотна леля.

Той затвори вратата и се засмя.

ГЛАВА ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Перката на хеликоптера все още се въртеше, когато Ноа слезе на главната палуба и се огледа за Слоун. Мина покрай един член на екипажа, който приготвяше яхтата за път, и вместо да губи време да я търси, грубо попита:

– Тук ли е госпожица Рейнълдс?

Човекът знаеше само три неща за госпожица Рейнълдс – сред екипажа се носеше слухът, че тя е била близка приятелка на агента от ФБР, който е наредил претърсването на яхтата; че е била обвинена в убийство и че е била доведена на борда от сестрата на работодателя си, която е казала на екипажа да пазят това в тайна. Той реши, че най-добре би било да се направи, че не знае нищо.

– Не знам, сър.

Ноа кимна и намръщено се изкачи по вътрешните стълби до спалнята си. Невъзможно беше за лодка или хеликоптер да пристигнат без морякът да ги забележи. Очевидно Слоун бе променила решението си и това му изглеждаше доста странно. Той пхна ръце в джобовете си и се загледа в огромното легло, където бе изживял много часове на бурна страст и спокойни разговори със Слоун, и се зачуди доколко верни са били думите, с които я бе защитил Ричардсън. Жената, която Ноа бе видял на видеокасетата, не би се страхувала да застане пред него, ако беше невинна.

Слоун стоеше на прага зад него и се опитваше да събере кураж. Имаше няколко часа на разположение, за да помисли за това, което се бе случило между тях, и въпреки убедеността на Кортни, че Ноа ще ѝ прости и ще забрави, тя се съмняваше. Това не беше приказка. Истината бе, че го обичаше от цялото си сърце, но му бе донесла само публично опозоряване. Ноа никога не ѝ бе казал, че я обича, той не вярваше в брака и не желаше да има деца. Освен това те принадлежаха на два различни свята. Единственото, на което можеше да се надява в момента, бе откровеност по време на това последно посещение и вероятно на прощката му някой ден. Тя решително пристъпи напред, като трепереше от напрежение. Ноа бе с гръб към нея.

– Дойдох да се сбогуваме – прошепна Слоун.

Раменете му се изправиха и той бавно се обърна.

– Дойдох да те помоля да ми простиш и зная, че за това ще ти

трябва много време. – Тя замълча, а очите ѝ го умоляваха да ѝ повярва и да я разбере. – Не ти се сърдя за това, което чувстваш към мен. Толкова пъти исках да ти призная истината, но Пол се страхуваше, че ще кажеш нещо на Каргър. – Като се опитваше да не издаде любовта и мъката, които изпитваше, тя дълбоко си пое дъх и продължи: – Въпреки това трябваше да ти кажа, защото със сърцето си знаех, че няма да го направиш. Все пак може би е най-добре, че нещата приключиха толкова бързо за нас. Нямах да потръгне.

– Нямах ли? – изрече той.

– Не – тя посочи елегантно обзаведеното помещение, ти си... а аз съм аз.

– Това винаги е било голяма пречка за нас.

Слоун бе толкова нервна, че не усети закачливата нотка, която се прокрадна в гласа му.

– Да, зная, но това не би ми попречило да се влюбвам все по-безнадеждно в теб. Ти не искаш да се жениш, а аз щях да поискам да ти стана съпруга.

– Разбирам.

– Аз обичам децата – прошепна тя с болка.

Докато я наблюдаваше, Ноа се пресегна и отметна завивката на леглото.

– А ти не искаш да имаш деца – рече тя.

Той разкопча яката на ризата си.

– Бих искал да имам дете от теб. Разкопча и следващото копче.

ЕПИЛОГ

Всички маси в скъпия ресторант в Палм Бийч бяха заети, а хората, които чакаха да се освободи място, стояха на бара. Телефонът на бюрото на метр д'отела извънтя и той го вдигна. Заслуша се и се намръщи, защото не чуваше добре.

– Извинете, с кого искате да разговаряте? – попита той. – Да, Мейтланд все още са тук. Ще я повикам на телефона.

Метр д'отелът, чието име беше Роланд, бе отскоро в „Ремингтън Грил“. Провери в списъка си коя маса е резервирана за Мейтланд, след което тръгна към задната част на ресторанта. Там седяха три жени. Едната от тях бе прекрасна тридесетгодишна блондинка, другата бе елегантно облечена блондинка, която приближаваше петдесетте и по всяка вероятност бе майка на първата жена, и последната бе тъмнокосо момиче, облечено предизвикателно и изглежда нямаше нищо общо с другите две жени или с изисканата клиентела на „Ремингтън Грил“. Тъй като Роланд не бе сигурен дали човекът, който се обаждаше търсеше госпожа или госпожица Мейтланд, за по-сигурно каза:

– Извинете ме, дами – обърна се той към трите жени. – Търсят Мейтланд по телефона на бюрото ми.

И трите го погледнаха въпросително.

– Коя по-точно? – попита момичето.

– Обаждането е за Мейтланд – повтори Роланд, малко притеснен от ситуацията.

– Вие сте нов тук, така че нека ви обясня – дръзко продължи тя, като се забавляваше от объркването му. – Виждате ли, аз съм госпожица Мейтланд, а това – кимна към по-младата блондинка – е снаха ми, госпожа Ноа Мейтланд. – После се обърна и към по-възрастната блондинка: – А това е майката на снаха ми, която е госпожа Дъглас Мейтланд. Освен това е и моя майка – добави с гордост и радост.

– Удивително! – повдигна вежди Роланд, за да прикрие раздражението си.

Слоун се съжали над него и отмести стола си назад.

– Обаждането вероятно е за мен. Ноа каза, че е възможно още тази вечер да се върне от Рим.

Ноа тихо се изкачи по стълбите и изненада тригодишната си дъщеря.

– Татко – възкликна тя и се затича към него по пижама, а прислужницата веднага отиде в съседната стая. – Връщаш се по-рано.

Друг път би я вдигнал на ръце, но сега криеше подарък зад гърба си, така че само ѝ се усмихна.

– Леля Кортни беше тук днес.

– Досетих се – каза той нежно.

Тя наведе глава на една страна и дългите ѝ руси къдрици затанцуваха.

– Как разбра?

– По косата ти.

Слоун откри съпруга си и дъщеря си на терасата. Те седяха и си шепнеха нещо.

– Татко се върна! – извика Ашли.

Ноа отправи към съпругата си поглед, изпълнен с любов.

– Разказваме си тайни – довери дъщеря им. Със светнало лице тя се наведе към Ноа, за да ѝ прошепне още една тайна. После го погледна и попита: – Тази може ли да я кажа на мама?

– Да – тържествено отвърна той.

Ашли се опита да го имитира:

– Татко каза, че те обича страшно, страшно много.

КРАЙ

© Джудит Макнот
© Нина Гавазова, превод от английски

Judith McNaught
Night Whispers

Сканиране: ???
Разпознаване и редакция: Xesiona, 2009

Издание:

Джудит Макнот. Нощни шепоти
Издаелство „Ирис“
Редактор: Лилия Анастасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11179>]